

សិរីសោយ

មម្រា

១០១

នុះយោក៍ច្រែក៍ឯតុ

ចេតន៍មន៍

សិរីសោយ
២០១០

ပထမအကြိမ် - ၂၀၂၀ ခုလိုင်လ

အုပ်စု - ၅၀၀ အုပ်

တန်ဖိုး - ၇၀၀ ကျပ်

မျက်နှာပုံဒီဇိုင်း - ပန်းချီကံကောင်း

ကွန်ပျူတာ - လောကသစ္စာ

အတွင်းဖောင် - ADORN

ထုတ်ဝေသူ - ဦးတင်ဌေးအောင် (၀၁၃၃၇)

သုံးလောကစာပေ အမှတ် (၂၀) အေ၊

ပြင်ပိုင်လမ်း၊ ရွှေကျွန်းအနောက်ရပ်ကွက်

အင်းစိန်။

မျက်နှာပုံနှင့် အတွင်းပုံနှိပ် - ဦးကျော်မင်းစိုး(ပြ-၀၀၄၅၉)

စိုးမေတ္တာပုံနှိပ်တိုက်

အမှတ်(၁၇)၊ ခွင်လမ်း

ပုဗ္ဗင်္ဂတောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့

စာအုပ်မင်း

မဲဒါမို၊ သုံးလောကမြောက်သံချက်

ရန်ကုန်

သုံးလောကစာပေ၊ ပထမအကြိမ်၊ ၂၀၀၈

၂၀၃-စာ၊ ၁၂ x ၁၈ စင်တီ

မဇ္ဈိမ

၂၈

သုံးယောက်မြောက်သရုပ်

ကောနိမင်း

မာတိကာ

၁။	မဝေဝါရုံ သုံးယောက်မြောက်သာရုံ	၃
၂။	တစ္ဆေဒေသ	၅၅
၃။	ပဲပြက်သည်မသာရုံ	၁၁၅
၄။	လမ်းကြိုခေါ်လာမိလို့	၁၅၅
၅။	စီးသင့်တစ္ဆေ	၁၇၄

မမဲဝါနဲ သုံးကောင်ဖြောက်သရဲ

ပျဉ်းမပျဉ်းရွာသူကြီး ဦးစံပွား၏ အိပ်ပေါ်မှာ ရွာသူ
လူကြီးများ စုရုံးရောက်ရှိနေသည်။ အားလုံးဆယ်ငါးယောက်ခန့်
ရှိသည်။

“ဆရာကြီး ဦးကံစိန်ရောက်ရင် စည်းဝေးပွဲကြီး
ခဏလေး သည်းခံစောင့်မျောကြပါဦး”

သူကြီး ဦးစံပွားက လူစုလူဝေး ခေါ်ရခြင်းအကြောင်းကို
မပြောသေးပဲ ဆေးဆရာ ဦးကံစိန် အလာကိုစောင့်ပြီးနေသည်။
ဆေးဆရာဦးကံစိန်က အားလုံးထဲမှာ အသက်အကြီး

အငယ်ဆုံးဖြစ်သည်။ အသက်ငါးဆယ်ခန့်သာ ရှိပြီးမည်။ သူ၏ သမားရုတ်ကြောင့် အားလုံး အသက်ကြီးသူများက ဦးတစ်၍ ခေါ်ကြသည်။

ဦးကံစိန်က ပျဉ်းမမြိုင်ရွာသားမဟုတ် မန္တလေးတော်မှ ရောက်လာသည်ဟုသာ သိရသည်။ ရွာအရှေ့ပိုင်းမှာ အိမ်တစ်လုံး ဝယ်ပြီး နေထိုင်သည်။

အိမ်ဝယ်နေထိုင်ပြီးသည်နှင့် ကျန်းမာရေးနှင့်ဆိုင်သော ရာဇသိမ်းစုံ ကုသည်ဟူသော ဆိုင်းဘုတ်ကို ခြံမှာ မျိုတ်ဆွဲခဲ့သည်။ ရောဂါဖြစ်လျှင် ဆရာဝန်မရှိသော ပျဉ်းမမြိုင်ရွာသူရွာသားတို့ ဆရာ ဦးကံစိန်ကို အားကျိုးခဲ့ရသည်။

မည်သည့်ရောဂါနဲ့ပဲလာလာ၊ ဆရာဦးကံစိန် ကုသသည် နှင့် ပျောက်ကင်းခဲ့သည်။ အမှောင့် ပယောဂကိုလည်း နိုင်နင်း သည်။ ဦးကံစိန် သတင်းက ပျဉ်းမမြိုင်ရွာပင်မက အနီးနားရှိ ဘုရားကျန်ရွာ၊ သောင်ကြီးရွာ၊ ရေတွင်းကျန်းရွာတို့ကပါ အားကျိုး ပြီး လာရောက်ကုသကြသည်။

ရောဂါရင့်လျှင် ဆရာကို အိမ်သို့ပင့်၍ ကုသခဲ့ကြသည်။ ရွာရောက်ပြီး ငါးနှစ်ခန့်အတွင်း ဝယ်ကာစအိမ်ကိုချက်ပြီး အုတ်ခံ ပျဉ်ထောင်နှစ်ထပ်အိမ်ကြီး ဆောက်နိုင်ခဲ့သည်။

ဆေးကုသရာမှာ လက်စွမ်းထက်သကဲ့သို့ ဆေးဖိုးလည်း တန်အောင် တောင်းသည်။ လူ့စာရှင်က ပီပီလူ့စာ အသက်ချမ်းသာ ရာရရှိခဲ့သည့်အတွက် ဆရာတောင်းဆိုသည့် ဆေးကုသခကို ကျေကျေစပ်စပ် ပေးခဲ့ကြသည်။

ဆေးကုသရာမှာ နာမည်ကြီးသလို ဆေးဖိုးဝါးစတောင်း ရမှာလည်း နာမည်ကြီးလှသည်။ ထို့ပြင် ပျဉ်မချိန်ရွာ၏ ထာရေး နာရေး မှန်သမျှတော့ လက်မနှေး ရွာက မျက်နှာဝုံး ရွာသူဌေး များ ထည့်ဝင်သည့် အလှူထက် ပိုပြီးထည့်ဝင်လှူတတ်သည်။

သို့ကြောင့် ရွာအရေးကိစ္စတစ်ခု စည်းဝေးတိုင်ပင်ရန် ရွာထဲရှိ ပိုက်ဆံရှိ ရွာလူကြီးများကို သူကြီးက သူ့အိမ်သို့ ဖိတ် ကြားခဲ့သည်။

ထိုအချိန်မှာပဲ ဆရာဦးကံစိန် သူကြီးအိမ်ပေါ်သို့ တက် လာသည်။

“ကြွပါ ဆရာဦးကံစိန် သည်တက်ကြိုကြွပါ”

“နေပါ ကျွန်တော်က အားလုံးထက် အသက်ငယ်တယ် ဒါမှာပဲ ထိုင်ပါမယ်”

“လာပါ ကြွပါ ဦးကောင်းစံဘေး လာထိုင်ပါ ဆရာဂုဏ် သမားဂုဏ်နဲ့ အောက်ဘက်မှာ ထိုင်လို့ မသင့်ပါဘူး”

မြေပိုင်ရှင် ဦးချစ်မောင်က သူ့ဘေးမှာ ထိုင်နေသော ဦးကောင်းစံကို နေရာရွှေ့ခိုင်းပြီး ဦးကံစိန်ထိုင်ရန် နေရာပေးသည်။ ဦးကောင်းစံနှင့် သူကြီးအကြားမှာ နေရာလှုပ်ပေးထားသဖြင့် ဦးကံစိန် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

“ကဲ ကျွန်တော်ဖိတ်ထားတဲ့လူ အားလုံးစုံပြီဆိုတော့ တာကြောင့် ဖိတ်ခေါ်ရတယ်ဆိုတာကို သိချင်ကြပြီနဲ့ တူတယ်”

“ရွာထိပ်က စေတီကို ပုံစံမပျက် ပြန်ပြင်မယ်ဆိုတဲ့ ကိစ္စရယ်၊ စေတီပြင်ပြီးတာနဲ့ သံဃာသုံးလေးပါး သီတင်းသုံးလို့ ရမယ့် ကျောင်းတစ်ကျောင်းလည်း လှူတန်းမယ်”

“အဲဒီအတွက် အလှူငွေ မတည်ကြပို့ပဲ တတ်နိုင်တဲ့သူက တတ်နိုင်သလောက် လှူပေးကြပါ။ တစ်ဦးတည်း၊ တတ်နိုင်ရင် တစ်ဦးတည်း ကြိုက်ရာရွေးချယ်လှူလို့လည်း ရပါတယ်”

“ကျောင်းက ဘယ်နှစ်ကျောင်း ဆောက်မှာလဲ သူကြီး”

“လှူတဲ့လူပေါ် မူတည်ပြီး ဆောက်ရမှာ”

“နဲ့ မသိလို့ မေးပါရစေ ပြီးခဲ့တဲ့ နှစ်ကစေတီရဲ့ ဌာပနာတွေ အထောက်ခံလိုက်ရသေးတယ်၊ ဌာပနာတွေ အကုန် ပြန်မရသေးပဲ စေတီပြန်တည်မလို့လား”

“တန်ဖိုးကြီးတဲ့ ဌာပနာတွေဆိုတော့ ပြန်ရဖို့ မလွယ်

တော့ဘူး၊ ဒါပေမယ့် ဌာပနာတွေ အများကြီး ကျန်နေခဲ့သေးတာပဲ
 ရွာထဲက ဘုရားဌာပနာအတွက် လှူချင်တဲ့လူ လှူကြပေါ့... ရွာက
 လှူတဲ့ ဌာပနာရယ်၊ ကျန်နေခဲ့တဲ့ ဌာပနာရယ် ပေါင်းပြီး ၂၇တောင်
 စေတီကို လေးဆယ့်ငါးတောင်စေတီဖြစ်အောင် ငုံ့ပြီး ပြန်တည်မယ်။
 မြို့က မြူနီစီပါယ်မင်းကြီးရော သာသနာရေးဌာနကပါ စေတီ
 ပြုပြင်ဖို့ ခွင့်ပြုချက်ရပြီးပြီ အလှူငွေရတာနဲ့ ရက်ချင်း ဘုရား
 ပြန်တည်မယ်”

ဘုရားပြုပြင်ရန် ရွာမိရွာဖများက တတ်စွမ်းသမျှ
 ထည့်ဝင်ကြသည်။ ဦးချစ်မောင်နှင့် ဦးအောင်နိုင်တို့က ကျောင်းတစ်
 ကျောင်းစီ ဆောက်လုပ်လှူဒါန်းမည်ဟု တရင်းပေးသည်။

ဦးကံစိန်ကလည်း ဘုရားပြုပြင်ရန် အလှူငွေပတ်တည်တရင်း
 ပေးခဲ့သည်။

“ဒါဆို ဝမ်းရောင်းပြီး ကိုင်းပေါ်ချိန်ဆိုတော့ အကောင်
 အထည်ဖော်နိုင်အောင် အလှူငွေ အားချင်းထည့်ပါ။ အလှူငွေရတာနဲ့
 အကောင်အထည်စတော်ပါမယ်”

ညဖြောက်နာရီ မထိုးခင် ဘုရားပြုပြင်မည်ကိစ္စ၊ ကျောင်း
 ဆောက်လှူမည်ကိစ္စ အပြီးသတ်ဆွေးနွေးနိုင်ခဲ့သည်။ အားလုံး
 သူကြီးကို နှုတ်ဆက်ပြီး အိပ်ပေါ့မှ ဆင်းသွားကြသည်။

ဦးကံစိန်နှင့် ဦးအောင်ခိုင်တို့က ပျဉ်းမပြိုင်ရွာ အရှေ့ပိုင်း ဘက်လမ်းကြောင်း တူနေသဖြင့် အတူတူလျှောက်လာရင်း စကား တွေပြောလာသည်။

“ဦးကြီးအောင်ခိုင်က ဆွမ်းစားရေတစ်ဆောင် လှူမယ် ဆိုလို့ ဝမ်းသာလိုက်တာ၊ ကျွန်တော်ကတော့ တစ်ဦးတည်း ကမ္ဘာ့ ထိုးပြီး မလှူနိုင်သေးဘူး”

“ဆရာရွာရောက်မှ ရွာကိစ္စအတော်များများ လှူပြီး နေတာ အားလုံးအသိပဲ၊ လမ်းပြင်တော့လည်း ဆရာက ရှေ့ဆုံး ကထည့်လှူတာပဲ၊ မိုးတွင်းရွာထဲ ရေဝပ်လို့ မြောင်းပေါက်တော့ လိုအပ်တဲ့ အလှူငွေ ထည့်ဝင်နေတာပဲ”

“အလှူပဲ လှူနိုင်တာ အိမ်မှာက လုပ်အားပေးနိုင်တဲ့လူ မရှိဘူးပို့လား၊ ငွေကြေးပဲ စိုက်ထုတ်လှူဒါန်းနိုင်တယ်၊ ဒါကြောင့် ပါ”

“ဒါနဲ့ ဆရာ့ကို စပ်စုတယ်တော့ မထင်ပါနဲ့ သိချင်တာ လေးရှိလို့ပါ”

“အခုက ကျန်းမာရေးမှန်သမျှ ကုသနိုင်တာကတော့ သိပြီးသားပါ၊ သူများပြုစားတာ မှန်သမျှလည်း ဆရာ့ပညာအစွမ်း နဲ့ ပျောက်အောင် ကုပေးနိုင်တယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဆရာအကြားအမြင်မရဘူးလား”

“ဘယ်လိုအကြားအမြင်လဲ”

“သူများတွေ မသိတာ၊ ရှေ့ဖြစ်နောက်ဖြစ်ကို လက္ခဏာ မကြည့်ပဲ ဟောပြောတတ်တာကော ဆရာတတ်ကျွမ်းပါလား”

“ဒီကတော့ စိတ်စွမ်းအင်တန်ဖိုးလို့ ပြောရမှာပေါ့ အချို့ ကိစ္စတွေတော့ သိနိုင်တယ်၊ အချို့ကိစ္စတွေကို မသိနိုင်ဘူး”

“ဦးကြီးအောင်နိုင်က ဘာကို မေးချင်တာလဲ”

“ဦးကြီးကိစ္စတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ရပ်ရွာကိစ္စပါ အခု အစည်းအဝေးမှာ ပြောခဲ့ကြတဲ့ ကိစ္စပါဆရာ၊ ဘုရားဝေတီထဲက တန်ဖိုးရှိတဲ့ဌာပနာတွေ ဖော်ယူသွားတဲ့ သူခိုးတွေကို ဆရာစိတ် စွမ်းအင်နဲ့ ကြည့်ပေးလို့ မရနိုင်ဘူးလား”

“တာ အဲဒါတော့ မရနိုင်ဘူး၊ ဦးကြီး အောက်လမ်းနဲ့ လုပ်ထားရင် ဘယ်ဆရာလဲ၊ ဘယ်အဆင့်တတ်တယ် ဒီလောက် ပါပဲ၊ ဟိုလူယူတယ်၊ ဒီလူယူတယ် ဒီလူသူခိုးလို့ အတိအကျ တော့ မပြောနိုင်သေးဘူး”

ထိုအချိန် ဦးအောင်နိုင် အိမ်ရှေ့ရောက်လာသဖြင့် စတားစ ဖြတ်နှုတ်ဆက်ကာ ဦးအောင်နိုင် အိမ်ထဲဝင်သွားသည်။ ဆရာ

ဦးကံစိန်က ရှေ့ဆက်လျှောက်ခဲ့သည်။

ရွာအတွင်းရောက်ရန် သီးအိမ်ခန့်အလိုရောက်တော့ ယှဉ်ထောင် နှစ်ထပ်အိမ်ခြံထဲ ဦးကံစိန်ဝင်ခဲ့သည်။

ခြံပမှာ တပည့်ဖြစ်သူ ရုပ်စောင့်နေသည်။

“ဘာကိစ္စတဲ့လဲဆရာ”

“ဘာကိစ္စဖြစ်ရမလဲ အားအားရှိ လူတွေလက်ထဲက ပိုက်ဆံ ဘယ်လိုတောင်းရမလဲ စဉ်းစားနေတဲ့သူကြီးအကြံပေးကွ”

“ဌာပနာအဖောက်ခံရတဲ့ စေတီကို ပြန်ပူဇော် စေတီအသစ် တည်မလို့ ပိုက်ဆံထည့်ဖို့ ခေါ်ပြောတာလို့ပဲ မှတ်လိုက် ကဲ သွားပြီ၊ ခဏနေရင် ထမင်းစားမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ခြံတံခါးပိတ်ပြီးတာနဲ့ လိုက်ခဲ့ပါမယ်”

ဦးကံစိန်၏တပည့် လှဟန်က ခြံတံခါးကို အသေအချာ ပိတ်ပြီး အိမ်ထဲဝင်ခဲ့သည်။

ပြီး ဆရာဦးကံစိန် စားရန် ထမင်းဟင်းများ ခူးခပ် ထည့်ပေးနေသည်။

ဦးကံစိန်မှာ ဇနီးနှစ်ယောက်ရှိသည်။ အိမ်မှာ အနေနည်း သည်။ အပြင်ကို မကြာခဏထွက်သွားလေ့ရှိသည်။

ထိုဇနီးနှစ်ယောက်နှင့် ကံလှတို့ တစ်ခါမှ ရင်းရင်းနှီးနှီး

အတွေးရ ထမင်းစားသည်လည်း မတွေးရ၊ အပြင်မှာ စားသည်
လား၊ အခြားမှာ တစ်အိမ်စီနေထိုင်ကြသည်လား၊ မသိ။

စိတ်ဝင်စားမိသော်လည်း သူ့ကို ခေါ်ထားကတည်းက
မိသားစုကိစ္စ မစပ်စုရန် အသေအချာ မှာထားသည်။ သူ့ကိုယ်
တိုင် မပြောပဲ မည်သည့်ကိစ္စမှ သိရန် မကြိုးစားရန် မှာထားသည်။

ရွာထဲ မကြာခဏ လွတ်တတ်သလို ရှေးကိုလည်းမကြာ
ခဏ လွတ်တတ်သည့်အတွက် လှဟန်ကိုအိမ်၏ အတွင်းရေ၊
အားလုံး အသိမပေးခြင်းဖြစ်သည်။ လှဟန်သိလျှင် ပါးစပ်မလုံ
သည့်အတွက် သူ၏အတွင်းရေကိစ္စများကို မသိစေခြင်းဖြစ်သည်။

အိပေမယ့် မိသားစုကိစ္စသာ အသိမပေးသော်လည်း
အတော်များများကိစ္စတို့ကို လှဟန်တစ်ယောက် တူညီလုပ်ကိုင်
ပေးခဲ့ရသည်။

တကယ်တော့ ဘုရားဒကာ အမည်ခံတော့မည့် ဆေးဆရာ
ဦးကံစိန်အကြောင်း လှဟန်တစ်ယောက် အသိဆုံးဖြစ်သည်။

ဆရာကံစိန် ဆေးကုသွားရာနောက် ဆေးလွယ်အိတ်
လွယ်ပြီး လိုက်ရသည့်အခါ လိုက်ရသည်။

ထို့အပြင် လမိုက်ည ရွာပြင်သမိုင်းထဲသို့လည်း နှစ်ခါ
လိုက်ခဲ့ရသေးသည်။

“အင်း အဲဒါလည်း တစ်ခါမှ မသွားဘူးတော့ မကြောက်
ဘူးလို့ပဲ ပြောရမှာပဲ သွားရဲ့ပါတယ်”

“မင်းနဲ့ငါ လကွယ်ညမှာ သင်္ချိုင်းထဲ သွားမယ်ကွာ
လိုက်မလား”

“ဟာ ဆရာနဲ့ အတူသွားရမယ်ဆိုရင်တော့ ဘယ်အချိန်
သွားရသွားရ ဖြစ်ပါတယ်၊ သွားမယ်ဆရာ ဆရာသွားမယ့်အချိန်
သာပြော... ကျွန်တော်လိုက်မယ်”

“အခုတော့ မသွားသေးဘူး”

“ရွာထဲမှာ ဘယ်အိမ်က အစိမ်းသေ သေတဲ့မသာရှိလည်း
နားထောင်ရဦးမယ်၊ အစိမ်းသေ မသာ မြှုပ်ပြီးတဲ့ညမှာ သင်္ချိုင်းထဲ
သွားကြမယ်”

“အဲဒီကိစ္စ ကျွန်တော်သိခွင့်ရှိလား”

“ရှိတာပေါ့ အစိမ်းသေ သေတဲ့ အသုဘကို ပြောချပြီးရင်
အဲဒီဝိညာဉ်ကို သွားခေါ်မယ်ကွာ အိမ်မှာပွေးထားမယ်၊ ပြီးရင်
အစာကျွေးပြီး သူတို့ကို ခိုင်းစားမယ်ကွာ”

“သူတို့က ဆရာ့ကို ပြန်ပြီး အန္တရာယ်မပေးဘူးလား”

“မြေကျင်ထဲရောက်နေတဲ့ ဝိညာဉ်ကိုတောင် အိမ်ကိုဝေ
နိုင်မှတော့ ငါ့မှာ သူတို့ကို ခိုင်းတဲ့အစွမ်းရှိလို့ပေါ့၊ သူတို့ကို ခိုင်း

ဦးရင်တော့ အစာကျွေးပေးရမှာပေါ့ ကိုယ်က ခိုင်လိုက် အစာ
ကျွေးလိုက်ဆို ဝား ဦးကိုတစ်ဦး အဖို့ပြုပြီး သူတို့လည်း အစာစားရ
င်လည်း စီးပွားဖြစ်ပေါ့”

“ငါစီးပွားဖြစ်ရင် မင်းလည်း သုံးနိုင်စွဲနိုင်ရမှာပေါ့ တုတ်
လား”

“တုတ်ကဲ့ပါဆရာ”

“အေး ရွာထဲမှာ သေတဲ့ အသုဘတွေ၊ စားကြောင့်
သေတာလဲဆိုတာ စုံစမ်းပေါ့ကွာ”

“တုတ်ကဲ့ စုံစမ်းပေးပါမယ်”

သို့ဖြစ်၍ လှတန်တစ်ယောက် ဦးကံစိန်၏ တာဝန်ပေး
ချက်အရ ရွာထဲက သေသူများကို စုံစမ်းရန် တာဝန်ယူခဲ့ရသည်။
ပထမသေသူက ဖျားနာပြီး သေသူဖြစ်၍ ဘာမှအလုပ်
မဖြစ်ခဲ့။ တစ်လခန့်ကြာသွားသည်။ တစ်ရက်ရွာလည်မှ မီးနေသည်
အမျိုးသမီးတစ်ယောက် ကမောင်စီးပွားပြီသည်နှင့် ကလေးစရာ
အမေပါသေဆုံးသွားသည်။

ထိုသတင်းကို ဆရာဦးကံစိန်အား လှတန်သတင်းပို့ခဲ့
ရသည်။

“အေး အစိမ်းသေအသုဘ သတင်းရပြီ၊ အသုဘချတဲ့

နေ့ မင်းပါလိုက်ရဲ့၊ ဘယ်စားမှာ မြှုပ်တယ်ဆိုတာ အသေအချာ မှတ်ပြီးပြန်ခဲ့”

ဆရာမှာသည့်အတိုင်း အသုဘ လိုက်ရဲ့ပြီး အသုဘ ခြေချပြီးမှ နေရာကို မှတ်ကာ ပြန်လာခဲ့သည်။

ညရောက်တော့ လှဟန်ကို အုန်း ငှက်ပျော ဖယောင်း တိုင် လင်ဗန်းတို့ကို အိတ်တစ်ခုအတွင်းထည့်၍ သယ်ယူစေပြီး ဆရာက ဝေါပြားတစ်လက်နှင့် လွယ်အိတ်ကို လွယ်၍ သင်္ချိုင်းသို့ ထွက်လာခဲ့ကြသည်။

အချိန်က ညရှစ်နာရီခန့် ရှိသည်။ လဆုတ်ရက်ဖြစ်၍ မှောင် ဝိန်းနေသည်။

ကောင်းကင်က အလင်းရောင်ကြောင့်သာ လမ်းလျှောက် ၍ရသေးသည်။ မကြာခင် သင်္ချိုင်းထဲ ရောက်လာသည်။

“လှဟန် ဘာမှ မကြောက်နဲ့ သရဲတရွေ့မြင်ရင်လည်း မကြောက်နဲ့ ဆရာ့ရှုတ်ယံဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့ဆရာ”

ခဏကြာတော့ နေ့ခင်းက မှတ်သားထားသည့် မြေပုံ နေရာသို့ ရောက်ရှိခဲ့သည်။

“ရှေ့ ဒီဝေါပြားနဲ့ မြေစာခဲတွေ ကော်ထုတ်လိုက် မြေက

ပွနေတာ မပင်ပန်းပါဘူး”

နေ့ခင်းကမှ တူးပြီး ပြန်ပို့ထားသည်မို့ စကားတော် ထုတ်လိုက်သည်နှင့် အခေါင်းအရုံးဆီ ရောက်သွားသည်။

“ကဲ မတူးနဲ့တော့ မင်းမြေတူးနေတုန်း ဆရာငှက်ပျော ပွဲပြင်ထားပြီးပြီ၊ ဖယောင်းတိုင် မထွန်းခင် ဆရာစည်းချူလိုက် ဦးမယ်”

ဆရာက ပါးစပ်မှ တိုးတိုးရွတ်ဖတ်ရင်း လက်ညှိုးနှင့် ဝိုင်းကာ စည်းချူနေပါသည်။

“ကဲ စည်းချူပြီးပြီဆရာ မီးခြစ် ဖယောင်းတိုင် ထွန်းပြီး ဖန်းပေါ်မှာ စိုက်လိုက်”

လှဟန်လည်း ဖယောင်းတိုင်မီးထွန်းပြီးသည်နှင့် ပွဲပြင် ထားသော လင်ဖန်းအစွန်မှာ ဖယောင်းစက်ချပြီး စိုက်လိုက်သည်။

“ကဲ ဆရာနောက်မှာနေ ဘာပြင်ပြင် ဘာအနံ့တွေ့ရရ မကြောက်နဲ့ အခု အချောင်းထဲက ဝိညာဉ်ကို ခေါ်ထုတ် တော့မယ်”

ဆရာက ရွတ်မည်ပြုပြီးမှ

“ဟာ လှဟန် ဂေါ်ပြားယူပြီး ကျင်းထဲဆင်းပါဦးကွ”

“ဘာ... ဘာလုပ်မလို့လဲဆရာ”

“ဂေါ်ပြားနဲ့ ကလပ်ပြီးအခေါင်းအခုံးကို ဖွင့်ရဦးမယ်တဲ့ လုပ်လုပ် အချိန်မရှိတူး ဘာမှမကြောက်နဲ့ ဆရာရှိတယ်”

လှဟန်လည်း ဒူးတုန်ချင်နေပြီ။ အခေါင်းကို ဖွင့်လိုက်မှ အခေါင်းထဲက အပိပ်သေသရဲမ ခြေထောက်နှစ်ချောင်းကို ဆွဲထားရင် တုတ်တုတ်လှဲလှဲနဲ့ နှင်းကျင်းထဲဆင်းလိုက်သည်။

ဂေါ်ပြားနှင့် သံရိုက်ထားသော အခေါင်းအခုံးနှင့် အခေါင်းအကြား ဂေါ်ပြားနှုတ်ခမ်းကို ထိုးသွင်းထည့်ပြီး ကလပ်၍ ဖွင့်လိုက်သည်။ သစ်များက အပွစားများ ဖြစ်၍ နှစ်လကွသံများက ကြွတက်လာသည်။

“လက်နဲ့ ဆွဲမပြီး ဘေးကိုချလိုက်”

ဆရာအစားမှာ ရှိနေသည်ဟူသော အသိကြောင့် ကြောက်စိတ်ကို ခဏထားပြီး ခိုင်းထားသမျှ လုပ်ပေးနေလိုက်သည်။

“ကဲ တက်တော့”

လှဟန် ကျင်းအပေါ်ပြန်ရောက်လာသည်။ အခေါင်းထဲမှ အလောင်းကောင်က နေ့ခင်းကမှ ခြေနှစ်ထောသည် ဆိုသော်လည်း ညှိစို့စို့အနံ့ထွက်နေပြီ။

လှဟန်က ဆရာဦးကံစိန်နောက် သွားရပ်ပြီး အခေါင်းထဲရှိ အသုဘကောင်ကို မကြည့်မိရန် မျက်နှာလွှဲထားသည်။ ဆရာ

ဒီကံစိန်က ရွတ်ဖတ်မှုကို စပြီးလုပ်နေတော့သည်။ ရွတ်ဖတ်၍
ပြီးသည်နှင့်

“ကဲ အစိမ်းသေ... အစိမ်းသရဲမ သည်အချိန်ကစပြီး
ငါ့ရဲ့ဝိညာဉ်ကို ငါ့ပိုင်ဆွားပြီ ငါ့နောက်ကို လိုက်ခဲ့ရမယ်။ ငါ့ခိုင်း
တဲ့အတိုင်း လုပ်ဆောင်ပေးရမယ်။ ငါ့ခိုင်းပြီးရင် နင့်ကို ကောင်း
ကောင်းကျွေးမယ်”

“ကဲ ကံလှ ငါ့ပြားယူပြီး ပြောဖို့လိုက်တော့”

“အဖုံး... အဖုံး ပြန်မဖုံးတော့ဘူးလား”

“ဖုံးဖုံး မဖုံးဖုံး ပြောဖို့လိုက်မှာသာ ဖို့လိုက် အတူတူ”

ထိုစဉ် အပြင်မှ မြေသံများ ကြားလာရသလို ငိုညည်း
သံလိုလို ရယ်သံလိုလို ကြားနေရသည်။

“တောက် နင်တို့နဲ့ မဆိုင်ဘူး သွားကြ”

မြေသံတွေက နာရာကံစိန်၏ စည်းဝိုင်းအနီးမှာ သိသာ
ထင်ရှားစွာ ကြားနေရသည်။

ခဏအတွင်း မြေဖို့ပြိုသွားသည်။

“ရှေ့ ဒီအင်းချပ်ကိုင်ထား အနားကို ဘယ်သရဲမှ တပ်
မလာဘူး... ဆရာရှေ့က စိတ်ချလက်ချသွား ဝိညာဉ်တစ္ဆေ
ငါ့ဆရာနောက်ကံလိုက်ခဲ့၊ မဆိုင်တဲ့ သရဲတစ္ဆေ မလိုက်ရ ငါ့ဆရာ

အစိန်"

ဆရာကံစိန်ကလည်း အင်းတစ်ချပ်ကို အသက်သွင်းကိုင်
ရင်း သင်္ချိုင်းထဲက ထွက်လာခဲ့သည်။

နောက်က အသံမျိုးစုံပေးပြီး လိုက်လာသည်ကို အတိုင်း
သာကြားနေရသည်။ ခဏအတွင်း သင်္ချိုင်းအစပ်ကို လွန်လာခဲ့
သည်။ နောက်မှ ခြေသံများ၊ အော်သံဟစ်သံများ၊ မကြားရတော့။

သူတို့နှင့်အတူ သင်္ချိုင်းထဲက အစိန်သေသရဲမ လိုက်ပါ
လာကြောင်း သိသာလှသည်။ ဆွမ်းနံ့များက လှိုင်လှိုင်ထအောင်
နံ့နေသည်။

မွှေးအူသံများကလည်း အိမ်ရောက်သည်အထိ ဆက်တိုက်
ကြားနေရသည်။ လပိုက်ပိုက် မီးရောင်မရှိသော လမ်းပေါ်မှာ
မကြောက်စူးဟု ပြောခဲ့သော လှဟန် ရင်ထဲ တာအိန်အိန်ရန်နေသည်။

ခေါင်းက ရွှေ့နောက်ဝဲယာ လည်နေသည်။ သင်္ချိုင်းက
ထွက်ပြီးတော့တည်းက ဆရာကံစိန်က လှဟန်လက်ထဲမှ အင်းချပ်ပြန်
တောင်းယူသွားသည်။ အန္တရာယ်မရှိတော့ဘူးဟုပြောပေမယ့် အနံ့
ဆိုးနှင့် မွှေးအူသံကြောင့် မလုံသလို စိတ်က ခံစားနေရသည်။

အိမ်ထဲရောက်ပြီးသည်နှင့် ခြေရင်းဘက် မအူပင်မှာ သရဲ
မကို နေရာချပေးသည်။

“ကဲ... ဒီအပင်မှာနေ... အပင်မှာ အရင်ရောက်နှင့်သူ
ရှိရင်လည်း တည့်အောင်ပေါင်းပြီးနေ မနက်ဖြန် အမဲသားကျွေး
မယ်။ တစ်လတစ်ခါ လကွယ်နေ့တိုင်း ကျွေးမယ်”

“ကျန်တဲ့ရက်တွေ ငါ့ခိုင်းတာလုပ်ပေးရမယ် ကောင်း
ကောင်း လုပ်ပေးဖို့ စိတ်ကူးထား သရဲမ”

ဆရာဦးကံစိန်က အစိမ်းသရဲမကို နေရာချပေးပြီးသည်
နှင့် ကံလှနှင့်အတူ အိမ်ပေါ်တက်လာခဲ့သည်။

“ကံလှ မနက်ဈေးကိုသွားပြီး အမဲသားတစ်ပိဿာ ဝယ်
ခဲ့ သရဲမကို ခေါ်လာပြီဆိုတော့ သူကျေနပ်အောင် အစာကျွေး
ပေးရမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့... ဆရာ”

သို့ဖြင့် သရဲမကို အမဲသား တစ်ပိဿာ ညနေခြောက်
နာရီခွဲပြီး အမှောင်ရိပ်သရဲမသည်နှင့် သစ်ပင်အောက်မှာ ငှက်ဖျော
ရွက်ခင်းကာ ချကျွေးထားခဲ့သည်။ နာရီဝက်ခန့်ကြာတော့ လှဟန်
ကို ဆရာဦးကံစိန်က ဓာတ်မီးနှင့် အိမ်ပေါ်မှာ ထိုးကြည့်ခိုင်းသည်။

“တာမှမရှိတော့ဘူးဆရာ”

“ကောင်းတယ် ဒို့ကျွေးတာ စားတယ်ဆိုရင် ဒို့ခိုင်းတာ
သူလုပ်ပေးလိမ့်မယ်။ ဒီနေ့ ဒီအချိန်ကစပြီး ကံစိန်တို့ ကံထပြီး

မှတ်လိုက်တော့”

ဆရာကံစိန်ပြောသည့်အတိုင်း၊ နောက်ရက်ပိုင်းမှစပြီး မျှင့်မပြိုင်ရွာအပါအဝင် အနီးအနားရွာများကပါ လူမမာတွေ များလာပြီး လက်မလည်အောင် ကုသပေးရတော့သည်။

ထိုကဲ့သို့ အစိမ်းသေသရဲမ အကူအညီနှင့် လုပ်စားလာခဲ့ရာ နှစ်နှစ်အတွင်း ဆရာ့စာမည်တဟုန်ထိုး ကြီးလာခဲ့ပြီး ဆေးကုသခလည်း ပြီးပြီးမှတ်မှတ် ရရှိခဲ့သည်။

“ကံလှရေ ဘုရားကျန်းရွာကအပြန် သတင်းကောင်းကြားလာခဲ့တယ်”

“ဘာသတင်းကောင်းလဲဆရာ”

“ဘုရားကျန်းရွာမှာ ညက လူသတ်မှုဖြစ်တယ်။ တစ်ယောက်က သေသွားတယ်။ တစ်ယောက်က ဆေးရုံရောက်သွားတယ်။ ဒါးခုတ်ခံရတဲ့ အစိမ်းသေကို မနက်ဖြန် အသုဘ ချလိမ့်မယ်။ မင်းမနက်ကတည်းက ဘုရားကျန်းရွာကိုသွား အသုဘပြေရတဲ့အထိ နေ့ပြီး သင်္ချိုင်းထဲလိုက်သွား မြေပုံကို မှတ်ပြီးပြန်လာခဲ့”

“၁ လုပ်ဦးမလို့လဲ ဆရာ”

“ဒီးနေသည်သရဲမကို ခေါ်သလို သွားခေါ်မလို့ ငါ့မှာ အရေးဟဲ့အကြောင်းဟဲ့ဆို သရဲမပဲရှိတယ်။ သရဲလီးတစ်ကောင်

လိုနေတယ်ကွ ဒါမှ ကြီးကြီးမားမားကိစ္စတွေ ပြေရှင်းရမှာ”

“သရဲတွေများရင် အစာဖိုး ပိုကုန်မှာပေါ့”

“ဟကောင် ဒီသရဲနှစ်ကောင် တစ်လမှ အမဲသား သုံး
ပိဿာပေါ့ သူတို့ကြောင့်ရမယ့် ပိုက်ဆံက နည်းမယ်ထင်လား”

“ဆရာကောင်းမယ်ဆိုလည်း ကျွန်တော်လုပ်ပေးဖို့ ဝန်
မလေးပါဘူး။ မနက်ဖြန် ဘုရားကုန်းကို သွားဖို့မယ်”

သို့ဖြင့် နောက်နေ့ညကိုးနာရီခန့် ရောက်တော့ ဘုရား
ကုန်းရွာသစ်ခြံမှ အစိမ်းသေသရဲပိဿာကို ခေါ်ပြီး အိမ်သို့ ပြန်
ရောက်လာခဲ့သည်။

ထိုအစိမ်းသေသရဲတို့ သရက်ပင်မှာ နေရာချပေးလိုက်
သည်။

ထိုတစ္ဆေကောင် ရောက်လာပြီးနောက်ပိုင်း ဆရာတံဆိန်
ထံ ပြို့မှသူဌေးများပါ နှုတ်ရောက်လာသည်။ စီးပွားရေးကောင်းမွန်
အစီအရင်များ လုပ်ခိုင်းကြသည်။ စီးပွားရေးအတိုက်အခံများတို့
လည်း ဖယ်ရှားပေးခဲ့သည်။ ထိုကိစ္စအားလုံးကို ဘုရားကုန်းမှ
ခေါ်လာသည့် တစ္ဆေကောင်က တာဝန်ယူလုပ်ပေးခဲ့သည်။

မည်သည့်တစ္ဆေကပဲ လုပ်ပေးသည်ဖြစ်ဖြစ် တစ်လကြည့်
သည်နှင့် ညကြောက်နာရီခွဲနှင့် ခုနှစ်နာရီကြားမှာ အမဲသားတစ်

ဝိသ္ဗာဇိ၊ ဆယ်သားစီ ပုံမှန်ကျွေးခဲ့သည်။

* * * * *

ထန်းချောက်ပင်ရွာ အိမ်ခြေငါးရာခန့် ရှိသည်။ ကားလမ်း၊ ရထားလမ်း၊ ရွာအတွင်းမှ ဗြတ်သန်သွားသဖြင့် စည်ကားသည်။ ဗြူမကျ၊ တောမကျ ရွာကြီးတစ်ရွာဖြစ်သည်။

ကားလမ်းကို မျက်နှာချင်းဆိုင် ရှိနေသော ပေမြောက် ဆယ်ပတ်လည်ခန့်ရှိ ခြံကြီးအတွင်း နှစ်ထပ်အိမ်ကြီးကို ပွဲစား ဦးဝင်းမြိုင် ဆောက်နေသည်။

ခြံအတွင်းမှာ ပဲမျိုးစုံ လက်ခံပြန်ဖြူးနေသော ပွဲရုံရှိသည်။ ပွဲရုံနောက်မှာ အိမ်ကို အသစ်ပြန်ဆောက်နေခြင်းဖြစ်သည်။

သည်နေရာက စီးပွားရေးအချက်အချာကျသည့်အတွက် ကုန်သည်ပွဲစားအတော်များများ၊ ငွေကို ကြိုက်ဈေးပေး၍ ပြန်ဝယ်ကြသည်။

မည်မျှပေးပေး၊ မရောင်းဟုတင်းခံကာ အိမ်ဟောင်းကို ဈေးပြီး အိမ်သစ်ကို ပြန်ဆောက်ခဲ့သည်။

ဝိုင်းဆံ့ရှိသည့်အတွက် နှစ်ထပ်အိမ်ကြီးကို လေးလတည်း နှင်းအပြီးဆောက်လိုက်သည်။ ပွဲရုံအရောင်းအဝယ်ကိစ္စများ ရှိနေသဖြင့် အိမ်ကို ရှယ်မဆောက်ပဲ သင့်တင့်ရုံ နှစ်ထပ်ဆောက်လိုက်သည်။

မိုးမကျမီ အိမ်သစ်တက်ပွဲ အလှူလုပ်ပြီး အသိပိတ်ဆွေများ၊ စီးပွားရေးပိတ်ဆွေများကို ပိတ်ကြားကျွေးမွေးခဲ့သည်။

ဦးဝင်းမြိုင်တို့ မိသားစု အိမ်သစ်ကြီးပေါ် ရောက်၍မှ မကြာခင် အိမ်ပေါ်မှာ သူတို့မိသားစုအပြင် လူပိုများကို မကြာခဏ တွေ့နေရသည်။

သူတို့မိသားစုက အားလုံး ခုနှစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ ဦးဝင်းမြိုင် ဇနီး၏ မိဘနှစ်ပါးနှင့် ဦးဝင်းမြိုင်တို့ လင်မယားနှစ်ယောက် သားကြီးနှင့် သမီးငယ်နှစ်ယောက် မိသားစု ခုနှစ်ယောက် ဖြစ်သည်။

အကြီးဆုံးသားက 'ဆယ့်ရှစ်နှစ် အငယ်ဆုံး သမီးက ဆယ့်တစ်နှစ်ရှိပြီး ကလေးသူငယ် တစ်ယောက်မှ မရှိတော့။

ဒါပေမယ့် သူတို့အပြင် ညှော်မှောင်ရိုသန်းသည်နှင့် အိမ်ကြီးပေါ်မှာ ယောက်ျားလို့လို မိန်းမလို့လို ဝင်လိုက်ထွက်လိုက် လုပ်နေသည်ကို အိမ်သားတွေ မြင်ကြရသည်။

“တင် ဟိုမှာ လူကြီးတစ်ယောက် ရပ်နေတယ်”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ စိတ်ထင်လို့ပါ”

“အပေလည်း မြင်လိုက်တယ် ဟိုဘက်အခန်းထဲ ဝင်သွားတယ်”

“အမေတို့ကလည်း မဟုတ်တာပြောရောမယ် သေချာ
တယ်ဆိုရင် အဲဒီဝင်သွားတဲ့အခန်းထဲ သွားကြည့်မယ် လာထလေ”

“အမေကလည်း သမီးအသေအချာပြင်လို့ ပြောတာ
အဖွားကပါ ပြင်တယ်တဲ့”

“အဲဒီကြောင့် သေချာအောင် သွားကြည့်မယ် ပြောတာ
ကဲလာ ညည်းပဲလိုက်ခဲ့”

မိခင်ဖြစ်သူက သမီးအငယ်ဆုံးအား လက်ဆွဲပြီး လူဝင်
သွားသည်ဆိုသော အခန်းထဲ သွားကြည့်ကြသည်။ အခန်းထဲမှာ
လူတစ်ယောက်မှ မရှိ။

“တွေ့ပြီလား”

နှစ်ယောက်သား ပြန်ထွက်လာသည်။

“ဟင် ဟိုမှာ လှေကားထိပ်မှာ မိန်းမတစ်ယောက် ဆံပင်
ဖားလျှားချပြီး ရှပ်နေတယ်”

“ဟုတ်တယ် သားလည်းတွေ့တယ်”

“ဟော ဆင်းသွားပြီ”

တစ်အိမ်သားလုံး ညဉ့်စာစားပြီး အပေါ်ထပ်မှာ ရောက်နေ
ကြသည်။ အားလုံးအိပ်ခန်းက အပေါ်ထပ်မှာ ရှိသဖြင့် ထမင်းစား
ပြီးသည်နှင့် အိပ်အပေါ်ထပ်ရှိ ဆက်တီးမှာ ထိုင်စကားပြောနေကြ

ခြင်းဖြစ်သည်။

ထိုအချိန် ဦးဝင်းမြိုင်က ပွဲရုံမသိမ်းသေးသဖြင့် စာရေး
မလေးနှင့်ယောက်နှင့် စာရင်းလုပ်နေကြသည်။ စာရေးမလေးနှင့်
ယောက်က ရွာထဲမှပင်ဖြစ်သည်။ ပုံမှန် ညရွှပ်နာရီအထိ အလုပ်
ဆင်းကြသည်။

အရောင်းအဝယ် ကုန်တင်ကုန်ချ ကားအဝင်အထွက် ပေါ်
မှုတည်ပြီး လုပ်ကိုင်ရသည်။ ကုန်ပစ္စည်းအရောင်းအဝယ်များလျှင်
ကားကြီးများပေါ် ကိုးနာရီ ဆယ်နာရီခန့်အထိ အလုပ်များခေါ်
ပြီးတင်ရ ချရသည်။

အရောင်းအဝယ်ပါးလျှင် ညနေခြောက်နာရီခန့်ဆို သိမ်း
ပြီး ထိုအချိန်နောက်ပိုင်း တစ်နေ့တာ အရောင်းအဝယ်ကိစ္စတစ်ခု
လောများ လုပ်ရသည် စဉ်ဆေးရသည်။ ကုန်လက်ကုန်စစ်ရသည်။

ပုံမှန် ညကိုးနာရီခန့်မှ ဦးဝင်းမြိုင် အိပ်ပေါ်သို့ တက်ရ
တော့သည်။ အရောင်းအဝယ်အချေသော ရက်ဆို ညဆယ်နှစ်နာရီ
ခန့်မှသာ အိပ်ပေါ်တက်ရသည်။ ဝိုတောင်နောက်မှာ အိမ်ဆောက်
ထား၍ ဝိုထောင်တံခါးပိတ်ပြီးနောက်ဖက်ထွက်လိုက်သည်နှင့် အိပ်
သို့ရောက်၍ တော်သေးသည်။

သရဲစခြောက်သည့် ညက ကိုးနာရီကျော်မှ အိပ်အပေါ်

သို့ ဦးစင်းပြိုင် တက်လာခဲ့သည်။

“ခေါင်းတွေတလည်လည်နဲ့ ဘာဖြစ်နေကြတာလဲ”

“ရှင်ကိုထောင်ထဲက အိမ်ထဲဝင်လာတော့ ဘာတွေ့လဲ”

“ဘာမှမတွေ့ပါဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“အိမ်ပေါ်မှာ သရဲတွေ လျှောက်သွားနေတယ်။ အပေနဲ့ သမီးအငယ်မက အခန်းထဲဝင်သွားတဲ့ သရဲတစ်ကောင်ကို တွေ့လိုက်တယ်”

“မျက်စေ့မှားပြီး မြင်တာနေမှာပေါ့”

“အကေ ကျွန်မလည်း အဲဒီလိုထင်လို့ လျှောက်ပြောမိသေးတယ်။ ယယုံလို့ သူဝင်သွားတယ်ဆိုတဲ့ အခန်းထဲ ဝင်ကြည့်သေးတယ်။ ဘာသရဲမှ မရှိဘူး”

“တုတ်ပါတယ် မျက်စေ့မှားတာပါဆို”

“ရှင်ကလည်း ကျွန်မစကားဆုံးအောင် နားထောင်ပါဦး။ အခန်းထဲဝင်သွားတဲ့ သရဲကို လိုက်ကြည့်ပြီး မတွေ့တာနဲ့ ဒီမှာပြန်ထိုင်နေကြတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာပဲ အောက်ဆင်းတဲ့လှေကားထိပ်ဟိုနားမှာ အမျိုးသမီးတစ်ယောက် ဆံပင်စားလျှားချေနဲ့ ရပ်နေတာကို အားလုံးတွေ့လိုက်ကြတယ်”

“တစ်ကိုယ်လုံး သွေးမရှိသလို ဖြူထွတ်နေတယ်။ အားလုံး

ကြည့်နေတုန်းမှာပဲ လှေကားအောက်ကို ဆင်းသွားတာပဲ ရှင်
ဘက်မလာခင် ပေါက်ခဲနစ်လောက်ကပဲ။ ဒါကြောင့် အိမ်ထဲဝင်လာ
တာ ဘာတွေ့ခဲ့လဲလို့ မေးလာ”

“ဘာမှ စိုးရိမ်ကြောက်လန့် မနေပါနဲ့ အိမ်အိုအိမ်ဟောင်း
လည်း မတုတ်ဘူး။ အိမ်ဆောက်ပြီးလို့ အိမ်ပေါ်တက်တာမှ ရက်
ခိုင်းပဲ ရှိသေးတာ ဘယ်သရဲမှ မရှိပါဘူး။”

“ဒါဆို စောစောက မြင်လိုက်တာတွေက ဘာလဲ”

“သရဲဆိုလည်း ပြတ်သွားပြတ်လာ ရောက်လာတာဖြစ်မှာ
ဦးရင် ပျောက်သွားမှာပဲ စိုးရိမ်မနေပါနဲ့။”

“ရှင်ပြောသလို ဖြစ်လာရင် ကောင်းတာပေါ့”

“ဒုန်း” “ဂုန်း” “ခွမ်း”

“ရှင်ကြားလိုက်လား အောက်ထပ်မှာ ဘာတွေ့ကျကုန်
ပြီလည်း မသိဘူး”

“ခွမ်း” “ခွမ်း”

“ပန်းကန်တွေ အိုးတွေ ကျကုန်ပြီ ကိုယ်ဆင်းကြည့်
လိုက်မယ်...”

“သားလိုက်ခဲ့ရမလား”

“နေနေ ပေကြီးဆင်းကြည့်မယ်”

“သားကြီး၊ ဓာတ်မီးယူပြီး လိုက်သွားလိုက်”

သားအဖနှစ်ယောက် အိမ်အပေါ်ထပ်မှ အောက်သို့ ဆင်းသွားသည်။ ထမင်းစားခန်းထဲ ဝင်ခဲ့သည်။

“ဘာမှလည်း ကျနေတာ မရှိဘူး”

“ကြွေပန်းကန်တွေ ကွဲသံကြားပြီး အကွဲအစတွေလည်း မရှိဘူး၊ ကြမ်းပြင်မှာ ဘာမှလည်း မရှိဘူး”

အခြားအခန်းထဲ လှည့်ပတ်ကြည့်သော်လည်း ခြေရာလက်ရာပျက်ပြီး ကြမ်းပြင်ပေါ် ကျနေသည့် ပစ္စည်းတို့၌ တစ်ခုမှ မတွေ့ သို့ကြောင့် သားအဖနှစ်ယောက် အပေါ်ပြန်တက်လာကြသည်။

“မင်းပြောတဲ့ သရဲပ အသံမျိုးစုံပေးပြီး ခြောက်လှန့်တာပဲ အောက်မှာ ဘာမှ ကျတာကွဲတာ မရှိဘူး”

“ကဲ... ကိုယ့်အခန်း ကိုယ်ဝင်ကြတော့ တံခါးတွေ အသေအချာပိတ်ပြီးအိပ်ကြ”

အချိန်က ကိုးနာရီကျော်ပြီပို ဦးဝင်းမြိုင်က အိပ်မိလို့ လိုက်တော့သည်။ ထိုခေတ် ထိုအချိန်က မည်သည့် ဖျော်ဖြေမှုမှ မရှိကြသေး။ ရေဒီယိုများ ပေါ်နေပြီ ဖြစ်သော်လည်း တောနယ်အရပ်များမှာ ဖမ်းယူနားထောင်၍ မရသေးပေ။

သို့ကြောင့် ကိုးနာရီနောက်ပိုင်း အားလုံး ပီပိုတ် အိပ်
ကြပြီဖြစ်သည်။ သူတို့ရွာက ရထားဘူတာနှင့် ကားလမ်းပြတ်
သွားသည်မို့ လျှပ်စစ်မီးရဲ့သည်။ ကားလမ်းဘေးအိမ်များမှလွဲ
ပြီး အခြားရပ်ကွက်အိမ်များ လျှပ်စစ်မီးမရသေး၊ လျှပ်စစ်မီးကို
ညဆယ်နာရီအထိသာ ရသည်။

ထို့ကြောင့် ညရေညတကာအတွက် မှန်အိမ်မီးကို မှိန်ပြပြ
လေးထားပြီး ဧည့်ခန်းမှာ ချိတ်ထားသည်။ အားလုံး အသိသိ၊
အိပ်ခန်းထဲဝင်ပြီး အိပ်ပျော်အောင် အိပ်လိုက်ကြသည်။

ခွန်း ခွန်း

“အမလေး...”

“အမေ... အမေ... သရဲ... သရဲ...”

ဝင်းဝင်းနှင့် သက်သက်တို့ ညီအမ ငယ်သံပါအောင်
အော်လိုက်သော အသံကြောင့် အားလုံးနိုးကုန်သည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲသမီး”

ဦးဝင်းမြိုင်တို့ လင်မယား သမီးနှစ်ယောက်၏ အခန်းဝ
ရောက်သွားသည်။

“ချောက်”

တံခါးဖွင့်လိုက်သဖြင့် ဓာတ်မီးထိုးပြီး အခန်းထဲ ဝင်လိုက်

ကြသည်။

ညီအမနှစ်ယောက်လုံး ကုတင်ခြေရင်းဘက်မှာ ရပ်နေကြသည်။ နှစ်ယောက်လုံး တုန်ရိုနေသဖြင့် မိခင်ဖြစ်သူက ဖက်ထားပေးနေသည်။

“သမီးတို့ အိပ်ပျော်နေတုန်း ခြေထောက်တွေကို ဆွဲပြီး ကုတင်ခြေရင်းဘက်ကို ဆွဲချတယ်။ အောက်ကိုပစ်ကျမှ လန့်မိပြီး ထအောင်တာ”

“ဆွဲချတဲ့သရဲကို တွေ့လိုက်သေးလား”

“မတွေ့ဘူး ဆွဲချတဲ့ လက်ကအေးစက်စက်ကြီး”

“ရော့... ပြေး... ရေသောက်လိုက်”

အဘိုးဖြစ်သူက ရေခွက်နှစ်ခွက် သပ်လာပြီး ပြေးဖမ်းယောက်ကို ရေသောက်ခိုင်းလိုက်သည်။

“အခုမှ တစ်နာရီပဲ ရှိသေးတယ်... ပြန်အိပ်ကြ... သမီးတို့ အိပ်ရဲလား”

“မအိပ်ရဲဘူး မေမေ လာအိပ်ပေးပါလား”

“သုံးယောက်အိပ်ရင် ကြပ်နေမှာပေါ့ သမီးတို့ အိပ်ပျော်အောင် အိပ်လိုက် အမေတို့ စောင့်ကြည့်နေမယ် သမီးတို့ အိပ်ပျော်သွားမှ မေမေတို့ ပြန်အိပ်မယ်”

“တုတ်တယ် သမီး ဘာမှမကြောက်နဲ့ အဖေနဲ့အမေ
ထိုင်စောင့်နေမယ်”

“ကျော်ကျော် သွားပြန်အိပ်တော့”

သားကြီးဖြစ်သူက အခန်းဝမှာ ရပ်နေသဖြင့် သွားပြန်
အိပ်ခိုင်းလိုက်သည်။

ဒုန်း ဒုန်း ဒုန်း

“အမလေး... တော့”

“ဟင် အမေ... အဖေ... အမေအသံ”

အိပ်မည်ပြင်နေသော ညီမနှစ်ယောက်နှင့် ဦးဝင်းမြိုင်တို့
အိပ်ခန်းထဲက အပြင်ထွက်လာကြသည်။

“သမီး အောက်ဆင်းလာဦး သမီးအမေ သံတိမ်ရတော့
ဘူး”

အောက်ထပ်မှ ဒေါ်ပြုံးရီ၏ ဖခင်ဖြစ်သူက တုန်တုန်ရိုရို
နှင့် လှမ်းခေါ်လိုက်သဖြင့် ဦးဝင်းမြိုင်နှင့် ဒေါ်ပြုံးရီတို့ လှေကားမှ
အောက်သို့ ဆင်းလာသည်။

နှောက်မှ ကျော်ကျော်နှင့် ဝင်းဝင်းတို့ ညီအစ်မလိုက်ဆင်း
လာကြသည်။ ဖခင်ဖြစ်သူလက်ထဲမှာ မိခင်ဖြစ်သူ သတိမေ့နေသည်။

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲအဖေ”

“သမီးတို့၊ ပြေးမလေးတွေနဲ့၊ စကားပြောနေတုန်း၊ သင်
 အပေက အပေးသွားချင်တယ်ဆိုတာနဲ့၊ ဆင်းလာတာ အစေ
 ရှေ့က ဓာတ်မီးထိုးပြပြီး၊ ဆင်းလာတယ်။ သမီးအပေက နောက်က
 လိုက်ဆင်းလာတယ်။ နောက်က တစ်ယောက်ယောက်က ဆော
 တွန်းလိုက်သလို အရှိန်နဲ့ ကျလာတယ်။

“နှစ်ယောက်စလုံး ပစ်ကျပြီး သမီးအပေက ခေါင်း
 သုံးမာန်တလင်း ဆောင့်မိပြီး သတိမေ့နေတာ”

“ခေါင်းကွဲသွားလား၊ ဓာတ်မီးနဲ့ ထိုးရှာပါဦး”

“မကွဲဘူးထင်တယ် အသွေးကျတာမရှိဘူး၊ အကြောက်လွှဲ
 သွားတာလား မသိဘူး။”

“ဘယ်လိုလုပ်မလဲ ဆေးရုံဆေးခန်းလည်း ဒီရွာမှာ မ
 ဘူး။ အပေါ်ကို ပြန်သယ်သွားမယ်၊ အပေကို ရှင်အပေါ်ကို သယ်
 ခဲ့လေ”

ဦးဝင်းမြိုင်လည်း ပိန်ပိန်ပါးပါး အသက်ခြောက်ဆယ်ရွာ
 နှစ်ရှိပြီဖြစ်သည့် ယောက်ျားကြီးကို အသာအယာ ဖွေချိုပြီး လှေကား
 အတိုင်း အပေါ်သို့ တက်ခဲ့သည်။

ယောက်ျားကြီးတို့ အိပ်သည့် ကုတင်ပေါ်သွားတင်ပေး
 လိုက်သည်။ သတိပြန်မရသေးသော်လည်း အသက်တော့ ပုံမှန်

ရှုနေသည်။

“တောက် ဘယ်ကရောက်လာတဲ့သရဲလည်း မသိဘူး။ မြောက်လှန့်ရုံမကဘူး လူတွေကိုပါ ကိုယ်ထိလက်ရောက် ပြုလုပ်လာပြီ”

ထိုကဲ့သို့ဖြစ်ပြီး ဒေါ်ပြုံးရီ၏ မိခင်မှာ သတိပြန်မလည်လာပဲ နှစ်ရက်မြောက်နေ့မှာ သေဆုံးသွားသည်။

ဦးဝင်းမြိုင်လည်း ယောက္ခမသေဆုံးသွားသည်နှင့် အမှတ်တမဲ့မနေတော့ပဲ သရဲနှိမ်နှင်းနိုင်မည့် သူကို စုံစမ်းသည် နာရေးဖြစ်နေသည့် ရက်သတ္တတစ်ပတ်အတွင်း လာသမျှလူကို စုံစမ်းဆရာဆရာသုံးယောက်၏ သတင်းကို ရရှိခဲ့သည်။

ရက်လည်ဆွမ်းကျွေးပြီးသည်နှင့် ဆရာတစ်ယောက်မနိုင် တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ပင့်မည်ဟု စိတ်ပိုင်းဖြတ်ဆဲသည်။ ထိုနာရေးရက်အတွင်း သရဲတူ၍ တစ်ကြိမ်တစ်ကြိမ် မမြင်ကြရ...။

နာရေးရက်လည်ပြီး ညမှာ အိပ်မှာလူရှင်သွားသည်။ ဦးဝင်းမြိုင်၏ ပွဲရုံမှ လူသုံးယောက်က အိပ်အောက်ထပ်မှာ စောင့်အိပ်ပေးသည်။

ညသန်းကောင်ရောက်တော့ အောက်ထပ်မှာ ဆူဆူညံညံ

ကြားသည်အတွက် ဦးဝင်းမြိုင်တို့ နိုးလာကာ အောက်ထပ်သို့ ဆင်းလာသည်။

“သရဲတွေ့လို့ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်ဗျာ အစ်ကိုကြီး ကိုသန်းစိုးကစပြင်လိုက်တာ လှေကားအလယ်မှာ ဆံပင်စားလျှားချပြီး ရပ်နေတဲ့သရဲမကို ပြင်လိုက်တယ်။ အဲဒီအချိန်မှာပဲ ထမင်းစားခန်းထဲဝင်တဲ့အပေါက်မှာ ဇက်ကြီးစေ့ရှူးနေတဲ့ သရဲတစ်ကောင် လှေကားပေါ်တက်လာတာ အားလုံးမြင်လို့ လန့်ပြီးအောင်လိုက်ကြတာပဲ”

“အချိန်ကလည်း တစ်နာရီသာသာပဲ ရှိသေးတယ် အိမ်ပြန်လို့လည်း မဖြစ်တော့ဘူး။ ပြန်ပြီးလည်း မအိပ်ရဲတော့ဘူး။ သရဲနှစ်ကောင်က ဒီနားမှာပဲ ရှိနိုင်တယ်”

“အောက်မှာ မအိပ်ရဲရင် ဗျာတွေ စောင်တွေ ခြင်ထောင်တွေယူပြီး အပေါ်မှာ လာအိပ်လေ အားလုံးအပေါ်ထပ်မှာဆို အားရှိတာပေါ့”

“ဘယ်လိုသဘောရလဲ”

“မိုးလင်းဖို့ လေးနာရီလောက် လိုသေးတယ် ပြီးခဲ့တဲ့နှစ်ရက်လောက်ကလည်း မအိပ်ရဘူး။ ရတဲ့အချိန်လေး ပြန်အိပ်ချင်သေးတယ်။ အားလုံးအပေါ်မှာ သွားအိပ်ကြမယ်”

ကိုသန်းစိုးက အိပ်ပေါ်မှာ အိပ်မည်ဟု ပြောလာသည့် အတွက် ခြင်ထောင်ကို ဝိုင်းဖြုတ်ပေး၍ အပေါ်ထပ်သို့ အားလုံး တက်လာပြီး ခြင်ထောင်ထောင်ကာ ပြန်အိပ်ကြတော့သည်။

အားလုံးနှစ်နာရီပထိုင်းခင် ပြန်အိပ်ပျော်ကုန်သည်။ ဦးဝင်းမြိုင် လည်း အိပ်ပျော်သွားသည်။

“ဟေ့ကောင်ဝင်းမြိုင် ထစမ်း”

တစ်စုံတစ်ယောက်က လှုပ်နှိုးနေသည့်အတွက် နိုးသွား သည် မျက်လုံးဖွင့်ပြီး ကြည့်လိုက်သည်။

“လာထ... မင်းအိမ်ပြင်ကိုထွက်ခဲ့”

ညှို့ယူခေါ်ဆောင်ခြင်းခံရသကဲ့သို့ နားကကြားနေရပြီး သူခိုင်းသလို လိုက်လုပ်နေမိသည်။

မင်းက ငါတို့ကို ဆရာပင့်ပြီး နှင်မလို့ ဆရာရှာနေတယ် ပေါ့တုတ်လား မင်းဘယ်ရာမှာမှ ဆရာဆီရောက်မှာ မဟုတ်ဘူး။ မင်းရောက်မယ့်နေရာ ငါတို့ ခုခိုက်ပို့ပေးမယ်လား”

သူ့ဘေးမှ သရဲထီးနှင့် သရဲမက နှစ်ပက်ကို ညှပ်ပြီး လှေကားရှိရာသို့ ခေါ်သွားသည်။ သူလမ်းလျှောက်နေသည်ကို သိနေပေမယ့် ရပ်၍မရ။ လှေကားထိပ်ရောက်သွားသည်။

“မင်းသေမှ ငါတို့ ဒီအိမ်က ပြန်လို့ရမှာ... မင်းကို

ဒီည မသတ်နိုင်ရင် မင်းခေါ်လာမယ့် ဆရာနဲ့ ငါတို့ရင်ဆိုင်ရဦးမယ်။ ဒါကြောင့် မင်း သေကိုသေရမယ်... ဟား... ဟား... ဟား...”

ဇက်ကြီးကျိုးနေသည့် သရဲက ခေါင်းပြန်မတ်သွားပြီး ဦးဝင်းမြိုင်အား လှေကားထိပ်မှ ပြင်းစွာ ဆောင့်တွန်းချလိုက်သည်။
ဒုန်း... ဒုန်း... ဒုန်း...

“အား...”

လှေကားပေါ်မှ တဒုန်းဒုန်းနှင့် ကျယ်လောင်သော အသံ မည်သွားသည့်အတွက် အိမ်အပေါ်ထပ်မှာ အိပ်နေကြသောလူများ နိုးကုန်ကြသည်။

“ဟ လှေကားပေါ်က ကျတုံးအသံပဲ”

ဒေါ်ပြုံးရီသည် နိုးလာသည်။ အနီးမှ ခင်ပွန်းကိုမတွေ့

“ကိုဝင်းမြိုင် ကိုဝင်းမြိုင်”

အော်ရင်အခန်းအပြင် ရောက်လာသည်။

“လှေကားပေါ်က ပြုတ်ကျတုံးအသံ ကြားရတယ်”

“ ညွတ်တယ်... ကျွန်တော်တို့လည်း ကြားလို့ နိုးလာ

တာ”

ဓာတ်မီးသုံးလက် အပြိုင်တိုးပြီး လှေကားမှ အောက်သို့

ဆင်းလာကြသည်။

“ဟိုမှ အခန်းထောင့်မှ ကိုဝင်းမြိုင်လဲကျနေတယ်”

“ဟာ...”

တစ်ယောက်ဆိုမှ အသံထွက်သွားသည်။

“အစ်မကြီး မကြည့်နဲ့ မကြည့်နဲ့”

“သူ သူ ဆေးပြီလား”

“လည်ပင်းလိပ်ပြီး ကျိုးနေတယ်၊ ဇက်ကျိုးသွားပြီ”

ငိုသံများ ထူညံသွားသည်။

ထမင်းစားခန်းကောင် ခန်းဆီးကို ဆွဲဖြုတ်ပြီး ဦးဝင်းမြိုင် ကိုယ်ပေါ်မှာ လွှမ်းခြုံပေးထားလိုက်သဖြင့် ဇက်လိပ်နေသည်ကို မမြင်ရတော့...

“ကဲ... ကိုသန်းစိုးနဲ့ ကိုကျော်ကြီး ရဲကို အသိပေးမှ ဖြစ်မယ်။ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် သေတာ သတင်းမပို့ရင် မဖြစ်ဘူး။ မီးရထားဘူတာမှာ ရှဲဂတ်ရှိတယ်။ အဲဒီမှာ သွားသတင်း ပို့ပြီးပြန်လာခွဲ”

ဇာတ်မီးတစ်လက်နှင့် ကိုသန်းစိုးတို့ ထွက်သွားသည်။ အိမ်သစ်ဆောက်ပြီး သရဲလည်းရောက်လာ လူတွေလည်း သေကုန် သည်အတွက် တစ်ရွာလုံးက အိမ်မိုက်သည်ဟု ဆိုကြသည်။

စီးပွားရေးလုပ်နိုင်သည့် ခင်ပွန်းဖြစ်သူလည်း သေဆုံးခဲ့ပြီပို့။ ဒေါ်ပြုံးရီ အိမ်ကြီးပေါ်မှာမနေဝန်တော့။

အိမ်ကို ရောင်းမည်ဆိုလျှင် ဝယ်မည့်သူ အဆင်သင့်ရှိသည်ဆိုပြီး လာပြောသဖြင့် ဒေါ်ပြုံးရီ အချိန်ယူစဉ်းစားသည်။

ဖခင်ဖြစ်သူကလည်း ပွဲရုံနှင့် အိမ်ကိုရောင်းပြီးရသည့်ငွေနှင့် တစ်မြို့တစ်နယ်ပြောင်းပြီး နေကြမည်ဟုဆိုလာသည်။ ဖခင်ဖြစ်သူ အကြံပေးသဖြင့် သဘောတူကာ အိမ်နှင့်ပွဲရုံကို ရောင်းမည်ဟု လာစစ်သူကို ပြောလိုက်သည်။

တော့တော့ဆိုင်ဆိုင် ရောင်းတော့ မှန်းထားသည့် ငွေထက် တစ်ဝက် နီးပါးလျော့နေသည်။ ထို့ကြောင့် မရောင်းသေးပဲ ပွဲစားလက်အပ်လိုက်သည်။

ပွဲစားကလည်း နာမည်ဆိုးရှိသည့် အိမ်နှင့်ခြံပို့ ဈေးနှိမ်သည်။ ပထမလူထက်ပင် နှိမ်၍ ဝယ်နေသည်။ သို့ကြောင့် ပေါက်ဈေးထက် ထက်ဝက်ခန့် ပေးမှန်းသိသော်လည်း ပိုက်ဆံလိုနေသည့်အတွက် မျက်စေ့စုံမှိတ်ပြီး ရောင်းလိုက်တော့သည်။

ထိုဝယ်လူက ငွေအကျေချေသည့်အတွက် သူတို့ မိသားစု မန္တလေးသို့ ပြောင်းရွှေ့လာခဲ့ကြသည်။ မြို့ပေါ်မှာ ပါသည့် ငွေနှင့် အိမ်တစ်လုံးဝယ်ကာ အိမ်ဆိုင်လေးဖွင့်ပြီး စားဝတ်နေရေး

ပြေရှင်းခဲ့ကြသည်။

x x x x x x x x x x

ဆရာဦးကံစိန်ရှေ့မှာ ငွေဆယ်သိန်းအပုံလိုက် ချပေးသည်။ ဆရာဦးကံစိန်က ထိုငွေပုံကို ကြည့်ပြီး လက်နှင့်မထိမတို့ပဲ ပေးသူကို စိုက်ကြည့်နေသည်။

“ခင်ဗျားလိုချင်တဲ့ အိမ်ကို သုံးလအတွင်း ရအောင် လုပ်ပေးရင် ဆယ်သိန်းလို့ ပြောခဲ့တယ်နော်”

“ပြီးတော့ ခင်ဗျားပြောတဲ့ဈေးအတိုင်း ရမယ်ဆိုရင် ပိုက်ဆံထပ်ပေးဦးမယ်လို့ ခင်ဗျားပါးစပ်က ပြောခဲ့သေးတယ် မေ့နေပြီလား”

“ခင်ဗျား အလုပ်အပ်ခဲ့တဲ့ရက်ကနေပြီ။ ခင်ဗျားလက်ထဲ အိမ်ရောက်လာတဲ့အထိ၊ နှစ်လစွန်းစွန်းပဲကြာတယ်။ သုံးလလည်း မကြာလိုက်ဘူး။ ခင်ဗျားနဲ့ကား တည်စေချင်တယ်”

“ကျုပ်က တစ်ယောက်ထဲ အစွမ်းနဲ့ လုပ်တာမတူဘူး။ သံရဲမနဲ့ သံရဲထီးနှစ်ကောင်ကို အသေအချာ စီစဉ်ပြီး ခိုင်းရတာ... ကျုပ်စိတ်ဆိုးရင် သူတို့ကလည်း စိတ်ဆိုးမှာ”

“ဆရာကို ကျွန်တော်ပြောမိပါတယ်။ သုံးသိန်းထပ်ပေးမယ်။ ကျေနပ်ပါတော့ဆရာ နောက်ကိုလည်း ဆရာကို အလုပ်

ဆက်အပ်ဦးမှာပါ။ စီးပွားရေးသမားတွေနဲ့ပါ ဆက်သွယ်ပေး
ပါ့မယ်”

“ခုရှင်းမှ နောင်ရှင်းမယ်။ ခုရှုပ်ရင် နောင်လည်း ရှုပ်နေ
ဦးမှာ။ ဒီတော့ ပြတ်ပြတ်ပဲ ပြောမယ် ငါ့သိန်းထပ်ပေး”

ဆရာဦးကံစိန်အား အလုပ်လာအပ်သူက စိတ်ထဲအလို
မကျေစွာနှင့် ပိုက်ဆံငါးသိန်းကို ထုတ်ပေးသည်။ မမြင်ရသော
သရဲကို ကြောက်ရွံ့ပေးရသော်လည်း စိတ်ထဲကမကျေနပ်။

ထိုကဲ့သို့ ကျေနပ်စွာပေးသော ပိုက်ဆံ၊ မကျေနပ်စွာ
ပေးသော ပိုက်ဆံတို့နှင့် ငါးနှစ်ကျော် ခြောက်နှစ်အတွင်း စီးပွား
ရေးတောင့်တင်းခိုင်မာလာခဲ့သည်။

လှဟန်လည်း သရဲနှစ်ကောင် ကျွေးဖို့ အမဲသားဆုံး
ပိဿာ လစဉ်ဝယ်ပေးခဲ့ရသည်။

တစ်ရက် လှဟန်ကို ခေါ်ပြီး ထူးဆန်းသည့်စကား ဆို
လာသည်။

“ကဲ ထိုင်ပါဦးတပည့်ကြီးလှဟန် မင်းကို ငါစိတ်ချလို့
အိမ်ကြီးကို အပ်ခဲ့မယ်။ မင်းကို ထားခဲ့လို့ အိမ်ပေါ်က တန်ဖိုး
ရှိတဲ့ ပစ္စည်း တစ်ခုမှ မယူလေနဲ့။ ငါ့ကောင်နှစ်ကောင်ကို အိမ်
ကို စောင့်ကြည့်ခိုင်းထားခဲ့မှာ”

“ဆရာက ဘယ်သွားမလို့လဲ”

“ငါခရီးထွက်စရာရှိတယ်။ နှစ်ရက်ကနေ တစ်ပတ်အတွင်း ကြာချင်ကြာမယ်။ ငါပြန်ရောက်မလာရင်တော့ သရဲနှစ်ကောင်ကို အစာဆက်ကျွေးပြီး အိမ်ကြီး မင်းပိုင်ပြီပေါ့။ ဒါပေမယ့် ငါတစ်ပတ် အတွင်း ပြန်ရောက်မရောက် မင်းစောင့်ရမယ်။ ငါသိပ်အရေးကြီး လို့ ခရီးထွက်ရမယ်”

“ပြန်လာဖြစ်ခဲ့ရင် အားလုံးကို ရှင်းပြမယ်ဟုတ်လား ငါ မနက်ခရီးထွက်မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်တော်ကို စိတ်ချပြီသွားပါဆရာ”

ဆရာဦးကံစိန်က စိတ်လိုလက်ရ ရှင်းပြပြီး အိမ်ကြီးကို အပ်ကာ မနက်မိုးလင်းသည်နှင့် လွယ်အိတ်တစ်လုံး လွယ်ပြီး ခရီးထွက်သွားပါသည်။

ဘယ်ကိုသွားမည်၊ မည်သည်ကိစ္စဟူ၍ မပြောပြသည့် အတွက် ဆရာပြန်လာမည့်အချိန်ကိုသာ စောင့်နေရသည်။ အိမ် ကြီးပေါ်မှာ တက်အိပ်ရသော်လည်း သရဲနှစ်ကောင် ရှိသည်ဆို၍ ဘာမှ ရဲရဲဝံ့ဝံ့မကိုင်ဖြစ်။

တစ်ရက်ပြီးတစ်ရက် တုန်သွားသည်။ တစ်ပတ်တော်၍ ဆယ်ရက်ခန့် ကြသည့်အထိ ဆရာကြီးဦးကံစိန် အိမ်ပြန်ရောက်

မလာလျှင် အိမ်ကြီးကို ပိုင်ပြီဟု ပြောဆိုသွားသည်။ သရဲနှစ်ကောင်ကိုလည်း ပိုင်ပြီဟု ပြောခဲ့သေးသည်။

ထိုစကားကိုတော့ လှဟန် သဘောမကျ သရဲနှစ်ကောင်ကို အစာကျွေးနိုင်သော်လည်း ခိုင်းစားနိုင်သည့် အစွမ်းမရှိ၊ ယှဉ်သည် အင်းအိုင်၊ မန္တန်မှမတတ်၊ သရဲကို အမိန့်ပေးစေနိုင်သည်နှင့် သရဲပြန်သတ်သည်ကို ခံရဖို့များသည်။ သရဲအန္တရာယ်မပြုရန် တစ်လတစ်ခါ အစားကျွေးထားလျှင်တော့ ဖြစ်နိုင်သည်။

စိတ်ကူးနှင့် အိမ်ကြီးကို ပိုင်ကြည့်သည်။ အိမ်ပိုင်ရှင်ဦးလှဟန်အဖြစ် ရွာထဲမှာ လူရှိသေရှင်ရှိသေဖြစ်မည်။ ဆရာ ခရီးထွက်သွားသည်မှာ ငါ့ရက်ရှိသွားပြီ မကြာခင် တစ်ပတ်ကျော်တော့မည်။ လှဟန် ရင်ခုန်နေသည်။

ဒါပေမယ့် လှဟန် ရင်ကြာကြာ မခုန်လိုက်ရ။ ခြောက်ရက်မြောက်နေ့ နေ့ခင်းပိုင်းမှာ ဆရာဦးကံစိန် ပြန်ရောက်လာသည်။ မျက်နှာသိပ်မကောင်း။

လှဟန်ကိုလည်း ရောက်သည့်အချိန်မှစပြီး နောက်နေ့ထိ စကားကောင်းစွာ မပြောပဲ အိမ်ပေါ်မှာ ငြိမ်နေသည်။ အိမ်ပြန်ရောက်ပြီး နှစ်ရက်နေ့မှ လှဟန်ကို စကားစပြောသည်။

“လာ တွာ ထိုင် ငါလည်း ခရီးကပ်ပန်း လူကလည်း

“...တော့ မင်းကိုတောင် စကားမကောင်းကောင်းမပြောနိုင်ဘူး”

“တိုတိုနဲ့ လိုရင်ပဲ ပြောပြမယ် ဒီပိန်းမနှစ်ယောက်ကို
...ဆယ်လိုထင်လဲ”

“တို... တို... ပညာသည်တွေလို့ထင်ပါတယ်ဆရာ”

“ဘယ်ဆိုးလို့လဲ မှန်တယ်။ ပညာအဆင့်က မောက်လုံး
...ပညာသည်တွေကို မောက်လုံးတို့၊ မောက်ပြားတို့၊ ဆယ်
...ကတော့ စတဲ့ အဆင့်တွေ သတ်မှတ်ထားကြတယ်”

“ရိုးရိုးလူကတော့ မသိဘူး ပညာသည်တွေ အချင်းချင်း
...တော့ သိကြတယ်”

“ဒီပိန်းနှစ်ယောက်က ဒီကို ကဝေပညာအဆင့်မြင့်အောင်
...တိုပြီး သူတို့ရဲ့ ဦးဆောင်ဦးရွက် လုပ်စေချင်တယ်။ ဒီက
...တို့ဆန္ဒကို ဆန့်ကျင်ပြီး ဝိညာဉ်တွေကို ချုပ်ကိုင်ပြီး ဆေးဝါး
...တို့အတတ်နဲ့ အသက်မွေးဝမ်းကြောင်းပြုခဲ့တယ်။ ဒါကြောင့်
...တို့နဲ့ အတူမနေပဲ ဒီရွာကိုလာပြီး အခြေချနေထိုင်ခဲ့တာ သူတို့
...တော့ ဖောက်တစ်ပင်ရွာမှာ နေပြီး အောက်လမ်းကဝေပညာကို
...သထက်မြင့်အောင် ကျင့်ကြံနေထိုင်ကြတယ်။ တစ်ခါတစ်ခါ
...ဆီ လိုက်လာပြီး သူတို့နဲ့တူ လာနေဖို့ ခေါ်ကြတယ်။ ဒီက
...တိုက်တော့ ပြန်သွားကြတယ်”

“အခု ငါခရီးထွက်တာ သူတို့နှစ်ယောက်ထဲ တစ်ယောက်က သေပြီး တစ်ယောက်က ဒုက္ခိတဖြစ်နေတာ ဆိုလို့ တာဝန်ထွေရာအရ သွားကြည့်တာ”

“သူတို့ရွာမှာ သူတို့လောက် ပညာတတ်သူ မရှိဆို ပါပါနဲ့။ ဝုဇ်မောက်နေကြတာ တစ်ရက် အထက်လမ်းဆရာကြီး တစ်ယောက်ရောက်လာပြီး ပညာချင်းယှဉ်ပြိုင်ကြတယ်။ နား ဆိုးနဲ့ကျော်ကြားနေတဲ့ ကဝေမနှစ်ယောက်ကို အသေသတ် ရောက်လာတဲ့ဆရာဆိုတော့ အစွမ်းကုန်ပညာချင်းပြိုင်ကြတာပဲ။”

“အထက်လမ်းဆရာကြီးလက်ချက်နဲ့ တစ်ယောက် သီးလောင်ပြီး သေဆုံးသွားတယ်။ ကျန်တစ်ယောက်ကတော့ အရှုံးပေးလိုက်တဲ့အတွက် ပညာတွေ လှူလိုက်ရတယ်”

“ပညာအစွမ်းတွေ မရှိတော့ဘူးဆိုတော့ ဒုက္ခိတဖြစ် တစ်ယောက်လို ကျန်ခဲ့တယ်။ ဆရာသတင်းကြားလို့ ဒုက္ခိ တဖြစ်နေတဲ့ ဇနီးကို သွားဖော်တာ။ သူကလည်း မာနကို မထား ဘူး။ ငိုလက်ပေါ်တင် သူ့ကိုယ်သူ သတ်သေသွားတယ်”

“ငါက အထက်လမ်းဆရာနဲ့ တိုးရင် ငါ့အတွက်လည်း ပြန်လမ်းမရှိတဲ့အတွက် မင်းလက်ထဲ အိမ်ကြီးကို အပ်ခဲ့တာ ပဟိန္ဒရာရောက်တော့ အထက်လမ်းဆရာ ပြန်သွားတဲ့ရက်နဲ့ နှစ်ရက်

ခြားသွားလို့ ဆရာအခုလို ပြန်လာနိုင်တာ”

“ရှေ့ပိုင်းက မင်းကို ငိုစိန်မေနှစ်ယောက်အကြောင်း မပြောတာက မင်းအတွက် နန္ဒရာယ်မဖြစ်အောင်လို့ပဲ သူတို့က စိတ်ကြီးတယ်။ သူတို့ပညာသည်ဖြစ်တဲ့အကြောင်း ဘယ်သူမှ မပြောဖို့ ငိုကို အသေအချာ မှာထားတာ”

“သူတို့ စိတ်ဆိုးလိုက်လို့ တစ်ခုခု ငိုကို လုပ်သွားရင် ငါလဲခံရမှာ ငါက သူတို့လောက် အောက်လမ်းပညာ မတတ်သေးဘူး။ ဒါကြောင့် သူတို့မှာထားတဲ့အတိုင်း မင်းကို မပြောတာ”

“ကဲ... ငါလည်း ဇနီးနှစ်ယောက်အတွက် နောက်ဆံဘင်းစရာမလိုတော့ဘူး။ ငိုကောင်နှစ်ကောင်နဲ့ ရွာလေးရွာအပေါ်မှာ လုပ်စားကိုင်စားရတာနဲ့တင် လုံလောက်နေပါပြီ”

ဆရာဦးကံစိန်က သရဲနှစ်ကောင် အားကိုးနှင့် ရှေ့လုပ်ငန်းစဉ်ကို အကွက်ချရင်း ကျေနပ်နေသည်။

ဆရာကံစိန်လည်း သရဲနှစ်ကောင်နှင့် ရွာပေါင်းစုံလူများကို အမှောင့်ပယောဂနှင့်တိုက်ကာ မကျန်းမမာဖြစ်အောင် လုပ်ရင်း ဆေးကုသခဲ့ရာမှ ငါးနှစ်ဝန်းကျင်သို့ ရောက်လာခဲ့သည်။ စီးပွားရေး ဖြောင့်လာသည့်အတွက် ပျဉ်ထောင်ခြေတံရှည်အိမ်ကို ဖျက်ကာ နှစ်ထပ်ပျဉ်ထောင်အိမ်ကြီး ဆောက်လိုက်သည်။

ရွာလေးရွာလုံးက ဆရာဦးကံစိန်မရှိလျှင် မည်သူ့ကို အား
ကိုးရမည်ပင် မသိတော့။ ရောဂါပျိုးစုံ ဖြစ်သော်လည်း ဆရာ
ဦးကံစိန်လက် အပ်လိုက်လျှင် အဓိတ်အစင်မရှိ ပြန်ကောင်းသည်
သာဖြစ်သည်။

“ကံလှရေ ကံလှ လာပါဦး”

“ရွာထဲမှာ ပြေးပြေးလွှားလွှားနဲ့ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“လုံးတင် လေ လုံးတင် ကြိုးဆွဲချသေသွားလို့တဲ့ သေ
သိကြတာ”

“ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲ စိတ်မကောင်းစရာ”

“သူ့ချစ်သူနဲ့ မပေးစားပဲ သူမကြိုက်တဲ့ကောင်နဲ့ ပေးစား
မယ်ဆိုလို့ သတ်သေသွားတာဆရာ”

“အေး ရွာမှာ အစိမ်းသေတစ်ယောက် တိုးရင် ငိုခြံထဲ
မှာလည်း ခိုင်းစားရမယ့် သရဲတစ်ကောင်တိုးရမှာပေါ့”

“ဟာ ဆရာ ခြံထဲရှိတဲ့ သရဲနှစ်ကောင်နဲ့တင် တော်ရော
ပေါ့ ဆရာဆေးကုတာလည်း လက်မှမလည်တာ”

“တကောင် အပျိုလေးပိညာဉ်ဆိုတာ ရခဲတယ်။ သူနဲ့
လုပ်စားရင် ငွေလုံးငွေခဲပဲ ငိုခိုင်းတဲ့အတိုင်းသာလုပ် သူ့အလောင်း
ပြေချမယ်နဲ့ ကျရင် စုံစမ်းထောက်လှမ်းဖို့ မင်းလိုက်သွား ထုံးစံ

အတိုင်းပြောပုံမှတ်ပြီး ပြန်ခဲ့။ ကျွန်တာ ငိုတာဝန်ထား၊ စိမ့်စရာ
မို့တာ ငါလုပ်ကိုင်ထားမယ်”

ဆရာဦးကံစိန်လည်း ရလေလိုလေဖြစ်နေသည်။ လှဟန်
လည်း သည်တစ်ခါတော့၊ စိတ်မပါချင်တော့ သရဲတစ်ကောင်က
နှစ်ကောင်ဖြစ်နေပြီး သုံးကောင်ဖြစ်ပြီး သရဲကို မနိုင်လျှင် ဆရာ
ဦးကံစိန်ပင်မက သူပါကြားက အဆစ်ပါသွားနိုင်သည်။

ဒီပေမယ့် ဆရာကို ဆန့်ကျင်နိုင်သော စွမ်းအား၊ သူ့မှာ
မရှိ ဆရာခိုင်းသည်အတိုင်း အစိုး၊ သေလုံးတင်မရဲ့ အသုဘချသည့်
နေ့မှာ သင်္ချိုင်းပြောချသည့်နေရာ အသေအချာမှတ်ပြီးပြန်လာခဲ့သည်။

ညရောက်တော့ ဆရာတပည့်နှစ်ယောက် ထုံးစံအတိုင်း
သင်္ချိုင်းထဲသို့ ရောက်ခဲ့ကြသည်။ အချိန်က ဂွမ်နာရီခွဲခန့်ရှိပြီ။
လရောင်ရှိနေသည်အတွက် ရွာထဲလူ့ခြေတိတ် မီးမှိတ်မှ ထွက်လာ
ခဲ့ရသည်။

ရောက်တော့ ဘာမှမလှုပ်ခင် အသုဘအလောင်းကောင်
မြှုပ်ထားသည့် ပတ်လည်ကို စည်းချလိုက်သည်။

စည်းချပြီးသည်နှင့် လှဟန်က ကျင်းထဲမှာ ဇို့ထားသည့်
မြေများကို တူးထုတ်ရသည်။ ဆယ်မိနစ်ခန့်ကြာသော်အခေါင်း
ပေါ်သွားသည်။

“အခေါင်းအခုံးကို တစ်ခါတည်း ဝှင့်လိုက်ကာ”

လှတန်က အခေါင်းအခုံးကို ဝေါ်ပြားနှင့်ကလပ်ပြီး ဝှင့်လိုက်သည်။ အထဲက အလောင်းကောင်၏ မျက်နှာကြီးကို မြင်လိုရသဖြင့် လှတန် လန့်သွားသည်။

ကြိုးထွဲချသေထားသော အသုဘအလောင်းကောသိဉ်သည်အတွက် မျက်လုံးကြီးနှစ်လုံး ပြူးထွက်နေသည် လျှာကြီးကလည်း သားကို ထွက်ကျနေသည်။

မသေခင်က လုံးကြီးပေါက်လှ ဇွံ့ဇွံ့ ထွားထွားနှင့် လှသောမိန်းကလေးတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ ယခု ထိုအလှအပမှာ ဘယ်လိုမှ မတွေ့နိုင်တော့။

သူကျင်းပေါ်ပြန်တက်လိုက်သည်။

ဆရာကံမိန်ချောက်မှာ ထိုင်နေလိုက်သည်။ ဆရာကံမိန်ချောက်တော့ပွဲများ၊ ပီးထွန်းလိုက်သည်။ ပီးရောင်က အုန်းသီးခံသဖြင့် သူတို့ဘက်ကို အမှောက်ရိပ်ထိုးနေသည်။ မြေကျင်းထဲမှာ အနည်းငယ်မှောင်နေသည်။

စည်အပြင်မှာ သရဲတွေ တရွပ်ရွပ်နှင့် လျှောက်သွားသည်။ ခြေသံများ ကြားနေရသည်။ သရဲအကောင်များကို တော်မပြင်ရ။

ဆရာကံစိန်က ဝိညာဉ်ချုပ်သည်ဂါထာကို ရွတ်ဖတ်ပြီး မြေကျင်းထဲမှာ ရှိနေသောအလောင်းကောင်မှ ဝိညာဉ်ကို ခေါ်ထုတ် နေသည်။

“ဝေါ”

ရှက်တရက် မြေကျင်းထဲမှ အလောင်းကောင်ကြီး ထထိုင် ခိုက်သည်။ လှဟန်ဘေးတိုက်အနေအထား ထိုင်နေရာမှ လှည့် ကြည့်လိုက်သည်။ မြေကျင်းထဲမှ ထလာသည့် အလောင်းကောင် က သူအခေါင်းစွင့်စဉ်က မြင်လိုက်သော အလောင်းကောင်မဟုတ်။

ခါတိုင်း ဝိညာဉ်ကို ခေါ်ထုတ်သည့်အခါ ဝိညာဉ်သာ ထွက် လာသည်။ အလောင်းကောင် /ထထိုင်ခြင်း ထရပ်ခြင်းမရှိ။ ယ မြေကျင်းထဲက ထလာသော ဝိညာဉ်သရဲက အဝတ်အစားမဲ့ သပ်သပ်ယပ်ယပ်နှင့် အနက်ရောင်ဝမ်းဆက် ဆံပင်ကလည့် နောက်မှာ ဖားလျှားကျနေသည်။

“ဟဲ့ အယုတ်တမာ ဆရာမုတ် ငါ့သင်္ချိုင်းထဲလာပြီ ဝိညာဉ်တွေ ခေါ်ထုတ်ပြီး ခိုင်းစားနေတယ်ပေါ့တုတ်လား။ နင့် အပြစ်တွေများနေပြီ။ နင့်ကို ငါ့သင်္ချိုင်းထဲက ပြန်မလွှတ်တော့ဘူး ဟား... ဟား... ဟား...”

“မဝဲဝါ... အပေမဝဲဝါ ခွင့်လွှတ်ပါ”

“ဟား... ဟား... ဟား... နင်က ငါ့ဘယ်သူဆို
သိသေးတာပေါ့ ဟုတ်လား”

“ဗုတ်ပါတယ်။ ဒီတစ်ကြိမ် ခွင့်လွှတ်ပါ။ ရွာထဲက
နှစ်ကောင်ကိုလည်း ပြန်ပို့ပေးပါမယ်”

“မလိုတော့ဘူး။ နင့်ခြံထဲက သရဲတွေ ငါ့သွားပြန်
လိုက်မယ်။ နင်ကတော့ အသေဆိုးနဲ့ သေရမယ်”

မဖဲငါ၏ လက်ကြီးက ဆရာဦးကံစိန်၏ ဝမ်းဗိုက်
ဝင်သွားပြီး လက်ဆွဲထုတ်လိုက်သည်နှင့် အူအခွေလိုက်ပါလာသည့်
ဆရာဦးကံစိန် ခန္ဓာကိုယ်ကြီး မြေကျင်းထဲ ပစ်ကျ
ငြိမ်သွားသည်။

“တဲ့ကောင် မသေချင်ရင် သင်္ချိုင်းထဲက အခုပြန် နေ
ဒီမသာတွေ မြေလာဖို့လိုက်”

ထိုစကားပြောပြီးသည်နှင့် သင်္ချိုင်းအတွင်း အသံမ
ငြိမ်သွားသလို သရဲမကြီးလည်း ပျောက်သွားသည်။

လှဟန်လည်း သင်္ချိုင်းအတွင်းက တစ်ချိုးတည်း ဖြေ
ထွက်လာခဲ့သည်။ သူကြီးအိမ်တန်းဝင်လိုက်ပြီး အကျိုးအကြောင်း
ပြောပြလိုက်သည်။

“တာ ဆရာဦးကံစိန်က သရဲတွေပွားပြီး အတိုက်အခံ

တွေလုပ်လို့ ဆေးကုစားနေတဲ့ ဆရာယုတ်ပါလာ။ ဒါနဲ့ မင်းက သိနေရက်နဲ့ ငါ့ကို ဘာလို့မပြောတာလဲ”

“သူကြီးကို လာပြောတာနဲ့ သူ့မွေးထားတဲ့ သရဲတွေ က ကျွန်တော်ကို ဂုတ်ချိုးသတ်မှာပေါ့”

“အေး ဒီလည်း ဟုတ်တာပဲ ဒါဆို သူ့ခြံထဲက သရဲ နှစ်ကောင်ကို မဲဝါ လာခေါ်သွားမသွား ဘယ်လိုသိမလဲ”

သရဲနှစ်ကောင်ကို လေးငါးနှစ်လုံးလုံး အစာကျွေးလာတာ အတော်လေး ရင်းနှီးနေပါပြီ အစားကို ယူစားခိုင်းရင် လက်ကြီး ရှည်ထွက်လာပြီ ယူပါတယ်”

“ခြံထဲမှာ သူတို့နှစ်ကောင်အပြင် အခြားသရဲတွေ ရှိ သေးလား”

“မရှိတာကြာပြီ သူတို့နှစ်ကောင်ပဲ အစာစားနေတော့ ကျန်တဲ့သရဲတွေက အစာမစားရတာနဲ့ မနေတော့တာနဲ့ တူတယ်”

“ဒါဆို ဒီလိုလုပ် ရှေ့ ပိုက်ဆံ အမဲသားသုံးပိဿာ ဝယ်ပြီးကျွေးကြည့် သရဲတွေရှိသေးတယ်ဆို ယူစားမှာပဲ”

“မနက်ဖြန်တော့ မလုပ်သေးဘူး။ သန်ဘက်ခါလောက်မှ ကျွေးကြည့်မယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲလှတန်”

“မဲဝါက သရဲကို ဒီညမခေါ်ရင် မနက်ပြန်ညမှ ခေါ်ရင်
ခေါ်မှာပေါ့... မနက်ပြန်ကျွေးရင် သူတို့ငိုနေရင် စားမှာပေါ့”

“အေးဟုတ်တယ်၊ သန်ဘက်ခါမနက်သွားဝယ်ပြီး ည
ဘက်ကျွေးကြည့်”

သို့ဖြင့် လှတန်လည်း လူကြီးနှင့် တိုင်ပင်ထားသည့်ရက်
ရောက်သည်နှင့် အမဲသားကျွေးကြည့်သည်။ တစ်ကောင်မှ လာ
မစားတော့။ မဲဝါပြောသည့်အတိုင်း ရွာထဲက ဆေးဆရာပွေးထား
သည့် သရဲနှစ်ကောင်ကို သင်္ချိုင်းထဲ ခေါ်သွားပြီဖြစ်မည်။

ဆရာဦးကံစိန်အိမ်တွင် သူကြီးဦးဆောင်ပြီး ဆေးဆရာ
ရုဆောင်းရွာဖွေထားသည့် ငွေကြေး ရွှေ၊ ငွေများကို ရွာဖွေ
စစ်ဆေးသည်။

“ဒီလူ အတော် ရုမိဆောင်းမိနေတာပဲ မထင်ရဘူး”

“ဟာ... သူကြီး ဒီကျွန်းသေတ္တာကို လာကြည့်ပါဦး”

ရွာသားတစ်ယောက်ခေါ်သဖြင့် သွားကြည့်ရာ ဘုရားပေတီ
မှ ပျောက်သွားသော ဌာပနာများကို တွေ့လိုက်သည်။

“-က ငါတို့က ဆေးဆရာဆိုပြီး အထင်ကြီး လေးစား
နေတာ သူရိုးလူယုတ်မာတစ်ယောက်ပဲ၊ တော်သေးတယ်၊ ဘုရား
ပြန်မပြုပြင်ရသေးခင် မူလဌာပနာတွေ ပြန်ရလိုက်တယ်၊ ဒါနဲ့

လှဟန် ဘုရားဌာပနာရိုးတဲ့အထဲ မင်းပါသေးလား”

မပါပါဘူးသူကြီးရာ ကျွန်တော်ကို ဘာမှ မယုံလို့ သူ့
အတွင်းရေးတာမှ မပြောဘူး။ ရှေးဝယ်ခိုင်းပြီး ထမင်းဟင်း ချက်
ခိုင်းတာရယ် သရဲအစာကျွေးတာရယ်ပဲ ခိုင်းခဲ့တယ်”

“ကဲ ဒါဆိုလည်း ဆရာကံစိန်လည်း သေပြီး သားသမီး
ဇနီးမယားလည်း မရှိဘူးဆိုတော့ သူ့ပစ္စည်းတွေ ငါတို့ရွာကပိုင်
ပြီပေါ့။ မင်းကို ဒီအိမ်နဲ့ခြံအပိုင်ပေးမယ်။ ကျွန်တို့ရွှေငွေရတနာ
တွေ ပိုက်ဆံတွေတော့ ရပ်ရေးရွာရေးနဲ့ ကျောင်းရပ်ဆောက်
တဲ့နေရာမှာ ထည့်သုံးလိုက်မယ်”

“သူ့ရဲ့ မသမာတဲ့ ရွှေငွေတွေကို ထုခွဲရောင်းချပြီး သူ့
နာမည်နဲ့ ကျောင်းတစ်ကျောင်းဆောက်လှူလိုက်မယ်။ ပိုတဲ့ ငွေ
တွေ ရပ်ရေးရွာရေးမှာ သုံးမယ်”

“ဘုရားတည်တဲ့နေရာမှာ ထည့်မသုံးတော့ဘူး။”

သို့ဖြစ် ပြီးချစ်မောင်နှင့် ဦးအောင်ခိုင်တို့က ကျောင်း
တစ်ဆောင်စီ ဆောက်လုပ်လှူဒါန်းပြီး ဆေးဆရာ ဦးကံစိန်နှင့်
ရွာသူရွာသားများ ကောင်းမှုဟု ကမ္မည်းတပ်ကာ ကျောင်းကြီး
တစ်ဆောင်ဆောက်လုပ်လှူဒါန်းခဲ့သည်။

(၂၇)တောင်စေတီကိုလည်း (၄၅)တောင်စေတီအဖြစ်

ပြန်ပြီး ပြုပြင်တည်ထားနိုင်ခဲ့သည်။

ဦးကံစိန်၏ ခြံနှင့်အိမ်ကို ရရှိလိုက်သော လှတန်လည်း
ရွာကမိန်းကလေးတစ်ယောက်နှင့် လက်ထပ်လိုက်ပြီး ခြံကြီး
အတွင်း အသီးအနှံချိုးစုံ စိုက်ကာ နေထိုင်ခဲ့သည်။

သရဲမွေးပြီး စီးပွားရွာခဲ့သော ဆေးဆရာဦးကံစိန်လည်း
တတိယမြောက်သရဲမွေးရန် သင်္ချိုင်းသို့ အသွား မဖဲဝါနှင့်တွေ့ပြီး
မဖဲဝါ၏ သတ်ပြတ်ခြင်းကို ခံရကာ ရွာသူရွာသားများအပေါ် သရဲ
အားကိုးနှင့် စီးပွားရွာခဲ့သည့် အခွင့်အလမ်း နိဂုံးအဆုံးသတ်သွား
ခဲ့ရလေတော့သည်။

* * * * *

တစ္ဆေဒါး

ပါရာဒိုကာကြီးက ပြည်လမ်းမကြီးပေါ်မှာ တရိပ်ရိပ်
ချိုးနေသည်။ ညဆယ်နာရီဝန်းကျင်မို့ လမ်းပေါ်မှာ လိုင်းကား
များလည်း မရှိတော့။ ကိုယ်ဝိုင်ကား ခပ်ကျဲကျဲသာ ရှိတော့သည်။

“တူမလေး ပြည့်ပြီပဲတို့ မင်္ဂလာဆောင်ပြီးတဲ့နောက်
မင်္ဂလာပွဲ စည်တယ်လို့ ပြောရမယ်”

“တူမလေးတို့ မင်္ဂလာပွဲကို ခြေဖျားတောင် မထိပါဘူး။
ဘယ်လိုမှလည်း နှိုင်းယှဉ်လို့ မရဘူး”

“တူမလားလွင်ရယ် မြန်မာပြည်ရဲ့ ခရီးပေါက်စလေး
ဆောင်ပိုင်ကျော်နဲ့ တူမလေးပြည့်ပြီပဲတို့ မင်္ဂလာပွဲပဲဟာ...
ဘယ်လိုမှ မထိပါဘူး။ ကိုယ်ပြောတာက တူမလေးတို့ပွဲအပြီး

မင်္ဂလာပွဲလေးပွဲလောက် တက်ခဲ့ရသေးတာပဲ။ အဲဒီလေးပွဲထက်
စာရင် ဒီပွဲက မဆိုးဘူးလို့ ပြောချင်တာပါ”

“ဘာလဲ ညစာစားပွဲ တက်ခဲ့ရလို့ ချီးမွမ်းခန်းတွင်နေတာ
လား တို့မှာ ဘယ်နှစ်ပတ်လောက်သောက်ခဲ့လဲ မှန်မှန်ပြောနော်”

“သုံးပတ်ထဲပါလွင်ရယ် လွင်မကြိုက်မှန်သိလို့ ပိုမသောက်
ပါဘူး တကယ်ပါ”

“ယုံမယ် ထင်လား ဆီးချိုသွေးတိုးရှိလို့ မသောက်ပါ
နဲ့ ပြောထားတာ လစ်ရင်လစ်သလိုသောက်နေတာ သိပါ”

“မိတ်ဆွေတွေက အတင်းတိုက်လို့ပါ”

ကား ရှင်းသဖြင့် တစ်ယောက်တစ်ခွန်း ပြောဆိုရင်
ကားမောင်းနေသည့် ဦးကျော်ဝင်း ခေါင်းကတလည်လည်ဖြစ်
နေသည်။

“ရှေ့ကြည့်မောင်းပါ မိန်းမပျက်နာကြည့်ဦး မောင်းရအောင်
အခုမှ ယူထားတာလည်း မဟုတ်ဘူး အိမ်ထောင်သက်ပဲ အနှစ်
နှစ်ဆယ်ငါး ရှိပြီ”

“ဟာ ဟုတ်ပါ နောက်သုံးလဆို အိမ်ထောင်သက် နှစ်
ဆယ်ငါးပြည့်ဦး ဧည့်ခံပွဲလုပ်ချင်လား ပြော လွင်မိတ်ကြိုက်”

“ဟင် ရှေ့မှာ ရှေ့မှာ”

ဦးကျော်ဝင်းက ဝန်ထုပ်သို့ ဒေါ်မာမာလွင်အား လှည့်ကြည့်ပြီးအမေး ကားရွေ့မှာ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ရုတ်တရက် မြင်လိုက်သည်အတွက် ထအော်လိုက်စဉ်

“ကျွဲ....”

“ဝုန်း”

ဘရိတ်အုပ်သံ ကားတိုက်သံတို့ တစ်ဆက်တည်း ထွက်သွားသည်။

“ဟာ... ကားဆာထိတိုင်ကို ဝင်တိုက်ပြီး မှောက်သွားပြီ” လမ်းပေါ်က လူအချို့ ကားဆီပြေးလာကြသည်။

“သေကုန်ပြီလား / မသိဘူး”

လူများ ရဲများ ခဏအတွင်း ရောက်လာကြသဖြင့် ပက်လတ်လန်နေသော ကားထဲမှ ဦးကျော်ဝင်းနှင့် ဒေါ်မာမာလွင်တို့ကို ဆွဲထုတ်ကြသည်။

နှလုံးရောဂါအခံရှိသည့် ဒေါ်မာမာလွင်က ဘားဇက်ရာမှ ကြီးကြီးမားမား မရပဲ သေဆုံးနေသည်။ ဦးကျော်ဝင်းက သွေးအလိမ်းလိမ်းနှင့် သတိမရ။

နှစ်ယောက်လုံး ခါးပတ်များပတ်ထားသော်လည်း ဓာတ်တိုင်တိုက်ပြီး အချိန်နှင့် မှောက်သွားသည့်အတွက် ကျွဲဝင်သွားသော

ကားတံခါးနှင့် လက်ကိုင်ဘီးတို့ကြားမှာ အရိုးများ ကျိုးကျေကုန်
သည်။ အရေပေါ်ကားနှင့် ဆေးရုံပို့လိုက်သော်လည်း ဆေးရုံ
မရောက်ပဲအသက်ထွက်သွားသည်။

ရောင်နီဦး ကားအရောင်းစင်တာပိုင်ရှင် ဦးကျော်ဝင်း
တစ်ယောက် အရက်သေစာသောက်စားရင်း ကားမောင်းသည့်
အတွက် သေဆုံးခြင်းဖြစ်သည်ဟု ရဲက သေမှုစာရင်းသွင်းခဲ့သည်။

ဦးကျော်ဝင်းတို့ လင်မယား၏ နာရေးလည်း ရက်လည်
ပြီးခဲ့ပြီး ဆွေးမျိုးသားချင်းများလည်း ကိုယ့်အလုပ်ကိုယ် ပြန်လုပ်
နေကြပြီ။

ဒေါ်မာမာလွင်၏ အစ်မကြီးက မှုခင်းဆရာဝန်ကြီး
ဦးဘကြိုင်၏ လက်ထောက်မှုခင်းဆရာဝန် ဒေါ်မိမိကြီးဖြစ်သည်။
ဦးဘကြိုင်က ဆေးပညာမာတ်ခွဲခန်း ဦးစီအရာရှိဖြစ်သည်။
ဒေါ်ဝင်းမိမိကြီးကတော့ ဆေးရုံမှာ ရောဂါဗေဒနှင့် သေမှုသေခင်း
ဆိုင်ရာ စစ်ဆေးရသော ဆရာဝန်ဖြစ်သည်။

ဒီနေ့ ဆေးရုံမှာ သက်ငယ်ပုဒိန်းမှုကြောင့် သေဆုံးသွား
ရသော (၁၃)နှစ်အရွယ် ပိန်းကလေး၏ အလောင်းကို ခွဲစိပ်ပြီး
စစ်ဆေးရမည်ဖြစ်သည်။

သို့ကြောင့် တာဝန်ရှိသူရောက်သည်နှင့် သူ့မှာပြု ဆရာမလေး

ကပ်ယောက်နှင့်အတူ ခွဲစိပ်ခန်းထဲဝင်ခဲ့သည်။ ခွဲစိပ်ခန်းထဲမှာ ခွဲစိပ်
ပြီးအလောင်းတစ်လောင်းနှင့် မကြာခင်ကမှ ရောက်ရှိလာသော
ခိန်းကလေး အလောင်းတစ်လောင်းသာ ရှိနေသည်။

လူငယ်များကို ဝစ်ရသည်အတွက် ခွဲစိပ်ခန်းအတွင်း သန့်
ရှင်းအောင် အမြဲ ဂရုစိုက်ရသည်။ ထိုသို့မဟုတ်ပါက ညှိစို့စို့
အနံ့များက အချိန်ပြည့် ရှိနေတတ်သည်။

ဒေါ်ခင်မိမိကြီးလည်း ခွဲစိပ်ခန်းဝတ်စုံကို ဝတ်ဆင်လိုက်ပြီး
ခွဲစိပ်ရန် အလောင်းအစိုသို့ သွားလိုက်သည်။

အတူသူ့နာပြုပေးက ခွဲစိပ်ခန်းသုံးပစ္စည်းများ တင်ထား
သောတွန်းလှည်းကို သွားယူနေသည်။

ဆရာမကြီးက အလောင်းပေါ်လွှမ်းထားသော ပိတ်ဖြူစ
ကို ဖယ်လိုက်သည်။

“တင်.... ဘယ်လို”

ဆရာမကြီး တွေ့လိုက်ရှာသည်က သေသောခိန်းကလေးမှာ
နှုတ်ခွက်ကိုယ်ပိုင်ရှင်မဟုတ်ပဲ ဆရာမကြီး၏ သွေးသားရင်းချာထဲ
မှ သေဆုံးသွားသော မြေးပလေးမွန်မွန်ဖြစ်နေသည်။

“မွန်မွန် တို့ မင်း မွန်မွန်မဟုတ်ဘူး”

ဒေါ်ခင်မိမိကြီး နှုတ်မှ မဟုတ်ဘူးဟု ပြောဆိုနေသော်

လည်း အလောင်းကောင်မိန်းကလေးမှာ တပြည်ပြည်၊ ခေါင်းကြဲ
တက်လာသည်။

“မွန်မွန် မွန်မွန် ငိုမြေးသေပြီလေ”

တီး... တီး... တီး...

အသက်ရှုပ်နှစ်အရွယ် မိန်းကလေးတစ်ယောက် ခွဲပိပ်
ခန်းကုတင်ပေါ်မှ တပြည်ပြည် ထရပ်လာသည်။

ဂုတ်ပေါ်မှာ ဆံပင်ကိုက လွင့်ယုံနေသည်။

“ဟင် သရဲ သရဲ...”

တွန်းလှည်းကို တွန်းလာသော သူ့နားပြုဆရာမလေးက
လှမ်းမြင်ပြီး ထအောင်လိုက်စဉ် သရဲမလေး လက်ကိုဆန့်တန်း
လိုက်ရာ....

ဂုန်း

ဂွမ်း

သူ့နားပြုဆရာမလေး နောက်သို့ လွင့်ပြီး နံရံနှင့် ပစ်တိုက်
သွားသလို တွန်းယူလာသော ခွဲပိပ်ခန်းဆုံးပစ္စည်းများလည်း အောက်
သို့ လွင့်စင်ကျကျန်သည်။

“မွန်မွန် မွန်မွန် ဟင် မွန်မွန်မဟုတ်ဘူး ဘယ်သူလဲ

ပြော”

“ဟီး... ဟီး... ငါ ပွန်ပွန်ပဲ ငါ့ကို ငါ့အမေနဲ့ ခွဲပြီး
သေအောင်လုပ်ကြတာ... နင်တို့ကို မကျေနပ်ဘူး... ငါသတ်မယ်”

“မြေးလေး ပွန်ပွန် မြေးလေးကိုသေအောင် ဘယ်သူမှ
မလုပ်ဘူး မြေးလေးတိုက်ပေါ်က ခုန်ချလို့ သေသွားတာလေ”

“နင်တို့အားလုံး ငါ့ကို အခန်းထဲပိတ်လှောင်ထားခဲ့တာ
အပူ ဖွင့်ပေးပါလို့ နင်တို့ကို ငါပြောတယ်။ ဘယ်သူမှ မဖွင့်ပေး
ပဲ ပိတ်လှောင်ထားတယ်... နင်တို့ကြောင့် ငါသေရတာ ငါသေ
ရသလို နင်တို့လည်း သေရမယ် ဟီး... ဟီး...”

ဒေါ်ခင်မိမိကြီးလည်း အန္တရာယ်အန္တရာယ်ကို မြင်လာ
သည့်အတွက် အခန်းထဲမှ ပြေးထွက်ရန် တံခါးဆီသို့ ပြေးသွား
ရင်း...

“ရောက်”

တံခါးဖျက် ကျသွားသည့်အတွက် ဘယ်လိုမှ ဖွင့်မရ
ပွန်ပွန်ကပ်တွယ်နေသည့် အလျှောက်ကောင်လည်း လေထဲမှာ
အရွေ့ရွေ့နှင့် ဆရာမကြီးအနီး ရောက်လာသည်။

“နင်တို့ ညီအစ်မတွေ မောင်တွေ အစ်ကိုတွေ သူ့မိန်းမ
သူ့ယောက်ျား အကုန်သတ်မယ်”

လေထဲပျံပဲနေသော သရဲမ လက်ဆန်တန်းလိုက်ရင်

ဒေါ်ခင်မမကြီး ကြမ်းပြင်မှ အပေါ်သို့ ကြွတက်လာသည် သရဲမ
က ဒေါ်မမကြီးအား လေထဲမှာ လွင့်ဖျော့ပျံဝဲနေအောင်လုပ်ပြီး
လက်တစ်ဖက်က ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် ကျနေသော ခွဲစိပ်ခန်းသုံး
ပစ္စည်းများ လေပေါ်ကြွတက်လာအောင် လုပ်လိုက်သည်။

ခွဲစိပ်ခန်းသုံး ဓားမျိုးစုံ ကပ်ကျေးများ လေထဲမှာ လွင့်
တက်နေသည်။

ဒေါ်ခင်မမကြီး၏ ခန္ဓာကိုယ်က ထိုပစ္စည်းများရှေ့ ဆယ်
ပေခန့်အကွာအဝေးမှာ ရပ်နေသည်။

သရဲမ၏ စိတ်ညှို့ခြင်းကို ခံနေရသည့်အတွက် လေထဲ
မှာ လွင့်ဖျော့နေပြီး လှုပ်ရှား၍မရဖြစ်နေသည်။

ခွဲစိပ်ခန်းသုံးပစ္စည်းများနှင့် ဒေါ်ခင်မမကြီးကြားမှာ သရဲ
မက ရပ်နေလျက် နောက်သို့တဖြည်းဖြည်း ရွေ့သွားပြီး သရဲ
မ၏ လက်နှစ်ဖက်ကို လက်ခုတ်တီးသကဲ့သို့ ဖျောင်းကန် မည်
အောင် ရိုက်လိုက်ရာ...

ဒေါ်ခင်မမကြီး၏ ခန္ဓာကိုယ်က ရှေ့သို့လျင်မြန်စွာ တို
ပြီး လေထဲလွင့်တက်နေသည့် ခွဲစိပ်ခန်းသုံးပစ္စည်းများလည်း ရှေ့
သို့ မှားပစ်လိုက်သလို လွင့်လာသည်။

ခွန်ထက်သော ပစ္စည်းအားလုံး ဒေါ်ခင်မမကြီး၏ ခန္ဓာ

တိုယ်မှာ စိုက်ဝင်နှစ်မြုပ်ကုန်သည်။

ဒေါ်ခင်မမကြီး လေပေါ်မှ ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ပြုတ်ကျ
သွားသလို အသက်ပါထွက်သွားခဲ့ပြီဖြစ်သည်။

မွန်မွန်၏ ဝိညာဉ်စွဲကပ်နေသော အလောင်းကောင်လည်း
ခွဲစိပ်ခန်းကုတင်ပေါ် စန့်စန့်ကြီး ပြန်လဲလျောင်းနေသည်။ သတိ
ပေးနေသော သူ့စာပြုဆရာမလေး သတိရလာသည်။

သူမြင်လိုက်ရသည်က ဓားများကပ်ကျေးများ စိုက်ဝင်
ပြီး သေဆုံးနေသော ဆရာဝန်မကြီးကို ဖြစ်သည်...

“အား... အား... အား...”

အသံကုန်ဟစ်အော်ပြီး ခွဲစိပ်ခန်းတွင်း(၁) ထွက်ပြေး
သွားလေတော့သည်။

x x x x x x x x x

“ဝေဝေ... သမီး၊ ပြေးလေးဆုံးသွားတာပဲ တစ်လနဲ့
ဆယ်ရက်ရှိပြီ ဖြေသိမ့်ပါတော့ သူ့ပီးရယ် သမီးအခုလိုဖြစ်နေရင်
မောင်အောင်ပိုင်ကျော် ရိပ်မိသွားလိမ့်မယ်”

“အခုလိုဖြစ်သွားတာ အဆိုးထဲက အကောင်းလို့ပဲ မှတ်
လိုက်ပါသမီးရယ်”

“အဖေ... ဘာပြောတယ်၊ သမီးရဲ့ သမီး အဖေရဲ့

ပြေး အသေဆိုးနဲ့ သေသွားရတာ အဆိုးထဲက အကောင်းဆုံးဟုတ်လားအဖေ ဟုတ်လား... အဖေ့လို ဒီလိုစကားပြောထွက်တယ်”

“ဟီး... ဟီး... ဟီး...”

“အဖေဝမ်းသာလို့ ပြောတာမဟုတ်ပါဘူး။ အဖေ့အထင်မလွဲပါနဲ့ သမီးမှာ ကလေးရှိတယ်ဆိုတာ မောင်အောင်ပိုင်ကျသိထားတာ မဟုတ်ဘူးလေ သူကသမီးကို အပျိုစစ်စစ်လို့ ထင်ထားတာ နောက်မှ ကလေးရှိတာသိသွားရင် သမီးတို့ အိမ်ထောင်ရေး ပျို့ကွဲမလား... ဘာဖြစ်မယ်မသိနိုင်ဘူး... အားလုံးတစ်ယောက်တည်းနဲ့ နေရမှာ...”

“အခုလို ပြေးလေး ရုတ်တရက် သေဆုံးသွားလို့ ဆိုတာတုတ်အခြေအနေဖြစ်ခဲ့ပေမယ့် အားလုံးစိုးရိမ်ရမယ့် အခြေအနေတို့အလိုလို ကျော်လွှားသွားနိုင်လို့ အဆိုးထဲက အကောင်းဆုံးပေမေ ပြောတာပါ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အိမ်ထောင်သက် တစ်နှစ် နှစ်နှစ်ရောက်မှ မောင်ကို ခွင့်ပြောမယ်လို့ သမီးဆုံးဖြတ်ထားတာပါ အဖေမောင်က သဘောကောင်းပါတယ်”

“ယောက်ျားလေးတိုင်းကတော့ သူဟာနဲ့သူ သဘော

ကောင်းကြပါတယ်။ အချစ်ရေးအိမ်ထောင်ရေးနဲ့ ပတ်သက်လာရင်တော့ သဘောကောင်းသူ ခပ်ရှားရှားပါသမီးရယ် ပြီးတဲ့ဟာ ခိုပါစေတော့ စိတ်ကို ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်ထားနိုင်အောင် ကြိုးစားပါ သမီးရယ်... အရှည်ကို ကြည့်ပြီး နေတတ်အောင်နေပါ ဟုတ်လား။”

ပြည့်ပြီးဝေလည်း မိခင်ကို ဘာမှ ပြန်မပြောမိ၊ ကျနေသော မျက်ရည်များသုတ်ပြီး အိပ်ယာပေါ်လှဲလိုက်စဉ် အဲဒီလိုခံလည်း အိပ်ခန်းအပြင်သို့ ထွက်သွားသည်။

ပြည့်ပြီးဝေက ကွန်ရက်တာ တက္ကသိုလ်က ကျောင်းဆင်းပြီး အလုပ်ဝင်လုပ်နေစဉ် ဖောက်တယ်သုံးလုံး ပိုင်သည့် သူဌေးပေါက်စပေး အောင်ပိုင်ကျော်နှင့် ဆုံဆည်းခဲ့ရသည်။

သူပိုင်ဖောက်တယ် တစ်လုံးမှာ ငွေစာရင်းဌာန အရ အဖြစ် အလုပ်ဝင်လုပ်နေစဉ် ကြုံတွေ့ခဲ့ရခြင်းဖြစ်သည်။

သူတို့နှစ်ယောက် လက်ထပ်တော့ အောင်ပိုင်ကျော် သုံးဆယ်၊ ပြည့်ပြီးဝေက နှစ်ဆယ်ငါးနှစ်ရှိပြီ ဖြစ်သည်။

နှစ်ဘက်ဆွေမျိုး အသိုင်းအဝိုင်းကလည်း လူကုန်တန်မြို့ မျက်နှာဝုံးများဖြစ်သလို အောင်ပိုင်ကျော်၏ ဖခင်က ဘဏ်လုပ်ငန်းများပိုင်ရှင်သူဌေးကြီးဖြစ်သည်။

နှစ်ဖက်မိဘများ သဘောတူညီ ကြည့်ကြည့်သည့်အတွက်

နားတော် မင်္ဂလာကျင်းပပြီး လက်ထပ်မင်္ဂလာပွဲရက်ကို သတ်မှတ်
ခဲ့ကြသည်။

မင်္ဂလာပွဲ ကျင်းပရန် သီးရက်ခန့်အလိုမှာ ဦးနောင်နောင်
ဒေါ်သိရိဝံတို့၏ ဝံအိမ်သို့ အဝတ်အစား၊ ခွမ်းခွမ်း၊ အသက်ငါးဆယ်
ခန့် လှူကြီးတစ်ယောက်နှင့် အသက်ရှစ်နှစ်ခန့်၊ ဒိန်းကလေးတစ်
ယောက် ရောက်လာသည်။

ထိုလှူကြီးက ကလေးမလေးကို ဦးနောင်နောင် ဒေါ်သိရိဝံ
တို့ ထံလာပို့ခြင်းဖြစ်သည်။ ဦးနောင်နောင် ဒေါ်သိရိဝံတို့က မြို့ထဲ
ရှိ (မားကက်) ဆိုင်အတော်များများကို ပိုင်ဆိုင်ထားသူများဖြစ်
သည်။ ထို့ပြင် ရွှေဆိုင်သုံးဆိုင်လည်း ပိုင်သေးသည်။

“ဒီဒိန်းကလေးကို သူ့အဖေဖေသေခင် ဒီကို ပြန်ပို့ပေး
ပါဆိုလို့ လာပို့တာပါ။ ဦးလေးလည်း ခရီးထွက်စရာရှိလို့ ပြန်
ခေါ်မသွားနိုင်တော့ပါဘူး။”

ဒေါ်သိရိဝံလည်း ဘာမှမပြောနိုင်တော့ နှုတ်ဆက်ပြီး ထွက်
သွားသော လှူကြီးကို ကျေးဇူးတင်စကားပင် ပြန်မပြောမိ ဆက်တီ
ပေါ်မှာ ကြုံကြုံလေးထိုင်နေသော မြေမလေးကိုသာ စိုက်ကြည့်
နေမိသည်။

လွန်ခဲ့သော ရှစ်နှစ်ကိုနှစ်ခန့်က သမီးငယ် ပြည့်ပြီးဝေ

ဆယ်တန်းပြေပည့်နှစ် ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်နှင့် ကြိုက်ပြီး
ခေါ်နယ်လွန်ရာက ကိုယ်ဝန်ရသွားသည်။ သမီးက ထိုအချိန်မှာ
ဆယ်ပြောက်နှစ်ထဲ ဝင်ရုံသာ ရှိသည်။ ဆယ်တန်းပြေတော့ ကိုယ်ဝန်
သုံးလရှိနေပြီ။

ဆယ်တန်းပြေပြီးသည်နှင့် သမီးကို နယ်ပို့ထားကာ
ခုက်မချချင်ဘူးဟု အတင်းငြင်းနေသည့် ကိုယ်ဝန်ကို ပွေးစေသည်။

ထိုအချိန် ဒေါ်သိရိပ်၏ဝခင် ဦးကံစိန်က စက်ရှင်တရား
သူကြီးဖြစ်သည်။ ဦးကံစိန်က မြေးဖြစ်သူနှင့် ရည်ငံနေသော
ယောက်ျားလေးကို ခေါ်တွေ့ပြီး ချိမ်းခြောက်အကျပ်ကိုင်သည်။
အသက်မပြည့်သေးသည့်အတွက် ထောင်ချ၍ရမည်။ ထောင်မကျ
ချင်လျှင် ပွေးလာသည့် ကလေးကိုယူပြီး ဝေးရာထွက်သွားရန်
ပြောဆိုရာ သဘောတူသည့်အတွက် ငွေအရင်းအနှီး လုံလောက်
အောင်ပေးပြီး ထာဝရ အဆက်အသွယ် ဖြတ်ခိုင်းခဲ့သည်။

ပွေးလာသော ကလေးလေးက တစ်လုံးတစ်ခဲ ချစ်စရာ
ကောင်းသည်ကို ဒေါ်သိရိပ် မြင်လိုက်ရသလို ပြည့်ပြီးဝေကော
ဦးနောင်နောင်ပါ မြင်လိုက်သည်။

ယောက်ျားလေးဘက်ကို ကလေးပေးမည်ပြုစဉ်
ပြည့်ပြီးဝေကော တောင်းပန်လွန်သဖြင့် သမီးငယ် သွေးတက်ပြီး

တစ်စုံတစ်ခု မဖြစ်ရန် ကလေးကို သမီးအနားမှာ တစ်ပတ်ထားပေးခဲ့ရသည်။

ဆေးရုံအထူးခန်းမှာ တစ်ပတ်နေပြီးမှ ကလေးကို အထူထည့်လိုက်သည်။ ကလေးမှာ ကျန်းကျန်းမာမာရှိသော်လည်း ညာဘက်ခြေထောက်ခြေသန်းက သုံးဆစ်မရှိပဲ တစ်ဆစ်ခန့်ရှိရာ ငှက်တိုလေးသားရှိသည်ကို အားလုံးသိလိုက်သည်။

ယခု သူတို့အိမ်ကို ဖခင်ဖြစ်သူ သေဆုံးသွားပြီပို့ ပြန်ပို့သည့် ကလေးမလေး၏ ညာဘက်ခြေသန်းက ငှက်တိုလေးဖြစ်နေသည်ကို အားလုံးတွေ့လိုက်သည့်အတွက် ဒီဒီတို့၏ အဖြစ်ပြန်လည်လက်ခံလိုက်ရသည်။

ကလေးမလေးမှာမည်က မွန်မွန်ဟုခေါ်ကြောင်း သိရသည့် မွန်မွန်လေး ရောက်လာသည့် အချိန်က ညနေသုံးနာရီခန့်ဖြစ်၍ အိမ်မှာ ပြည့်ပြီပေမရှိ။

“ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ ဝိုင်းစဉ်းစားကြပါဦး”

“ဒါကိစ္စ မင်းသမီးကို ဖွင့်ပြောလိုက်မလား”

“မိခင်ရောက်လာမှ မပြောပြလို့ ဖြစ်မလား အားလုံး ခေါင်းချင်းဆိုင်ပြီး တိုင်ပင်ကြတာပေါ့။ ကလေးကို သူ့အဖေထည့်ပဲ ကျွန်မတို့နဲ့ အတူခေါ်ထားမယ်... ကိုနောင်ရဲ့ အဖေ

လို့ ပြောထားတာပေါ့”

“ဒီကိစ္စကို ကောင်လေးဘက်က မသိဖို့ အရေးကြီး တယ်”

“ညကြမှ သမီးနဲ့ အေးအေးဆေးဆေး တိုင်ပင်မယ် မကြာရေ... မကြာ”

“ရှင် မမစ်”

“ဒီကလေးကိုခေါ်ပြီး ရေမိုးရိုး သန့်ရှင်းပေးလိုက် ပြီးရင် ဆိုင်က သူနဲ့ တော်မယ့် အထည် ဆယ်စုံလောက် သွားယူလာ ခဲ့ ကလေးကိုပါခေါ်သွားတုတ်လား”

“တုတ်တဲ့ မမစ်”

ခဏကြာတော့ ကြူကြူ ဦးဆောင်ပြီး မွန်မွန်တို့ ခေါ်ကာ ကားနှင့်ထွက်သွားကြသည်။

ခေါ်သိရိမ်တို့က မှားကန်အရောင်းဆိုင်များ ဖွင့်ထားသည် မို့... ပြေးမြင်သူအတွက် လိုအပ်သမျှ ယူလာရန်လည်း မှာလိုက် သည်။ ကြူကြူနှင့် ပြေးမြင်သူတို့ အိမ်ပြန်ရောက်ပြီး မကြာခင် မှာပင် ပြည်ပြိုဝေ အလုပ်မှ ပြန်ရောက်လာသည်။

ခေါ်သိရိမ်က ပြည်ပြိုဝေနှင့် မွန်မွန်လေးတို့အား တွေ့ မပေးသေးပဲ အဝတ်အစားလဲနေသော သမီးမြင်သူ အခန်းတွင်း

ဝင်လိုက်သွားကာ ဖြစ်သင့်သည်များကို ပြောပြသည်။

“သမီးရဲ့ သမီးလေး၊ ရောက်လာတာတောင် သမီးလို
ဒေါ်ခွင့်မရှိဘူးလား အပေတို့ ပြောနိုင်သလို ဒေါ်လေးအဖြစ်တော့
မပြောပါရစေနဲ့။”

“ဒီဆိုမောင်အောင်ပိုင်ကျော် သိသွားရင် ဘယ်လိုလုပ်
မလဲ”

“သူ့ခွင့်လွှတ်နိုင်အောင် သမီးကြိုးစားမှာပေါ့”

“အပြောလွယ်ပေမယ့် တကယ်မလွယ်ဘူးသမီး”

“ကိုယ့်သမီးပုန်း သိနေတာပဲ သမီးရောအပေတို့ရော
အနီးကပ် ဝိုင်းစောင့်ရှောက်ကြမယ်၊ ဒေါ်လေးအနေနဲ့ နီးနီးကပ်ကပ်
နေလို့ရတယ်”

“သမီးရဲ့ မင်္ဂလာပွဲက ငါ့ရက်ပဲ လိုတော့တယ်၊ နောက်
နေ့ကစပြီး အိမ်မှာ စီစဉ်ရာရှိတာ စီစဉ်ရတော့မယ် အခု
ရင်းရင်းနှီးနှီး မနေနဲ့ဦး မင်္ဂလာပွဲပြီးမှ သမီးဆုံးဖြတ်ချင်သလို
ဆုံးဖြတ် ကံ ပွန်ပွန်ဆီသွား ပွန်ပွန်အပေရဲ့ အစ်မလို့ပြော...”

“အ. ဆို ဒေါ်လေ ဘယ်ဖြစ်တော့မလဲ ဒေါ်ကြီးဖြစ်ပြီပေါ့”

“ဒေါ်ကြီးဖြစ်ဖြစ် ဒေါ်လေးဖြစ်ဖြစ် အပေလို့ မပြောရင်
ငြီးရော”

“သမီး”

“တင် သမီးပေးပေးလား”

“သမီးပေးပေးက စင်္ကာပူမှာ အလုပ်သွားလုပ်နေတယ်
ခေါ်လေးက သမီးပေးပေးရဲ့ ညီမ...”

“သမီးပေးပေး ဘယ်တော့ ပြန်လာမှာလဲ”

“ရှေ့နှစ်ဆို ပြန်လာလိမ့်မယ် သမီးပြန်ရောက်နေတယ်
ဆို ခွင့်ယူပြီး ပြန်လာမှာပဲ...”

“ဒါဆို သမီးပြန်လာပြီလို့ ပြောလိုက်လေ”

“ပြောပေးမယ် တုတ်လား”

“သမီး ဒီမှာ ပျော်အောင်နေရင် ညကြရင် အိမ်မှာ
လူဝံ့ကြလိမ့်မယ် သမီးအမျိုးတွေ အကုန်တွေ့ရမယ်တုတ်လား”

“နောက်နေ့တွေ၊ နောက်နေ့တွေမှာလည်း အမျိုးတွေ
လာကြလိမ့်မယ်”

“သမီးကို လာကြည့်မှာလား”

“ဒါပေါ့ သမီးလေး ပြန်ရောက်တယ်ကြားလို့ လာကြည့်
ကြမှာ”

“သမီးထမင်းဆာရင် ဒေါက်ကြီးကြီးကို ပြောနော်”

“တုတ်ကဲ့ခေါ်လေး”

ပြည်ခြူးဝေလည်း ချစ်ရောကောင်းသည့် သမီးလေး၏ နဖူးကို ဝွေလေးနင်းပြီး အခန်းပြင်သို့ ပြန်ထွက်လာသည်။ မွန်မွန်က သူ့အတွက် ပေးထားသော အခန်းထဲမှာ ကျန်ခဲ့သည်။

x x x x x x x x x x

ပြည်ခြူးဝေ၏ မင်္ဂလာဧည့်ခံပွဲအတွက် အိမ်မှာတရုံးရုံးဖြစ်နေသည်။ ဦးစောင်စောင် ဒေါ်သီရိစံတို့၊ ဖိသားရုမှာ သမီးငယ်ပြည်ခြူးဝေနှင့် သမီးကြီး သင်းသင်းတွေရှိသည်။ သင်းသင်းတွေက မိဘရွေးဆိုင်မှာ ဦးစီးနေသည်။ ခင်ပွန်းဖြစ်သူက အခွန်ဦးစီးဌာနမှာ လက်ထောက်ညွှန်ကြားဖြစ်သည်။

ဒေါ်သီရိစံ၏ မိဘများဖြစ်သော ဦးကံစိန် ဒေါ်မြင့်မြင့်သိန်းတို့မှ သားတစ်ယောက် သမီးသုံးယောက် ပွားခဲ့သည်။ အစ်မအကြီးဆုံးက ဒေါက်တာဒေါ်မိမိကြီးဖြစ်ကာ ခင်ပွန်းက ဒေါက်တာဦးဘကြိုင်ဖြစ်သည်။ ဒုတိယသမီးက ဒေါ်မာမာလွင်ဖြစ်ပြီး ခင်ပွန်းက ဦးကျော်ဝင်းဖြစ်သည်။ ကားရောင်းစင်တာ ဖွင့်ထားသည်။

တတိယသမီးက ဒေါ်သီရိစံဖြစ်ကာ ခင်ပွန်းက ဦးစောင်စောင်ဖြစ်သည်။ ဖောင်အဝယ်က ဆောက်လုပ်ရေးအင်ဂျင်နီယာ ဦးဝေဦးဖြစ်သည်။ ဇနီးဖြစ်သူက လွန်ခဲ့သော သုံးနှစ်က ဆုံးရွာသည်။

သားသမီးမရှိ တစ်ယောက်တည်းနေသည်။

ဒေါ်သိရိခံတို့၏ ဖခင်ဦးကံပိန်လည်း လွန်ခဲ့သောနှစ်က
ဆင်းသွားခဲ့ပြီဖြစ်သည်။

ပြည့်ပြီးဝေ၏ အစ်မ သင်းသင်းတွေတို့ လင်ယောက်
ဆင်းခဲ့နေကြသည်။ သူတို့အိမ်က ပြည့်ပြီးဝေတို့အိမ်နှင့် သိပ်မဝေး
ဘဲအိမ်သာ ခြားသည်။ သို့ကြောင့် ဆိုင်သိမ်းပြီး ပြန်လာလျှင်
ဆိုင်ဝင်ပြီးမှ သူတို့အိမ်ပြန်တတ်သည်။

ညဘက်ဆိုင် သိမ်းပြီးအပြန် သင်းသင်းတွေတို့ လင်ယောက်
ပြည့်ပြီးဝေတို့ အိမ်ရောက်လာသည်။

“ဝေဝေ ဝေဝေ ငါ့တင်ကြားထားပြီးပြီ”

“မွန်မွန်လေး ဘယ်မှာလဲ”

“အပေါ်ထပ် မြောက်ပတ်အစွန်ဆုံးအခန်းမှာ သူ့ကို ပေး
ထားတယ်”

“ဟင် ဝေဝေပျက်စွာပေါက်အတိုင်းပဲ ကြိုးရင် ဝေဝေ
ဆက်ချောမှာ”

“သူ့အမေက ပိုချောတာပါ”

“စင်္ကာပူက ပြန်လာရင် မွန်မွန်အံ့ဩသွားလိမ့်မယ်”

ပြည့်ပြီးဝေက စင်္ကာပူလမ်းကြောင်း လွှဲပြီး ဒေါ်ထုတ်

သွားသည်။ ခဏကြာတော့ သင်သင်းဆွေတို့ လင်မယားပြန်
သွားသည်။

ညရောက်တော့ မွန်မွန်က တစ်ယောက်တည်း အိပ်သည့်
အကျင့်မရှိသေးသဖြင့် ကြူကြူကို အတူအိပ်ခိုင်းရသည်။ ကြူကြူ
က ပြည့်ပြီးဝေတို့အိပ်မှာ အိပ်အတူ ဝင်လှုပ်နေသည်မှာ ဆယ်
နှစ်ခန့်ရှိပြီး ပြည့်ပြီးဝေတို့ ဖြစ်ပျက်ခဲ့သည်ကိုလည်း တစ်စွဲ
တစ်စ သိထားသည်။

သူ့အသက် သုံးဆယ်ငါးနှစ်ခန့်ရှိပြီး အပျိုကြီးဖြစ်သည်
မွန်မွန်လေးအကြောင်း ဘာမှ မပြောရန် ဧဒီသီရိရံက အသေအချာ
မှာလားသည်။

မွန်မွန်ရောက်ပြီး ဒုတိယမြောက်နေ့မှာ ဒေါက်တာ
ဒေါ်ခင်မိမိကြီးတို့ လင်မယားနှင့် ဒေါ်မာမာလွင်တို့ လင်မယား
ရောက်လာသည်။ မွန်မွန်ကို လာကြည့်ပြီး ဝိုင်း၍ ဆုံးမစကား
ပြောဆိုကြသည်။ အားလုံး ရင်းရင်းနှီးနှီးမဆက်ဆံကြ။

တတိယမြောက်နေ့မှာ လူစုံသည်။ ဒေါ်လေးပြည့်ပြီးဝေ
မင်္ဂလာဆောင်တော့မှာပို့ ဆွေမျိုး သူငယ်ချင်း မိတ်ဆွေများ လာ
ကြခြင်းဖြစ်သည်။

အိမ်အပေါ်ထပ်မှာ လူသိပ်မရှိသော်လည်း အိမ်အောက်

ဆရာ ဆွေမျိုးတစ်ဝူနှင့် ဆူညံလျက်ရှိသည်။

နေ့တစ်နားရှိခန့် မွန်မွန်အိမ်အောက်ဆင်းရန် အခန်းထဲ
အတွက်လာစဉ် အန်ဝီလေးပြည့်ပြီးဝေခံ အခန်းထဲမှ ပြောနေသည့်
အားသံကြောင့် မွန်မွန်တံခါးစားရပ်ပြီး နားထောင်လိုက်သည်။

“ဟဲ့ ဝေဝေ ညည်းသမီး မဟုတ်ဘူးလို့ ပြောထားတဲ့
အတိုင်း ရှိပစေနေရ မွန်မွန်သာ ညည်းသမီးလို့ သိသွားရင်
အောင်အောင်ပိုင်ကျော် ထားခဲ့လိမ့်မယ်”

“ဒေါ်လေးတို့ ဒေါ်ကြီးတို့ကလည်း မောင့်ကို အထင်
အားကောသိပ်ပြောတာပဲ သမီးတို့ယူပြီးရင် သမီးဖြစ်ချင်တာ
ဖြစ်ရမယ် အဲဒီအချိန် ဖွင့်ပြောလိုက်မယ်”

“ပိဝေနေရ် စဉ်းစဉ်းစားစားလုပ် မွန်မွန်ကို အခုအတိုင်း
တူမလေးထပ်ယောက်လို ဆက်ဆံသွား ဖွင့်မပြောလိုက်နဲ့”

“အပေါ်က အဒေါ်နှစ်ယောက်နဲ့ တူမ ယောက်ျားနိုင်နည်း
ဆင်ပေးနေတာလား ဧည့်သည်တွေ ပြန်တော့မလို့ ဆင်းခဲ့ကြပြီး”

အောက်ထပ်က လှမ်းအောင်ခေါ်သည့် အသံကြောင့် တံခါး
စားရပ်နားထောင်နေသော မွန်မွန် သူ့အခန်းထဲ ပြေးဝင်နေလိုက်
သည်။

တစ်ဖက်အခန်းမှ လူများ အောက်ဆင်းသွားသံကို ကြား

လိုက်သည်။ မွန်မွန် နေသောအခန်းနှင့် ပြည့်ဖြိုးဝေဖန် အခန်း
 နှစ်ခန်းအကြားမှာ စာကြည်ခန်း လုပ်ထားသည်အတွက်
 လွတ်လွတ်လပ်လပ် ပြောနေကြခြင်းဖြစ်သည်။ အသက်ရှစ်
 ရှိပြီဖြစ်သော မွန်မွန်လေးသည် မိမိ၏ မိခင်အရင်းကို သိသွား
 ဖြစ်သည်။

သမီးနှင့် မိခင်အကြား သွေးစွဲနေသူများကိုပါ သိလို
 သဖြင့် ဒေါ်ကြီးနှစ်ယောက်နှင့် အဘွားဖြစ်သူကိုပါ မုန်းတီးမိ
 ဝင်သွားခဲ့သည်။

ညရောက်တော့ မွန်မွန်က အတူလာအိပ်သည့် ကြွေ
 ကို အတင်းပေးသည်။ ကြူကြူသည် အစပိုင်းတော့ အတင်းပြု
 သည်။ နောက်ပိုင်း သနားစိတ်ဝင်လာသည်နှင့် သူပြောသ
 အကြောင်း ဘယ်သူမှ ပြန်မပြောဘူးဆိုရင် ပြောပြမည်ဟု က
 တောင်းရာ သမီးပြန်မပြောပါဟု ကတိပေးသည့်အတွက် တို့
 တိတ်တိတ် ပြောပြရသည်။

“မင်္ဂလာဆောင်မည့် သတိုးသား ပသိစေရန် ဒေါ်
 နှစ်ယောက်နဲ့ အဘွားတို့က သမီးအမေကို ပြောဆိုကန့်ကွ
 ထားလို့ သမီးလို့ခေါ်ရင်ပေးမယ် ပခေါ်ရတာ”

“သမီးအမေကို စိတ်မဆိုးနဲ့နော်”

“မေ့မို့ကို စိတ်မဆိုးပါဘူး၊ ဘိုးဘိုရယ်၊ ဘွားဘွားရယ်၊ ဘွားကြီးနွမ်းယောက်ကို သမီးစိတ်ဆိုးတယ်။ သူတို့ကို ကြည့်ချာဦး”

“ဘဝါရဲ့ ဘွားဘွားကြီးနွမ်းယောက်က ဒီအိမ်ကို တစ်လမှ တစ်ခေါက်လောက်ရောက်တာ နောက်ကို သမီး၊ သူတို့ကို မြင်ချင်လို့လည်း မြင်ရမှာ မတုတ်ဘူး၊ အိမ်က ဘိုးဘိုနဲ့ ဘွားဘွားတို့ စိတ်မဆိုးနဲ့နော်”

“ဆိုးမယ် အဲဒီဘိုးဘိုနဲ့ ဘွားဘွားကြောင့် မေမေက သမီးကို တူမလေးလို့ခေါ်တာ”

“ကဲ... ကဲ... သမီးလေး၊ စိတ်ကို ပြေငြိမ်းအိပ်လိုက်တော့ မင်္ဂလာပွဲပြီးလို့ သမီးမေမေနဲ့ တွေ့ရင် မေမေလို့ ခေါ်ကြည့်ပေါ့၊ တုတ်လား”

“တုတ်တယ် အဲဒီနာရီရောက်မှ သမီးမေမေကို ခေါ်မယ်”
ဝမ်းသာအယ်လဲပြောပြီး မကြာခင်မှာ အိပ်ပျော်သွားတော့သည်။

x x x x x x x x x x

မင်္ဂလာပွဲနဲ့ရောက်ပြီ။ မင်္ဂလာချိန်က နှစ်နာရီမှ ငါးနာရီဖြစ်သည်။ နေ့လည်က စောစောစားပြီး အိမ်ကိုအလှပြင်ပေးမည့်အဖွဲ့ရောက်လာမည်မို့ စောင့်နေကြသည်။

လိုအချိန် မွန်မွန်ပြေးထွက်လာပြီး

“မေမေ မေမေ မေမေဟာ သမီးရဲ့မေမေ”

“အိုး မတုတ်ဘူး မတုတ်ဘူး ဘယ်သူ မတုတ်တာ ပြောလို့ လာပေးနေတာလဲ”

အနီးမှာထိုင်နေသည့် ဒေါ်မာမာလွင်က အတင်းဆွဲခေါ်၍ အခန်းအပြင်သို့ ဆွဲခဲ့သည်။ သူ့ဘေးမှာ ဒေါက်တာဒေါ်ခင်မိမိကြို ရပ်နေသည်။

“ဒီကောင်မလေးကို မတုတ်မတတ် ဘယ်သူက လျှောက်ပြောလိုက်တာလဲ မိကြူ မိကြူ လာခဲ့စမ်း ဘယ်မလဲ မိကြူ”

“ဒေါ်လေးကြူက ဘာမှမပြောဘူး မနေ့က နေ့လည် တုန်းက အဘွားလေးနဲ့ အဘွားကြီး ဒေါ်လေးဝေရဲ့ အခန်းထဲ မှာ ပြောနေတဲ့စကားကို သမီးကြားလိုက်တယ်။ သမီးဒိင်အောင် ဆင်းမလို့ ထွက်လာတာ အဘွားတို့နှစ်ယောက် ဒေါ်လေးဝေတို့

“မွန်မွန်တာ ညည်းသမီးမှန်းသိသွားရင် မလွယ်ဘူးလို့ အဘွားကြီးက ပြောတယ်”

“ဟဲ... ဆွဲခေါ်သွားစမ်း သူ့အခန်းထဲထည့်ပြီးသော့ခတ် ထားလိုက်”

“ဒီမိကြူ ဘယ်ရောက်နေလည်း မသိဘူး။ လာခမ်း
မွန်မွန် အစ်မက ဟိုဘက်လက်ကိုဆွဲ”

အဘွားကြီးနှစ်ယောက်ဖြစ်သည့် ဒေါက်တာဒေါ်ခင်မိမိကြီး
နှင့် ဒေါ်မာမာလွင်တို့ ပြည့်ပြီးဝေ၏ အခန်းတွင်းမှ မွန်မွန်ကိုအတင်း
ဆွဲခေါ်ထွက်သွားပြီး မွန်မွန်၏ အခန်းထဲ သွင်းကာ အပြင်မှ
သော့ခတ်ထားခဲ့သည်။

ပြည့်ပြီးဝေလည်း အဒေါ်နှစ်ယောက်ကြောင့် သမီးဖြစ်သူ
ကို ခေါ်ချင်သော်လည်း မခေါ်ဝံ့ပဲ ကြိတ်ပြီးမျိုက်လိုက်မိသည်။
မကြာခင်မှာပဲ သတို့သမီးအတွက် အလှပြင်ပေးမည့်
အဖွဲ့ရောက်လာသည်။

ထိုအချိန် ဒေါ်သိရိဝံတို့၏ မောင်အငယ်ဆုံး ဦးဝေဖြိုး
ရောက်လာသည်။ ဦးဝေဖြိုးက မွန်မွန်ကို တွေ့ချင်သည်ဆို
ဒေါ်သိရိဝံက အခန်းတံခါး ဖွင့်ပေးသည်။

“မွန်မွန် ဒါအဘွားရဲ့” မောင်အငယ်ဆုံး အဘိုးလေး
နံ့မည်က ဦးဝေဖြိုး ဘိုးဘိုးလေးဝေဖြိုးလို့ မှတ်ထား”

“သမီးမေမေနဲ့ တွေ့ချင်တယ် ဘိုးဘိုးလေး သမီး
မေမေနဲ့ တွေ့ချင်တယ်”

“မွန်မွန် ဒီလိုဆိုးနေမယ်ဆို တောပြန်ပို့လိုက်မှာနော်

အဘိုးလေးက အလိုမလိုက်တတ်ဘူး”

“အစ်မတို့ကလည်း လာပို့ကတည်းက ပြန်ထည့်လိုက်ရမှာ အခုတော့ မရှင်းမရှင်းနဲ့...”

“လာပို့တဲ့လူက လူကြိုက်ထည့်ပေးလိုက်လို့ ဝင်ပို့တာတို့ သူ့အဖေက သေသွားပြီတဲ့”

“အင်း အပျက်အပျက်နဲ့ ဝိုးဝိုးလောင်မှာ မြင်သေးတာ ဒါ့မှာကြည့် မွန်မွန် အဘိုးလေးပြောမယ် ဒီဘွားဘွားအိမ်မှာ ကောင်ကောင်းနေချင်ရင် ဝေဝေကို အမေလို့ မခေါ်နဲ့ ကွားဘွားကြီး ခေါ်ခိုင်းသလို အနီတီဝေလို့ခေါ်”

“ပြောတဲ့အတိုင်း မလုပ်ရင် ဒီအိမ်မှာ မထားပဲ မိဘဝေတာကို ပို့ခိုင်းလိုက်မယ်”

“ပြောတဲ့အတိုင်းနေနော်”

အဘိုးလေးဖြစ်သူကပါ ခြိမ်းခြောက်စကားပြောဆို အခန်းအပြင်သို့ ထွက်ကာ သော့ပိတ်သွားကြသည်။

တပြည်ပြည်နှင့် အချိန်တို့ တုန်လွန်လာသည်။ အိမ်ခေါ်လူသံများပျောက်ကုန်သည်။

“မွန်မွန် မွန်မွန်အိပ်နေလား”

“ခေါ်ကြီးကြီးကြီး သမီးကို တံခါးဖွင့်ပေးပါ”

“သမီးရဲ့ အခန်းသော့ကို ဘွားဘွားယူသွားတယ်။
ဒေါ်လေးကို ပေးပထားခဲ့တုန်း။ သူတို့ညနေ ခြောက်နာရီမှ ပြန်ရောက်
ကြလိမ့်မယ်။ အဲဒီတော့မှ သမီးအခန်းတံခါး ဖွင့်ပေးမယ်တဲ့”

“ဟီး... ဟီး...”

“သမီး ဘာမှ ဝမ်းနည်းမနေနဲ့ အပြင်မှာ ဒေါ်လေးရှိ
တယ်။ ညနေ မင်္ဂလာဆောင်ပြီးလို့ ပြန်လာတာနဲ့ သမီးရဲ့
အပေကို ပြေးဝက်ပြီး မေမေလို့ ခေါ်လိုက်တုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် သမီးငိုမနဲ့နဲ့တော့”

ကြူကြူတ မွန်မွန်လေး အပိုက်တံရန် ပြောလိုက်ရပေမယ့်
ဆောင်ခိုင်းကျော် ပိုင်သည့် အကောင်းဆုံးဖောက်တယ်မှာ မင်္ဂ
ဆင်ခွဲပြီး ထိုဖောက်တယ်မှာပင် ညအိပ်ကြမည်ဖြစ်သည်။
ထို့နောက် ရက်ပိုင်းအတွင်း အော်ဖီ (ညစကြေးလ
ပိုင်ကို တန်းနီးမွန်ထွက်ရန် စီစဉ်ထားပြီးဖြစ်ကြောင်းလည်း
ကြေညာထားသည်။

အနည်းဆုံး လဝတ်ခန့်ကြာမှ ပြည့်ပြီးဝေအိမ်သို့ ရောက်
အမည်ဖြစ်သည်။

ကြူကြူလည်း အိပ်ခန်းအတွင်းက မည်သည့်အသံမှ
ကြားရတော့သည့်အတွက် အောက်ထပ်သို့ ဆင်းလာကာ တီဗွီ

ထိုင်ကြည့်နေလိုက်သည်။

ညနေခြောက်နာရီခန့် ဦးစောင်စောင်တို့ ပြန်ရောက်သည်။ ဦးကျော်ဝင်း ဒေါ်မာမာလွင်တို့ လင်မယားပါ လိုက်ကြသည်။

အပေါ်ထပ်သို့ ကြွကြွတက်လာပြီး တံခါးဖွင့်ပေးသည်

“မေမေ ပါလာပြီလား”

“မလာကြသေးဘူး ဒီည မှောင်မှ ပြန်ရောက်မယ်တယ်”

“ဒါဆို သမီးမဆင်းတော့ဘူး”

ကြွကြွလည်း ဒေါ်မရသည့်အတွက် အောက်ထပ်ဆင်းသွားသည်။ ဒေါ်မာမာလွင်နှင့် ဒေါ်သီရိဝံတို့ အိပ်ပေါ်တက်ပြီး အောက်ဆင်းပြီး မုန့်လာစားရန် ဒေါ်သည်။ မုန့်မုန့်က မလာပေနေသည်။

ထို့နောက် ရုတ်တရက်ထပြီး အတွားနှစ်ယောက် ကြားအပြင်သို့ ပြေးထွက်သွားသည်။

အပြင်မှာ အပေါ်လိုက်တက်လာသော ဦးဝေဖြူတို့သဖြင့် ကွေ့ပတ်ရှောင်ပြီး လှေကားပေါ်မှ ဆင်းပြေးစဉ်

ခုန်း ခုန်း ခုန်

ခြေချော်ပြီး လှေကားထိပ်မှ အောက်သို့ ပစ်ကျသွားသည်။ အောက်ရောက်တော့ သွေးတွေ ခေါင်းမှ စီးထွက်လာကာ တစ်ချက်လှုပ်ပြီး ငြိမ်ကျသွားသည်။

“တင်... မွန်မွန်ပြေးလေး... လာကြပါဦး”

ဘွားဘွားကြီး ဒေါ်မြင့်မြင့်စိန်က ထိုင်နေရာမှ ထပြီး လှမ်းအောင်လိုက်သလို အပေါ်ထပ်မှ အားလုံး အပြေးအလွှား ဆင်းလာကြသည်။

“ဆုံးသွားပြီ”

ဦးဝေဖြိုးက စမ်းသပ်ကြည့်ရင်း ခေါင်းခါလိုက်သည်။

“ကံမကောင်းလိုက်တဲ့ ပြေးလေးရယ်”

အဘွားကြီး ဒေါ်မြင့်မြင့်စိန်က ငိုသံပါကြီးနှင့် ဆိုလိုက်သည်။ ဒေါ်မာမာလွင်နှင့် ဒေါ်သီရိဝံတို့က အလောင်းဘေးမှာ မျက်ရည်ကျရင်း ထိုင်နေသည်။

ဒီအတိုင်းနေလို့ မမြှုပ်ဘူး သက်ဆိုင်ရာ အကြောင်းကြားပြီး အလောင်းကို ဆေးရုံပို့ရအောင် မမကြီးကို အကြောင်းကြားမှပြစ်မယ်”

မကြာခင်မှာပင် မွန်မွန်လေး၏ သက်မဲ့ခန္ဓာကိုယ်ကို ဆေးရုံသို့ သယ်သွားကြသည်။ မွန်မွန်လေး သေဆုံးသည့် သတင်း

ကို မိခင်ဖြစ်သူကို အသိပေးပဲ ထားလိုက်သည်။

မွန်မွန်လေး၏ ဝမ်းနည်းကြေကွဲဖွယ်သတင်းကို ပြည်မြို့ဝေ
နိုင်ခြားက ပြန်လာပြီး လမ်းယာနှစ်ယောက်လုံး အိမ်ရောက်လာ
သည့်အတွက် အသိပေးခြင်း...။

နောက်ရက် ပြည်မြို့ဝေ တစ်ယောက်တည်းကို အိမ်ခေါ်
ကာ အခြစ်အပျက်ကို ရှင်းပြရသည်။

“အားရပါးရ ဝိုလိုက်သမီး သမီးတို့ သားအမိ ဒီလောက်
ပဲ ရေစက်ပါလို့ မသေခင်လေး ပြန်ဆိုလိုက်ရတော့လို့ပဲ ကျေနပ်
လိုက်ပါတော့”

“သူသမီးဆီ ရုတ်တရက် ရောက်လာပြီး ရုတ်တရက်
ပြန်သွားပြီး သမီးလို့တောင် အားရပါးရ မခေါ်လိုက်ရဘူး အခြစ်
ဆိုလိုက်တာ သမီးလေးရယ်”

“သမီး ဒီမှာ လွတ်လွတ်လပ်လပ် စိတ်တိုင်းကျဉ်းပါ
အိမ်ပြန်ရင် ဒီကအပူတွေ ဝမ်းနည်းစရာတွေ ယူမသွားပါနဲ့ တုတ်
လား”

ပြည်မြို့ဝေကလည်း အားပါးတရ ဝိုကြွေးနေသည်။
ညရွှစ်နာရီခန့် အောင်ပိုင်ကျော် လာဝင်ခေါ်မှ ပြန်လိုက်သွားသည်။
ပြည်မြို့ဝေလည်း သမီးလေးကို သတိရစိတ်ဖြစ်ပေါ်လာ

တိုင်း မိခင်မြစ်သူအိမ်သို့ ဇောက်လာပြီး အားရပါးရရှိကာ ပြန်
သွားသည်။ တစ်ခါတစ်ခါတော့ အောင်ပိုင်ကျော်က လာဝင်ခေါ်
သည်။

သမီးလေးဆုံးပြီး အရက်နှစ်ဆယ်ခန့်သာ ရှိသေးသည်။
ပြည့်ပြီးဝေ၏ အေလေး အေမာမာလွင်တို့ လင်မယား မင်္ဂလာဦး
ညစာစားပွဲကအပြန် ကားအက်ဆီးဒင့်မြစ်ပြီး နှစ်ယောက်စလုံး
သေဆုံးသွားကြသည်။

ဦးလေးနှင့် အေလေးတို့၏ နာရေးရက်လည်ပြီး မကြာခင်
မှာပင် မွန်မွန်လေး သေဆုံးခဲ့သည့် တစ်လပြည့် အလှူကို
ဦးနှောင်နှောင် အေသိရိတ်တို့က သူတို့ကိုးကွယ်သော ဘုန်းကြီး
ကျောင်းမှာ တစ်လပြည့်အလှူလေးလုပ်ပေးခဲ့သည်။

မွန်မွန်လေးအတွက် ရည်စူး၍ တစ်လပြည့်ဆွမ်းအလှူ
လုပ်ပြီး တစ်ပတ်ပင် မကြာ အေကံတာအေခင်မိမိကြီး တစ်ယောက်
ခွဲစိပ်ခန်းအတွင်း ခွဲစိပ်ခန်းသုံးပုဂ္ဂိုလ်များ စန္ဒာကိုယ်အတွင်း စိုက်
ဝင်ပြီး သေဆုံးနေသည်။

အကူသူနာပြုဆရာမလေးကို သေရသည့် အကြောင်း
မေးကြည့်ရာ မသေခင် တစ္ဆေမိန်းကလေးတစ်ယောက်၏ ခြောက်
လှန်ခြင်းကို ခံရသလို ထိုတစ္ဆေမိန်းကလေးက သူ့ကိုပါ သတိ

မေ့အောင် ပြုမူခဲ့သည်ဟုဆိုသည်။

ထိုကဲ့သို့ သေဆုံးခြင်းကြောင့် ခင်ပွန်းဖြစ်သူ ဒေါက်တာ ဦးဘကြိုင်နှင့် ဦးနှောင်နှောင် ဒေါ်သီရိစံတို့က မွန်မွန်လေး မကျွတ် မလွတ်ပဲ ရောက်လှန်သတ်ဖြတ်ခြင်းဟု အခိုင်အမာ ယုံကြည်ကြသည်။

ပြည်မြို့ဝေကလည်း တစ်ပတ်ကို နှစ်ရက်ခန့် ရောက်လာပြီး သမီးကို သတ်ရသည်ဆိုကာ ငိုနေသဖြင့် ဒေါ်ခင်မိမိကြီး သေဆုံးရသည့်ကိစ္စနှင့် ပတ်သက်၍ ဒေါ်သီရိစံက သမီးအား ပြောပြချင်သော်လည်း မပြောဖြစ်...

မေ့ဖျောက်ဖို့သာ ဖောင်းဖျားချနေရသည် ထိုကဲ့သို့ ပြောရင်း အဆိုထဲက အကောင်းဟု ပြောလိုက်မိ၍ အထင်လွဲသွားသော သမီးကို စိတ်ကျေနပ်အောင် မနည်းဖြေရှင်းလိုက်ရသည်။

“သမီးဝေဝေ ပြေးလေးကို သတ်ရတာလည်း ရပေ့အခု ဒေါ်ကြီး ကရေးရှိနေတယ်၊ ဒေါ်ကြီးအိမ် ဘယ်နှစ်ခေါက်ရောက်သေးလဲ”

“အသုဘချတဲ့နေ့က သွားထားပြီးပြီလေ ရက်လည်မှ မောင်နဲ့ သွားလိုက်တော့မယ်”

“အဲဒီလောက် သူပိမ်းမဆန်ပါနဲ့။ သမီးရယ် ညတက်
ဆင်ယောင်ဖန်ဆောင် တစ်ခေါက်လောက် သွားလိုက်ပါဦး။ ဒီည
မောင်အောင်ပိုင်ကျော်ကို စောစောလာခေါ်ဖို့ ပြောပြီး နာရေးအိမ်
သွားလိုက်”

“မေမေတို့၊ ဝေဝေတို့က နေ့တိုင်းရောက်တယ်။ အခု
သမီးဝေဝေ တိုမှာအိပ်မယ် ဦးဝေဖြိုးလည်း တိုမှာ ရှိတယ်”

ပြည့်ဖြိုးဝေလည်း ဘာမှမပြောတော့ နာရီဝက်ခန့်ကြာ
တော့ ခင်ပွန်းဖြစ်သူ ကြိုသည်နှင့် ဒေါ်ကြီးတို့အိမ် သွားရန်
ဆင်ခြင်သူကို နှုတ်ဆက်ပြီး ထွက်ခဲ့ကြသည်။

* * * * *

ပြည့်ဖြိုးဝေက အိမ်ထောင်ပြုလိုက်ပြီးနောက် သူ့နေရာကို
ခင်ပွန်းဖြစ်သူက လူစားထိုး ခန့်အပ်ခဲ့သဖြင့် သူမက စာရင်းစစ်
သဘောမျိုးနှင့် တစ်ရက်ကြာမှာ တော်တယ်နှစ်လုံးဆီရောက်သည်။
အနက်ပိုင်း၊ တော်တယ်တစ်လုံးသို့ သွားပြီး ညနေပိုင်းနောက်
တော်တယ်သို့ သွားရသည်။

စာရင်းကတော့ မှန်မှန်စစ်ရသည်။ တတိယမြောက်တော်
တယ်ကတော့ မန္တလေးမှာပို့ သူနှင့်မဆိုင် ခင်ပွန်းဖြစ်သူသာ စိမ့်
ခန့်ခွဲအုပ်ချုပ်သည်။

သို့ကြောင့် တစ်ရက်ခြား အမှားရကာ အိမ်မှာနေရသည့် အိမ်မှာနေသည့်ရက် အစားအသောက်ကို အိမ်မှာ စိတ်တိုင်းက ချက်ပြုတ်ပြီး ခပ်ပွန်းဖြစ်သူကိုပါ အိမ်ပြန်စားစေသည်။

ယခုအချိန်ထိတော့ ပြည့်ပြီးဝေဖ် လက်ရာကို ခပ်ပွန်း ဖြစ်သူက မြန်မြန်ရှက်ရှက် စားသေးသည်။

သို့အတွက်ကြောင့် ခပ်ပွန်းကြိုက်မည် တင်းလျာချိုးပျက် နိုင်ရန် အပြစ်ဦးစားနေရသဖြင့် ပီးဖိုထံမှာ နေ့တစ်ဝက်နီး နေ ကျန်နေရသည်။

“ဝမ်း”

“တင်... ဘာဖြစ်တာလဲ”

“ဒေါင် ဒေါင် ဒေါင်”

ပန်းတန်ကျသံကြား၍ လှည့်ကြည့်လိုက်စဉ် ဘာမှမတွေ့ သဖြင့်နောက်ပြန်လှည့်ပြီး လုပ်လက်စပြန်လုပ်ကိုင်စဉ် ပန်းကန် ကို တစ်ခုခုနှင့် ခေါက်သည့်အသံကြောင့် လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ

ကြက်သွန်လှီးသည့်စားက ကိုင်သူပရိတ် လေထဲမှာ ပန်းကန်ကို ခေါက်နေသည်။

“သရဲ သရဲ”

“ခပ်... ခပ်... ခပ်...”

“ဘယ်သူရယ်တာလဲ...”

“သမီးပါ မေမေရဲ့”

“ဘယ်က သမီးလဲ နင်မှန်မှန်ပြောစမ်း ဘယ်သူလဲလို့”

ပြည့်ဖြိုးဝေက အသာရုတ်သည့် ဝတီးစားကို ကိုင်ပြီး
အသံကြားရာဆီသို့ ရွယ်ကာ ပေးလိုက်သည်။

“သမီးလေ မေမေ သမီးပွန်ပွန်”

“တင် သမီး သမီး မေမေ့သမီး ဘယ်လိုလုပ်ပြီး အိမ်
ကို ရောက်လာတာလဲ”

“မနေ့က ဘွားဘွားတို့ အိမ်လာတော့ အပြန်လိုက်လာ
ခဲ့တာ သမီးက ဘွားဘွားတို့အိမ်လာပြီး မေမေ့ကို စောင့်နေတာ”

“သမီး မေမေ့ကို မြင်အောင်ပြလို့ရလား”

“ပြလို့တော့ရတယ် သမီးနဲ့ မေမေ့ရှင် သမီးကို တစ်ခါ
တစ်ခါ မြင်ရလိမ့်မယ် မေမေ့ယောက်ျားကြီး လာရင်တော့ သမီး
ကို မြင်ရမှာ မဟုတ်ဘူး”

“ရတယ်... အခု သမီး မေမေ့မြင်အောင်ပြပါလား”

ထိုအချိန်မှာပင် ကြက်သွန်လို့သည့် စားကိုကိုင်ထားသော
ပွန်ပွန်လေးကို တွေ့လိုက်သည်။

“သမီးလေးအခုလို မြစ်သွားတာ မေမေ စိတ်မကောင်း

လိုက်တာ မေမေ့ကို စိတ်ဆိုးနေလား”

“သမီးမေမေ့ကို စိတ်မဆိုးဘူး၊ တို သမီးကို အခန်းထဲ ထည့်သော့ပိတ်ထားကြတဲ့ အသွားကြီးတွေနဲ့ အဘိုးလေးတို့ကို စိတ်ဆိုးတယ်၊ သမီးမုန်းတယ်”

“ပြစ်ပြီးတော့လဲ ပြီးသွားပြီ သမီးရယ် စိတ်မဆိုးပါနဲ့ တော့ တုတ်လား အခု မေမေနဲ့ အတူအိမ်မှာ နေလို့ရနေပြီပဲ အပျိုမိတ်တွေ ဖျောက်လိုက်တုတ်လား”

မွန်မွန်က ဘာမှမပြောပဲ ထမင်းစားပွဲနားကထိုင်ခုံပေါ် တက်ထိုင်နေသည်။

ပြည့်ပြီးဝေက တင်းအိုးတန်းလန်းမို့ ဆက်ပြီး ချက်နေ သည်။ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ဝေကားမဆိုသံ ငြိမ်နေကြသည်။ တင်းအိုးချပြီးတော့ မွန်မွန်လေးကို လှည့်ကြည့်ရာ ထိုင် နေရာမှာ မရှိတော့...

“သမီး... သမီး... မွန်မွန်... ဘယ်ရောက်သွားလဲ”

သမီးအသံကို မကြားရ

“တိ... တိ... တိတိ... တိ... တိ...”

အိမ်ရှေ့က ဘဲလ်မည်သံကြောင့် ပြည့်ပြီးဝေ အိမ်ရှေ့ ထွက်လာသည်။

တံခါး၏ ချောင်းကြည့်ပေါက်မှ ကြည့်လိုက်ရာ ဦးလေး
ပြန်ပြန်ဖြစ်နေသည်။

ပြည့်မြို့ဝေ တံခါးဖွင့်ပေးလိုက်သည်။

“လေးလေး ဘယ်ကလှည့်လာတာလဲ”

“ကိစ္စတစ်ခုနဲ့ ဒီဘက်ရောက်တုန်း ဒုတိယကြီးနားရက်
သိလို့ စကလှည့်ဝင်လာတာ”

“ဒီလို အတော်ပဲ နေ့လည်စာစားပြီးမှ ပြန်လေ ဝေအေး
လေးလေးတူလည်း ထမင်းစား ပြန်လာလိမ့်ပယ်”

“ဘာ... လေးလေးများ နားကြားလွှဲနေလား တော်တယ်
တွေ့ရင်ပြီး တော်တယ်မှာမစားပဲ မိန်းမလက်ရာပြန်စားတယ်
ဆုတ်လား နည်းနည်းတော့ ကြောင်သလိုပဲ”

“လေးလေးနော် လေးလေး လေးလေးကိုပါ မကျွေးပဲ
ပြန်လွန်လိုက်မှာ ချစ်စ ခင်စ ကြင်နာစလေ အခုနေ ဘာနဲ့
နတ်ကျွေးချက်ကျွေး နတ်သုံးခွဲလို့ ထင်နေတာ သူ့အချိန်လေးနဲ့
သူ နေပါစေ သမီးလည်း လေးလေးတူ ခံတွင်းတွေ အောင်
တော်တယ်ချက်နည်း သုံးလေးရက် သွားလေ့လာထားပြီးမှ ချက်
ကျွေးနေတာ သဘောကိုကျလို့”

“အညွန့်က အတော်ကောင်းပဲ ဒီနေ့တော့ အချိန်မရ

သေးဘူး အလုပ်ပါးတဲ့ရက်မှ တူမကြီးလက်ရာ အဝလာတာပဲ

“ဟင် အခုရောက် အခုပြန်မလို့လား ဒါဆို တစ်
သောက်သွားဦး”

“သံပုရာဖျော်ရည်ရရင် တစ်ခွက်သွားဖျော်ခွဲ”

“ကဲ့ ဝေဝေ အိမ်မှာ လက်တိုလက်တောင်းခိုင်းရအောင်
ကလေးမလေးတစ်ယောက်လောက် ခေါ်ထားပါလား”

“အခုနေ မလို့သေးဘူး လေးလေး နောက်မှ
ခေါ်ထားမယ်”

ပြည့်ပြီးဝေက သံပုရာရည်ဖျော်ရန် ထမင်းစားခန်း
ဝင်သွားသည်။ သံပုရာရည် ဖျော်ပြီး ပြန်ထွက်လာခဲ့သည်။

“ဝါး... အေးလိုက်တာ”

“ရေခဲသေတ္တာထဲက ရေခဲဖော်လိုက်တာ ဖြည့်ပြီး
သောက်လေးလေး အခု ဘယ်ဆိုက်မှာလဲ”

“အရင်ဆိုက်ပဲ နောက်တစ်နှစ်လောက် ကြာဦးမယ်”

“ကဲ... တစ်ဝက်သာသာပဲ သောက်နိုင်တယ် လေးလေး
သွားဦးမယ်”

ပြည့်ပြီးဝေက တံခါးဖွင့်ပေးပြီး ဦးလေးဖြစ်သူ ကား
တက်သွားသည်အထိ ရပ်ကြည့်နေလိုက်စဉ် -

“တင် ကားနောက်ခန်းမှာ မွန်မွန် မွန်မွန်ထိုင်နေပါလား”

“လေးလေး သွားမယ်”

“လေးလေး လေးလေး အလုပ်မှာ သတိထားနော်”

“အေး... အေး...”

“ဘုရား ဘုရား သူ လေးလေးကားပေါ့ ဘာကြောင့်

သွားတာလဲ လေးလေးကို တစ်ခုခု လုပ်မလို့များလား”

ပြည့်ပြီးဝေလည်း သို့လောသို့လော လျှောက်တွေးပြီး

ဆိပ်တံငါးပိတ်ကာ ဆက်တီပေါ်ပြန်ထိုင်ရင်း တီခွီထိုင်ကြည့်နေ

လိုက်သည်။ တီခွီရှေ့က ဇာတ်လမ်းကိုလည်း စိတ်မဝင်စားနိုင်။

မွန်မွန်ကားပေါ်ပါသွားသည့် ကိစ္စ ဖော်ပြမရှင်ဖြစ်နေသည်။

သမီးမွန်မွန်လေး သေဆုံးပြီးမှ ကြီးတော်ဒေါ်မာမာလွင်

တို့ လင်မယား သေဆုံးသွားရသည်။ နောက်မကြာခင် ကြီးတော်

အကြီးဆုံး ဒေါက်တာဒေါ်ခင်မိမိကြီးလည်း ထူးထူးဆန်းဆန်း

သေဆုံးသွားသည်။

မသေခင် သရဲမလေးတစ်ကောင်ရဲ့ တိုက်ခိုက်ခြင်း

ခံရသည်ဟု သူ့နာပြုဆရာမ ပြော၍ သိထားခဲ့သည်။ ထိုသေဆုံး

မှုများ၏ အဓိက တရားခံက သမီးလေး မွန်မွန်သာဖြစ်နေလျှင်

လေးလေးအတွက် စိုးရိမ်စရာ ကောင်းနေသည်။

မွန်မွန်လေးမှာ ပိညာဉ်တစ္ဆေတစ်ကောင်ဖြစ်နေသည့်အတွက်
ပြည့်ဖြိုးဝေ ဘယ်လိုတားဆီးရမည်မသိ စဉ်းစားမရဖြစ်နေသည်။

x x x x x x x x x x

ဦးဝေဖြိုးလည်း ကားကို ဆိုက်ထဲမောင်းဝင်လာပြီး တား
ထားရမည်နေရာသို့ မောင်းသွားကာ ကားကို ရပ်ပြီးဆင်းထ
ခဲ့သည်။

သူ့ရုံးခန်းရိုရာ မသွားသေးပဲ အပေါ်ဆုံးထပ်သို့ ကင်
ကြီးနှင့် သံဘောင်များ တင်နေသည့်နေရာသို့ လျှောက်သွားသည်။

“ဘယ်လိုအခြေအနေရှိလဲကွ”

“ပြီးတော့မယ်ဆရာ နောက်နှစ်ကြိမ် တင်ပေးပြီးရင် တ
တာရပ်တော့မယ်”

“အေး...သေသေချာချာလုပ်”

ထိုအချိန် အပေါ်သို့ မတင်သည့် သံချိတ်ကြီးက အောက်
သို့ တဖြည်းဖြည်း နိဗ္ဗိကျလာသည်။

အောက်မှာ ချိတ်ကြီးကို ချိတ်ပေးရန် အသင့်လုပ်ထား
ကြသည်။ ဦးဝေဖြိုးက အပေါ်သို့ မတင်မည့် သံချောင်းယက်
ကြီးအစိုးမှာ ရပ်ပြီး အလုပ်သမားများ လုပ်ကိုင်သည်ကို ကြည့်
နေသည်။

ဦးဝေဖြိုးနှင့် မွက်နာချင်းဆိုင် သံသက်မကြီးပေါ်မှာ မွန်မွန်
ရပ်နေသည်။ သူ့ကို မည်သူမှ မမြင်ရ။

သံလုံးကြီးထပ်က ချိတ်ကြီး အောက်ရောက်လာသည်နှင့်
အသင့်ပြုလုပ်ထားသည့် နေရာမှာ ချိတ်ကို ချိတ်ပေးလိုက်သည်။

အောက်မှ ဆက်သွယ်ရေးစက်နှင့် အကြောင်းကြားလိုက်
သည်နှင့်စ၍ တင်တော့သည်။ အောက်မှ တာဝန်ခံကလည်း အနီး
ခန်းကျင် လူရှင်းထားသည်။

“ဟာ... ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ ဟို ဟို”

တာဝန်ခံက ထိတ်ထိတ်ပြာပြာနှင့် ထအော်သည်။ သံ
သက်မကြီးကို မတင်လိုက်စဉ် အောက်မှာ မည်ကဲ့သို့ ခြုံနေသည်
သိရသော နန်းကြီးတစ်ဖျောင်း ချိတ်ပြီးပါသွားသည်ကို တွေ့
လိုက်သည်။

အပေါ်က ကရိန်းမောင်သူအား အကြောင်းကြားနေမှာ
ပင်...

“ထောင်း” “ဦး...”

သံနန်းကြီးအဝ လွတ်သွားပြီး အနီးက လူနှစ်ယောက်ကို
ပတ်ရိုက်သွားသည်။

ပထမဆုံး ပတ်ရိုက်ခံလိုက်ရသူက အင်ဂျင်နီယာဦးဝေဖြိုး

ဖြစ်သည်။ လည်ပင်ကို ချိတ်ဆွဲသွားသဖြင့် တိကနဲ့ပြတ်ကာ သွေး
များပန်းထွက်သွားသည်။

ဦးဝေဖြူနှင့် ပေသုံးဆယ်ခန့်အကွာ ယက်မကို ချိတ်
ပေးသည့် အလုပ်သမား၏ လက်မောင်းအသားပဲ့ထွက်သွားသည်။
သံယက်မများ ပုံထားသော အောက်ရောက်နေသော
နန်းကြီးအစက သံယက်မနှင့် ချိတ်ပြီး ပါသွားသော်လည်း အောက်
မှာကျန်ခဲ့သည့် ကြိုးစကို သံယက်မများ ဖိထားခြင်းကြောင့်
သွားသော အစလွတ်ပြီး အရှိန်နဲ့ ပတ်ရိုက်သွားခြင်းဖြစ်သည်။
သွေးကြောပေါက်ထွက်သွားခြင်းကြောင့် ဦးဝေဖြူ လဲကျ
သွားသော နေရာမှာ သွေးများအိုင်တွန်သွားသည်။

ဦးဝေဖြူ အခြေအနေကိုကြည့်ပြီး သံယက်မများ ပုံထား
သော နေရာမှာ ရပ်နေသည့် ပွန်ပွန်လေးလည်း ပျောက်ကွယ်
သွားသည်။

ညနေလေးနာရီခန့် ပြည့်ပြီးဝေထံ ဇုန်းဆက်အကြောင်း
ကြားလာသည်။ လေးလေးခြိုးတစ်ယောက် သွေးထွက်လွန်ပြီး
ထေးရုံမရောက်ခင် ဆုံးသွားပြီဆိုသည့်သတင်းပင်။

“ပွန်ပွန် သမီးပွန်ပွန် ဘယ်ရောက်နေလဲ”
“ဒီမှာလေ မေ့မေ့ဘေးမှာ ထိုင်နေတယ်”

“သမီးနေ့ခင်းက လေးလေးပြုံးပြန်တော့ ကားနောက်
က ဝါသွားတယ်မဟုတ်လား။ သမီးရဲ့ အဘိုးလေးကို သမီး
သတ်ခဲ့သလား”

“သမီး မသတ်ခဲ့ပါဘူး”

“အပေမယ့် သံယက်မကြီးကို အပေါ်ခွဲတင်တော့ သွပ်
နန်းကြီးအစကို သံယက်မနဲ့ ငြိအောင် လုပ်လိုက်တယ်။ အပေါ်
ခွဲတင်လို့ တင်းလာတော့ သွပ်နန်းကြီးက ယက်မကြီးကနေ
ဆောင်းကနဲ လွတ်ပြီး အဘိုးလေး လည်ပင်ကို မှိတ်ခွဲသွားတာ
မြင်လိုက်တယ်”

“သမီးလက်နဲ့ ဘာမှမလုပ်ခဲ့ဘူး”

“သမီးလက်နဲ့ မလုပ်ပေမယ့် သွပ်နန်းကြီးလွတ်သွား
ခင် လူကို ပြန်ပတ်မယ်ဆိုတာ သမီးသိလို့ သံယက်မနဲ့ ငြိအောင်
လုပ်လိုက်တာ မတုတ်လား”

“အဘွားလေးတို့ လင်မယားနဲ့ အဘွားကြီးတို့ သေ
သွားတာ သမီးသတ်ပစ်လိုက်တာလား”

“သမီးနဲ့ မေမေကို ကွဲအောင်လုပ်တဲ့လူတိုင်း သမီး
မှန်းတယ်။ သမီး မှန်းတယ်။ သူတို့ကို မမြင်ချင်ဘူး”

“ပြီးတော့ ဘွားဘွားနဲ့ ဘိုးလိုးကလည်း မေမေ့ကို

ဒေါ်လေးလို့ ပြောခိုင်းတယ် သမီးကို အိမ်ထဲမှာ တံခါးပိတ်
ခဲ့တယ်”

“မကျေနပ်ဘူး... အားလုံးကို မကျေနပ်ဘူး”

“မေမေ ယောက်ျားယူလို့ ဒီလိုအပြစ်မျိုးတွေ သူ
ကြုံရတာ၊ မေမေသာ အိမ်ထောင်မပြုသေးရင် မေမေနဲ့ သူ
ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် နေရမှာပဲ”

“မေမေ့ယောက်ျားကိုလည်း သမီးပုန်းတယ်၊ သမီး
မေမေ မချစ်တာ သူ့ကြောင့်”

“ဟင် သမီး... သမီး မဟုတ်တာတွေ လျှောက်မလှေ
နဲ့ မေမေ သမီးကို နည်းနည်းလေးမှ အချစ်မလျော့ဘူး။ ဘယ်
သူမှ သမီးနဲ့ မေမေတို့ရဲ့ အချစ်ကို ခွဲပစ်လို့ မရဘူး”

“မေမေ ပြောတာကိုနားထောင် ဟုတ်လား”

“မေမေ့ စကား နားထောင်ရင် မေမေ သမီးကို အ
တန်းချစ်နေမယ်၊ ဘိုးဘိုးနဲ့ ဘွားဘွားကိုလည်း မပုန်းနဲ့ အထ
မလွဲနဲ့ သမီးရဲ့ ဦးဦးကိုလည်း အထင်မလွဲနဲ့ မေမေ သမီး
ချစ်နေရင် ဘယ်သူမှ ခွဲလို့ မရဘူး”

“သူတို့ကြောင့် သမီးမေမေနဲ့ အချိန်ပြည့် နေလို့မ
တာ... သမီး... မေမေ့အနာမှာ အချိန်ပြည့်နေလို့မရတာ

တို့ကြောင့် မေမေ့ကို သမီး ချစ်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် သူတို့ကို သမီးမှန်းတယ်”

“သမီး မွန်မွန် သမီးပေမေ့စကားများထောင်ပါ သမီးရယ် သူတို့အားလုံးကလည်း သမီးကို ချစ်ကြပါတယ်”

“မွန်မွန် မွန်မွန် မေမေပြောတာ ကြားလား”

ဘာစကားသံမှ မကြားရတော့သဖြင့် မွန်မွန်စိတ်ထဲ စိုးရိမ် စိတ်များ အရှိန်အဟုန် မြင့်တက်လာသည်။

ထို့ကြောင့် ထိုင်နေရာမှထပြီး ဖုန်းထားသည်နေရာသွား ကာ ဖုန်းဆက်လိုက်သည်။

“မေမေ... မေမေ လေးလေးသတင်း ကြားပြီးပြီလား”

“မေမေတို့ ဆေးရုံရောက်နေတယ် အလောင်းကို အအေး ခန်းပို့ပြီးမှ ပြန်လာရတော့မှာ”

“ဖေဖေ ပါ မေ့မေ့နဲ့ အတူရှိနေလား”

“ရှိတယ် ကိစ္စရှိလို့အေးသမီး”

“စိတ်လှုပ်ရှားပြီး ကားကို သတိထားမောင်ဖို့ သတိ ပေးတာပါ။ ဖြည်းဖြည်းမှန်မှန်ပဲ မောင်းပါနော်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲသမီး”

“ဘာမှ မဟုတ်ပါဘူး စိုးရိမ်လို့ပြောတာပါ”

“အေး... အေး... မေမေတို့ သတိထားပါ့မယ် သမီး အခု တစ်ယောက်ထဲလား”

“ဟုတ်တယ်မေမေ မောင်ပြန်လာမှပဲ ဦးဝေဦးတို့အိမ်ကို သွားလိုက်မယ်”

“မသွားနဲ့လေ သူ့အခန်းမှာ ဘယ်သူမှ ရှိမှာမဟုတ်ဘူးနောက်နေ့မှ မေမေတို့ သွားနေကြမယ်”

ဇနီးဖြစ်သူ ဆုံးသွားပြီး အိမ်မှာ တစ်ယောက်ထဲနေတာ အမှတ်တမဲ့ ဖြစ်သွားသည်။

“မွန်မွန်... သမီး ဘယ်ရောက်နေလဲ”

ဘာမှ ပြန်ပြောသံ မကြားရ။

“ဘုရား... ဘုရား... ဝေဝေတို့ မေမေတို့ ရှိရာရောက်မသွားပါစေနဲ့...”

ထိုညက ပြည့်ပြီးဝေဝေ စိုးရိမ်နေသကဲ့သို့ မိခင်နှင့်ဖခင် ပါ ဘာအန္တရာယ်မှ မကျရောက်ခဲ့။

နာရေးက သုံးရက်ထားပြီး သင်္ဂြိုဟ်မည်မို့ ဦးဝေဦးတို့ အိမ်မှာ မေမေနှင့် ဝေဝေတို့ သွားနေကြသည်။ လာသမျှလေးလေး၏ အသိမိတ်ဆွေများကို ဧည့်ခံစကားပြောရသည်။ ပြည့်ပြီးဝေဝေလည်း တစ်နေ့လုံး ရောက်နေသည်။

တစ်ရက်ပြီးတစ်ရက် ကုန်ဆုံးသွားသည်။ ဦးဝေဖြူ၏
အရေးပင် ရက်လည်ပြီးပြီ။

မွန်မွန်လေး နားဝင်အောင် ပြောလိုက်သည်ကို သဘော
ပေါက်သွား၍လားမသိ၊ ပြည့်ဖြိုးဝေ၏ ဝိဘန္တင်ပါးနှင့် ဝင်ပွန်းသည်
ကို ယခုအထိ မည်သည့်အန္တရာယ်မှ မကျရောက်သေး။

ပြည့်ဖြိုးဝေ တစ်ယောက် အိမ်မှာ နားရက်ရသည့် နေ့တိုင်း
သမီးမွန်မွန်ရှိနေသည်လားဟု ဝေကြည့်သည်။

စိတ်ကောက်နေသည်ကြောင့်လားမသိ၊ ပျောက်သည့်ရက်
ပျောက်နေတတ်ပြီး ရောက်သည့်ရက် ရောက်လာတတ်သည်။
ဘယ်သွားနေတာလဲ မေးသော်လည်း အတိအကျမဖြေ။

စိုးရိမ်ကြောင့်ကြည့်နေ့ ဆက်ဆံနေရသည့်အတွက် အစိုးရ
လောက် သမီးအပေါ် ပြည့်ဖြိုးဝေ မျှော်တလင့်လင့် တမ်းတ
မနေတော့...။

အနီးမှာ ပေါ်လာသည့် အချိန် သမီးကျေနပ်မည့်စကား
များ ရှာကြံပြောပေးလိုက်သည်။

မောင်ပြန်လာသည့်အချိန် မွန်မွန်အသံ မကြားရတော့
ပြည့်ဖြိုးဝေတစ်ယောက် စိုးရိမ်ပူပန်မှုတွေ အနည်းငယ်လျော့ပါး
စပြုလာစဉ်မှာပဲ သတင်းဆိုးတစ်ခုက သူ့ဆီရောက်လာသည်။

“ရှင် ဖေဖေတို့ကားကို လိုင်းကားက ဝင်တိုက်လို့ တုတ်လား”

“တုတ်တယ်ဝေဝေ အခု ဆေးရုံကို ရောက်နေတယ် အသက်အန္တရာယ် မစိုးရိမ်ရဘူး။ အေးအေးဆေးဆေးမှလား အစ်ကိုတို့ ဆေးရုံမှာရှိတယ်”

ဇုန်ဆက်သူက မေယောကျ်ား ကိုကျော်အောင်ဖြစ်သည် သူတို့ ဆေးရုံမှာရှိသည်ဟု ဆိုသည်။ ပြည့်ဖြူဝေလည်း အိမ်မှာ လူပိုမရှိသူဖြင့် ဆေးရုံလိုက်သွားချင်သော်လည်း ခင်ပွန်းဖြစ်သူ ပြန်အလာကို စောင့်ရပေဦးမည်။

“ပွန်ပွန် ပွန်ပွန် ရှိနေလား”

“သမီး ရှိပါတယ်”

“သမီး ဘိုးဘိုးနဲ့ ဘွားဘွားကို တစ်ခုခုသွားလုပ်ပေး သေးလား”

“သမီးမလုပ်ပါဘူး။ လူစီးကားကြီးက ဘာရိတ်ပေါက်ပြီ ဘိုးဘိုးတို့ကားကို ဝင်ဆောင့်လိုက်တာ ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး။”

“သမီးမလုပ်ရင် ကားဘာရိတ်ပေါက်တာ ဘာကြောင့် ခိုနေတာလဲ”

“သမီးက ဘိုးဘိုးကားကိုစီးပြီး ပြန်လာတာ သိတာ

ပေါ့... မေမေ့ဆီ မနေပြန်တဲ့နေ့ ဘိုးဘိုးတို့ အိမ်ရောက်နေတာ”

“မေမေ ရင်ထိတ်လိုက်တာ ဘိုးဘိုးနဲ့ ဘွားဘွားကို ဘာမှ ထပ်မလုပ်ပါနဲ့ နော် ဒီလောက်နဲ့ပဲ ပြီးပါစေတော့ဟုတ်လား”

“သမီး ဘာမှမလုပ်ပါဘူးဆို”

စိတ်ကောက်သွားသည်လား၊ မသိ၊ အသံပြန်ပြန်သွားသည်။ သို့ကြောင့် ပြည့်ပြီ၊ ဝေလည်း ဒီခင်နှင့် ဖခင် ကားတိုက်ခံရသည့် အကြောင်း ခင်ပွန်းဖြစ်သူထံ ပုန်းထက်အကြောင်းကြားလိုက်သည် ထိုသတင်းကို ကြားပြီး ခင်ပွန်းဖြစ်သူထံမှ အံ့အားသင့် သည့်စကား ဆိုလာသည်။ တစ်လခွဲ၊ နှစ်လအတွင်း ပြည့်ပြီ၊ ဝေ နဲ့ သွေးရင်းသားရင်း မိသားစုများ အန္တရာယ်မျိုးစုံ ကျရောက် နေသည်မှာ သွေးရိုးသားရိုးမှ ဟုတ်ပါလေစဟု မေးလာသည်။

“မောင်တွေထင်သလို ဝေဝေလည်း တွေးမိတယ်။ ဘာလုပ်သင့်ရင် ကောင်းမယ့်ပဲ မောင်စဉ်းစားမိလား”

“အတိုက်အခိုက်ခံတွဲ လုပ်ထားလို့ အခုလိုဖြစ်နေတာ ဆိုရင်တော့ ဆရာကောင်းသမားကောင်း ရှာရမှာပေါ့ ကဲ... မောင် တို့စွပေါ်လာပြီ သွားလိုက်ဦးမယ် စောစောပြန်လာခဲ့မယ်၊ မောင် ရောက်ရင် ဆေးရုံလိုက်သွားကြမယ် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့ ဝေဝေ စောင့်နေမယ်”

x x x x x x x x x

ဦးနှောင်နှောင်က ဆေးရုံမှာ ငါးရက်နေပြီး ပြန်ဆင်းခွင့် ရခဲ့သည်။ ဒေါ်သိရိဝံက ဒဏ်ရာအနည်းငယ် ပြင်းသည့်အတွက် ဆေးရုံမှာ ငါးရက်ခန့် ဆက်နေရသေးသည်။

ထိုရက်များအတွင်း ပြည့်ပြီးလေည်း နေ့စဉ်လိုလို ဆေးရုံ သို့ရောက်နေသည်။ အထူးခန်းမှာ လူနာစောင့်ရှုထားသဖြင့် ပြည့်ပြီးဝေတို့အတွက်တော့ အနီးကပ် အားပေးရုံသက်သက် ဖြစ်သည်။

နောက်ရက်ဆို မိခင်ဖြစ်သူ ဆေးရုံက ဆင်းရတော့မည် ပြည့်ပြီးလေည်း အညောင်းညာဖြေရန် ဆေးရုံအပြင်သို့ ခဏမှ ထွက်လာခဲ့သည်။

“သမီးလေး သမီးလေး ခဏ”

အသက် ခုနှစ်ဆယ်နီးပါးရှိသည့် လူကြီးတစ်ယောက် ကခေါ်နေသဖြင့် ထိုလူကြီးအနီးသို့ လျှောက်ခဲ့သည်။

ဦးလေးကြီးပုံက သပ်သပ်ယပ်ယပ်ရှိသည်။ လူမမာမာ မဟုတ်တု စိတ်မှာ တွေးလိုက်မိသည်။

“သမီးကို သိလို့လား အဘ”

“အဘ သမီးကို မသိပါဘူး ဒါပေမယ့် ပြင်ပြင်ဆင်ဆင် အဘမြင်တာပြောချင်လို့ လှမ်းခေါ်လိုက်တာ”

“တုတ်ကဲ့ ပြောပါအဘ”

“သမီးလည်း ရုပ်ရက်ကြီး၊ အဘကတော့ လမ်းလျှောက်
နေတာသို့ အကြောင်းမဟုတ်ဘူး”

“သမီးလည်း ညောင်းလို့ လမ်းထွက်လျှောက်တာပါ”

“အေး၊ ခဏလောက်နားထောင်သမီး”

“သမီးကို အဘမြင်တော့ သမီးမှာ အမှောင့်ပယောဂ
ကပ်ငြိနေတယ်သမီး မရှင်းမလင်း ဖြစ်နေတယ်”

“ရှင်...”

“ဒီစကားကြားတော့ သမီး အံ့အားသင့်လိမ့်မယ်၊ သမီး
မှာ အပူတွေ များနေတယ်၊ အမှောင်တိုက်ကလည်း ဝံ့နေတယ်၊
ဒီအမှောင်ကို အပြန်ရှင်းနိုင်မှ မရှင်းနိုင်ရင် သမီးရဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်
ကို အမှောင်တိုက် ဝံ့လှုပ်သွားလိမ့်မယ်”

“အဘ... ပြောတာ မှန်ပါတယ်၊ အခု တစ်လ၊ နှစ်လ
အတွင်း သမီးဆွေမျိုးထဲက ရှစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် အသေ
ဆုံးနဲ့ သေကုန်ကြတယ်၊ ပြီးမှဲတဲ့ ဆယ်ရက်ကျော်ကျော်လောက်တ
သမီးမိဘတွေ စီးတဲ့ကားကို ကားကြီးဘာရိုက်ပေါက်ပြီး ဝင်တိုက်
လို့ အခု ဆေးရုံရောက်နေတယ်အဘ... သမီးတို့ကို ကယ်နိုင်
ရင် ကယ်ပါအဘ”

“သည်အတိုင်း လွှတ်ထားရင် သမီးရဲ့ သာယာတဲ့ အိမ်ထောင်ရေးလည်း ပြိုကွဲသွားနိုင်တယ်”

“အဘ... ကယ်လို့ရရင် ကယ်ပေးပါအဘ”

“အဘ ကယ်ပေးချင်ပါတယ် အဘက နယ်ကဆေးရုံ လာတက်တာ”

“တင် ဘယ်သူတက်တာလဲ”

“အဘတက်တာပါ။ အဘ ဆေးရုံမှရောက်တာ ငါ့ရက်ရှိပြီ မနက်ဖြန် ဆင်း ရတော့မယ် လူကြီးရောဂါပါ ဆီးချို သွေးတို၊ နှလုံးပေါ့ အခု တော့ သက်သာသလောက်ရှိပြီပဲ။ ဆေးရုံက မနက်ဖြန်ဆင်းရ တော့မယ်”

“သမီးတို့ အပေးလည်း မနက်ဖြန် ဆရာဝန်ကြီး ရောင်း လှည့်ပြီးရင် ဆင်းရမှာပဲ အဘကို သမီးတို့ အိမ်ကို တေင့်ဆော် သွားမယ်။ အဘအိမ်ကိုကြွပြီး အမှောင့်ယောက်ကို ရှင်းပေးဖို့ အဘ... အဘလက်ကို သမီးအပ်ပါတယ်”

“အေး... အေးလာ... အဘအခန်းကိုလိုက်ခဲ့ အဖေ ၎င်း အဘသား လင်မယား ရှိတယ်”

ပြည်ပြီးဝေလည်း မမှော်လင့်ပဲ တွေ့လိုက်ရသော အဘ ကို အားကိုးစိတ်အပြည့်နှင့် နောက်မှလိုက်သွားသည်။

ဆေးရုံကြီးအပေါ် အဘကုတင်ရှိရာ ရောက်သွားသည်။
အဘ၏သားနှင့် ဆွေးမအား အဘကို ပင့်ထားသည့်အကြောင်းနှင့်
အဘပြန်မည့်နေရာအထိ အိမ်တိုင်ယာရောက် ပြန်ပို့ပေးမည်
အကြောင်း ပြောထားလိုက်သည်။

ထို့နောက် အားလုံးကို နှုတ်ဆက်ပြီး အခန်းကိုမှတ်ကာ
အိမ်ရှိရာအဆောင်သို့ ပြန်လာခဲ့သည်။

မိခင်ဖြစ်သူကလည်း ကျန်းကျန်းမာမာနှင့် ရှိနေသည်။
ဆေးရုံက ဆင်းမည်ဆိုလျှင် ရှေ့နေပြီဖြစ်သော်လည်း ဆရာဝန်ကြီး
က တစ်ရက်နေပါဦးဟု ဆိုသဖြင့် သဘောတူကာ နောက်နေ့
မှ ဆင်းမည်ဖြစ်သည်။

ပြည့်ဦးဝေလည်း မိခင်ဖြစ်သူအား ဆရာကြီးပြောသည့်
ကားများကို ပြောပြလိုက်သည်။

သို့ကြောင့် ဆေးရုံကဆင်းလျှင် ဆရာကြီးကို ပင့်ပြီး
သူပါ ပြည့်ဦးဝေတို့အိမ်ကို လိုက်ခဲ့မည်ဟု ဆိုသည်။

နောက်နေ့ ဆရာဝန်ကြီး လှည့်လည်စစ်ဆေးပြီး ဆေးရုံ
ဆင်းမည့်လူများကို အသေအရှာ စစ်ဆေးကာ စိတ်ချရမှာ ဆင်း
ခွင့်ပြုပေးသည်။

ဆေးရုံမှာ ပြည့်ဦးဝေနှင့် ပေပေတို့အိမ်မှ ဒရိုင်ဘာနှင့်

မကြာကြာသာ ရှိသည်။

အားလုံး ပစ္စည်းများကို ကားပေါ်သယ်တင်ပြီး ပြည့်ဖြူ
နှင့် ကြေးကြူတို့က ဆရာကြီးအဆောင်သို့ သွားစောင့်ကြည့်
ဆရာဝန်ဆင်းခွင့်ပြုသည်နှင့် ဆရာကြီးတို့ ထွက်လာသည်။ ဆရာ
ကြီးက လွယ်အိတ်တစ်လုံး လွယ်ထားသည်။

ဆရာကြီးသားနှင့် ချွေးမလင်မယားကို စုယ်ပြန်ရန်
စရိတ်အပြင် ဝိပိုသာသာလေးပေးလိုက်သဖြင့် ကျေးကျေးနာနာ
နှင့် ပြန်သွားကြသည်။

ဆရာကြီးကို ကားခေါင်းခန်းမှာတင်ပြီး အိမ်
ပင်ခွဲကြသည်။

ဆယ့်တစ်နှာရှိခန့် အိမ်သို့ပြန်ရောက်ကြသည်။

အိမ်ထဲဝင်လိုက်သည်နှင့် အဘက အိမ်ထဲလှမ်းကြည့်

“အင်း... ဒေါသမုန်တိုင်းတွေ မစဲနိုင်သေးပါလား”

တု နှုတ်ကဆိုသံကို ပြည့်ဖြူဝေ ကြားလိုက်သည်။

ဟာကိုမြင်ပြီး ပြောသည်လည်း မသိ တစ်နေရာကို

စိုက်ကြည့်နေသည်။

“အဘပါလာတာ မကြိုက်ဘူးကွဲ ဒီပေမယ့် အဘ
တော့ အမှောင်တိုက်ကြီး မစုံဆင် မေတ္တာရေခဲ ဖျန်းဝက်ကြ

ဗျာပဲ...”

ကားပေါက် ဆင်းပြီး ပြည့်ပြီးဝေက အိမ်တံခါးပွင့်ပေး
လိုက်သည်။

“တုရားခန်းရှိတဲ့နေရာ အဘသွားမယ်”

“အပေါ်ထပ်မှာအဘ... အဘရှေ့ကတက်ပါ”

အဘဆရာကြီးက ရှေ့ကတက်သည် နောက်မှ အားလုံး
လိုက်ခဲ့သည်။

ဆရာကြီးက လွယ်အိတ်ကို ဘေးမှာထားလိုက်ပြီး
တုရားကို သေချာစွာ ဝတ်ပြုနေသည်။

ဝတ်ပြုပြီး နောက်သို့ ပြန်လှည့်စဉ် အားလုံးလည်း
တုရားကို ရှိခိုးဦးချပြီး ဆရာကြီးအားလည်း ရှိခိုးလိုက်သည်။

“ရောက်မဆိုက်ပဲ တစ်ခါတည်း သက်ဆိုင်သူကို အဘ
ခေါ်မယ် ဟိုသမီး ရှေ့ကိုလှာထိုင်”

ဆရာကြီးက ကြံကြံအား အားလုံးရှေ့ခေါ်လိုက်သည်။
ကြံကြံလည်း ဆရာကြီးရှေ့မှာ သွားထိုင်သည်။

“ကဲ သက်ဆိုင်သူ ကလေးမ ပြောချင်တာပြောရအောင်
အဘရှေ့က ခန္ဓာမှာ လာရောက်ခိုဝင်သို့ အဘတောင်းဆိုတယ်”

“အခု... လာ... တံခါးဝမှာ ရပ်ပြီး ပေကပ်ကပ်

လုပ်မနေနဲ့ အခုချက်ချင်းလာခဲ့”

အဘစကားအဆုံးမှာ ကြူးကြူးခန္ဓာကိုယ် ဆတ်ကနဲ
သွားပြီး မျက်မှောင်ကြူနေသည်။

“အခု စွဲကပ်တဲ့သူ ဘယ်သူဘယ်ဝါဆိုတာ ဆရာကြီး
ပြောစမ်းကွဲ့”

“မွန်မွန်ပါ...”

“လွန်ခဲ့တဲ့ သုံးလကျော်က သေဆုံးခဲ့ပြီးတဲ့ မိန်းကလေး
မို့လား”

“တုတ်ပါတယ်”

“အေး... သေဆုံးပြီးမှ ကိုယ့်လမ်းကိုယ်ပြောတဲ့
မသွားပဲ ဘာကြောင့်... လူတွေကို တိုက်ခိုက်သတ်ဖြတ်မလဲ...”

“ဝိညာဉ်တစ္ဆေသရဲပဲဖြစ်ဖြစ်၊ လူပဲဖြစ်ဖြစ် မကောင်း
အကုသိုလ်တွေ ဆက်တိုက်လုပ်နေရင် အစီစီကို တန်ဆွာ
ပဲ... မကြောက်ဘူးလား”

ဘာမှမပြောပဲ ငြိမ်နေသည်။

“ကဲ... ဝန်မခံချင်ရလောက်အောင် ဘာတွေ မလေး
ချက်များ ရှိနေလဲ ပြောပြစမ်း”

“သဒ္ဓါကို မေမေနဲ့ အတင်းခွဲကြတယ်။ အမေတစ်ယောက်
လုံးလုံး မြင်နေပါရက် အန်တီလေးလို့ ခေါ်ခိုင်းတယ်။ ပြီးတော့
သူတို့အားလုံးက မေမေနဲ့ တွေ့ခွင့်မရအောင် သော့ပတ်ပြီး
ခန်းထဲပိတ်လှောင်ခဲ့ကြတယ်”

“အကြောင်း မေမေနဲ့ ကျွန်မကို အတင်းခွဲတဲ့လူတွေကို
မကျေနပ်လို့ လိုက်သတ်နေတာပါ”

“အဲဒါကတော့ လူကြီးတွေမှာလဲ မလုပ်မဖြစ်လို့ ဖိတ်ထဲ
ပေါ့ပဲ လုပ်ရတာမျိုးလည်း ရှိနိုင်တယ်”

“ဘာကြောင့် လုပ်ရတယ်ဆိုတာ ကလေးမ သိမှာပေါ့”

“မေမေ့ကို ပောက်ရှာပေးစားကြမလို့တဲ့ အခုသူတို့
အာကျား သိမှာစိုးလို့ သဒ္ဓါနဲ့ အမေကို ဝိုင်းခွဲနေကြတာ”

“အခု မကျေနပ်တဲ့လူ ကျွန်သေးလား”

“ကျွန်သေးတယ်။ ဘိုးဘိုးနဲ့ ဘွားဘွားကိုသေအောင်
အာရုံစိုက်ပေးပြီး ဝင်တိုက်အောင်လုပ်တာ သူတို့ကံကောင်း

အသေဘူး။ သူတို့ကို သတ်ရဦးမယ် အခုမေမေယူထားတဲ့
သူကိုလည်း လူ့ပြည်မှာ မထားနိုင်ဘူး”

“မေမေ သူနဲ့ယူလိုက်လို့ သဒ္ဓါကို ပစ်ထားတာ...
မကျေနပ်ဘူး... သူ့ကိုလည်းသတ်မယ်”

“အိမ်၊ သတ်တာလည်း သတ်တာပေါ့ အဘပြော
သေသေချာချာ နားထောင် အခု သမီးက ဒီမိန်းကလေး
သမီး တုတ်လား”

“တုတ်ပါတယ်”

“အခု... သမီးလေးနဲ့ အပေ့ကို အတင်းခွဲလို့ မပေ
နပ်တာနဲ့ ဝိတ်ထင်တိုင်း လျှောက်လုပ်နေတာလား”

“တုတ်ပါတယ် မကျေနပ်ဘူး”

“အခု... သမီးဘယ်မှာနေလဲ”

“ဘွားဘွားအိမ်နဲ့ ဒီအိမ်မှာ နေပါတယ်”

“ဒီအိမ်မှာ နေချင်မိတ်ရှိလား”

“ရှိပါတယ် မေပေ့အနားမှာ နေချင်တယ်”

“ကောင်းကောင်းပွန်ပွန်နေရင် ပကြာခင် နေရမှာပေါ့
အခုလို အကုသိုလ်တွေ ဆတ်တိုက်လုပ်နေရင် သမီးဆန္ဒပြည့်
တာနဲ့ အဝီစိကို တန်းရောက်သွားမှာပဲ...”

“ဒီတော့ အဘ မေတ္တာရပ်ခံမယ်... သမီးရဲ့ ဘိုလ်
နဲ့ ဘွားဘွားကို ဒီလောက်နဲ့ပဲ ကျေနပ်ပြီးခွင့်လွှတ်လိုက်
ပြီးတော့ သမီးမေပေ့ရဲ့ ယောက်ျားကိုလည်း ခွင့်လွှတ်တိုက်

“ပြီးတော့ အိမ်ထဲမှာလည်း ဝင်ထွက်သွားလာမနေပါ

ဘာပေတ္တာရပ်ခံတဲ့အတိုင်း အားလုံးအပေါ် သည်းခံခွင့်လွှတ်ပြီး
ထဲက သစ်ပင်ကပ်ဝင်မှာနေပါ။ အဘာပေတ္တာရပ်ခံတဲ့အတိုင်း
အယ်ဆိုရင် သမီးပေပေနဲ့ အတူ မကြာခင် ပျော်ပျော်ကြီး
နေမှာပါ”

“သမီး ပေပေနဲ့ မြန်မြန်နေချင်တယ်ဆိုရင် အလှူလုပ်
နဲ့ အမှုဝေရင်ကော သာဓုခေါ်မှာလား”

“ခေါ်ပါ့မယ်”

“အဘာဆရာကြီး မှာတဲ့အတိုင်း ဒီအိမ်ခြံလဲက သစ်ပင်
သွားနေပါ။ အိမ်ထဲအဝင်အထွက် မလုပ်နဲ့တော့ မကြာခင်
သမီးအတွက် ကောင်းမှုကုသိုလ်ရအောင် အလှူလုပ်ပေးကြလိမ့်
မယ်။ သာဓုခေါ် ဟုတ်လား”

“ခေါ်ပါ့မယ်”

“အေး ဒီဆို အစွဲခန္ဓာကိုယ်က ထွက်ပြီး ခြံထဲသွား
နေတော့ဟုတ်လား”

အဘာအား ဦးသုံးကြိမ်ချပြီး ခန္ဓာကိုယ်မှ ထွက်သွား
သဖြင့် ကြာကြာသည် ရှေ့ကို ခေါင်းစိုက်စိုက်ကြသွားသည်။
အဘာတ ရေမုန်းနှင့် တောက်လိုက်မှ ခေါင်းပြန်ထောင်
လာသည်။

“အိမ်ထဲဝင်စက အဘပြန်လိုက်တယ်။ သူ့ပုံစံကြည့်
အတော်ချောင်းပျရမယ် ထင်မှတ်ထားတော... အခု... ပြော
ဆိုလို့ အလွယ်ရသားပဲ”

“အဘပြန်သွားပြီးနောက် စိတ်များပြောင်သွားနိုင်တာ
အဘ”

“သူ့အတွက် ဘုန်းကြီး ဆွမ်းကပ်ပြီး အလှူလေးလှူ
လိုက် ပြီးတော့ သူ့စာမည်ခေါ်ပြီး အမျှဝေပေးလိုက် သူပြောသွား
တဲ့အတိုင်း သာဓုခေါ်လိမ့်မယ် ပြီးရင် သတင်းကောင်းကြားရလိ
မယ်... တုတ်လား”

“အားလုံးစိတ်ချမ်းချမ်းသာသာနဲ့ နေကြ”

ဆရာကြီးကို ဒေါ်သီရိဝံက အိမ်သို့ ပင့်သွားသည်။ မနာ
ပြန် ဆရာကြီး ပြန်မည်ဖြစ်သည်။

ဒေါ်သီရိဝံက ပြည့်ပြီးဝေ အဖော်ရရန် ကြူးကြူးကို ထား
ခဲ့သည်။

ဆရာကြီးက ဒေါ်သီရိဝံ၏ အိမ်သို့ မလိုက်သွားဘဲ
ပြည့်ပြီးဝေ၏ အိမ်အတွင်း သရဲတစ္ဆေပဝင်ရန် အစီအမံများလည်
လုပ်ပေးထားခဲ့သည်။ ပရိတ်ရေလည်း ပေးထားခဲ့သည်။

ဒေါ်သီရိဝံအိမ်မှာလည်း အစီအရင်များပြုကာ သရဲတစ္ဆေ

ဆင်အတွက်မရှိရန် ထားရှိပေးခဲ့သည်။ နောက်နေ့ရောက်သည်နှင့်
ဆရာကြီးသွားမည့် အရပ်ဒေသသို့ ကားမောင်း၍ လိုက်ပို့ပေး
ခဲ့သည်။

သုံးရက်အတွင်း ပြည်ပြိုဝေတို့အိမ်မှာ ဖွန်ဖွန်လေးအတွက်
ညှပ်စူးပြီး အလှူလုပ်ကာ အဖျာဝေပေးခဲ့သည်။

ဖွန်ဖွန်နှင့် ပြည်ပြိုဝေအကြောင်းကို ခင်ပွန်းဖြစ်သူအား
ခွင့်ပြောလိုက်သည်။ ခင်ပွန်းဖြစ်သူက သူ့စိတ်ထဲမထား ခွင့်လွှတ်
ကြောင်း ပြောလာသည့်အတွက် ပြည်ပြိုဝေ ဝမ်းသာဝမ်းနည်း
ဖြစ်ရသည်။ လက်မထပ်ခင်ကသာ အောင်ပိုင်ကျော်ကို ဖွင့်ပြော
ဒါက ဖွန်ဖွန်လေးသည် အခြစ်ဆိုး ကြုံရမည်မဟုတ်ဟုတွေ့
ကာ ဝမ်းနည်းမိခြင်းဖြစ်သည်။

အလှူလုပ်ပြီး သုံးညအရောက် ပြည်ပြိုဝေတစ်ယောက်
အိပ်မက် မက်ခဲ့သည်။ အိပ်မက်ထဲမှာ သမီးလေး ဖွန်ဖွန်က
သာခုခံရကြောင်း ပြောလာသည်။ ပြီးတော့... မကြာခင် မေဖေ
ဝမ်းဗိုက်ထဲ ရောက်လာတော့မည်အကြောင်းလည်း ပြောသွားသည်။

ထိုအိပ်မက် မက်ပြီးနောက် ပြည်ပြိုဝေတစ်ယောက်
အောင်ပိုင်ကျော်ကို ပြောပြသည်။ ဒီခင်နှင့် ဇခင်တို့အားလည်း
ဝုန်းဆက်ပြောသည်။ အစ်မကြီးကိုလည်း ပြောသည်။

ပြည့်စုံရေး အပျော်တွေ မိသားစုအားလုံးကို ကူးစက်
ကုန်တော့သည်။

x x x x x x x x x x

ပဲပြုတ်သန့်မသရဲ

မိုးအကုန် ဆောင်းအကူးစပို့ မနက်ဝေလီဝေလင်းအချိန်
ဝန်းကျင်တစ်ခွင်လုံး နှင်းများ၊ ပိတ်ပုံးနေသည်။

“ပဲပြုတ် ပူပူလေး”

“ပဲပြုတ်”

ညောင်ပင်သာရွာ အတွန်အဖျားမှ မနက်ငါးနာရီပထိုခင်
ဝဲပြီး ကြားရသည်။ တစ်ခွန်းနှစ်ခွန်း အော်လိုက်ပြီးသည်နှင့်
အသံပျောက်သွားတော့သည်။

ပဲပြုတ်သည် မအေးမြိုင်တစ်ယောက် မနက်စောစော
ခိုက်ခိုက်တုန်အောင် ချမ်းနေတဲ့အချိန် နွေးနွေးထွေးထွေး မနေ
အား ညောင်ပင်သာရွာနှင့် ကံလှရွာ ဆက်ထားသော တာလင်း

မပေါ်မှာ ပဲပြုတ်တောင်းရွက်ပြီး ကံလှရွာသို့ လျှောက်နေသည်။
 လယ်သမား ကိုင်သမားများ လယ်ယာလုပ်ငန်းတွင် မသွား
 ခင် အစာပြေစားတတ်ကြသည်။ ထမင်းကြမ်း။ ထမင်းကြော်နှင့်
 ပဲပြုတ်ပူလေးကို တစ်ခုံတမက် ဝယ်စားကြသည်။

သို့အတွက်ကြောင့် ညောင်ပင်သာရွာမှာ နေသော
 မအေးမြိုင် ငါးနာရီခန့်ကျင် ကံလှရွာသို့ သုတ်ခြေတင်သွားမေ
 ခြင်း ဖြစ်သည်။

ညောင်ပင်သာရွာမှာ ပဲပြုတ်သည် တစ်ယောက်ရှိသည်။
 မအေးမြိုင်က ညောင်ပင်သာရွာနှင့် မိုင်ဝက်ခန့်ပင် မဝေးသော
 ကံလှရွာမှာ သွားရောင်းသည်။ ဖောက်သည် ရနေသည်။ နေထန်
 တစ်ဖျား မရောက်ခင် ပဲပြုတ်ကုန်၍ ရွာသို့ပင် ပြန်လာနိုင်
 ဖြစ်သည်။

ဖွေရော မိုးရော၊ ဆောင်းရော မအေးမြိုင်တစ်ယောက်
 ကံလှရွာကို အမှီသဟဲပြုပြီး ပဲပြုတ်ရောင်းလာခဲ့သည်မှာ ကိုဖေတင်
 ၏ ဖခင်ကြီးဆုံးပြီးသည့်နှစ်ပို တစ်နှစ်ခွဲကျော်ခဲ့ပြီ။

အိမ်ထောင်မကျခင် အပျိုတာဝက ပိခင်ကြီး၏ လက်ထက်
 ပဲပြုတ်ရောင်းခြင်းကို ညောင်ပင်သာရွာမှာပင် လှည့်ပတ်ရောင်းခဲ့သည်။
 မအေးမြိုင် အသက် (၁၉)နှစ်အရောက် တစ်ရွာတည်းသား ဖေတင်

နှင့် အိမ်ထောင်ပြုခဲ့သည်။

အိမ်ထောင်ပြုသည်မှာ မိခင်မှဆိုးမကြီး၊ ကွယ်လွန်သွား
သည့်အတွက် မအေးမြင်လည်း ခင်ပွန်းဖြစ်သူအိမ်သို့ ရောက်သွား
ခဲ့သည်။ ထိုအချိန် ခင်ပွန်းဖြစ်သူက သူ့မိဘပိုင် လယ်ခြောက်
ဧကကို လုပ်ကိုင်နေသည်။

အိမ်ထောင်သက် နှစ်နှစ်ရှိ၍ သားဦးလေး ရသည့်နှစ်မှာ
ခင်ပွန်းဖြစ်သူ၏ မိခင် အိမ်ယာထဲလဲသဖြင့် ဆေးကုရသည်။ ရောဂါ
က ကာလတာရှည်သည့်အတွက် လယ်တစ်ဧကပြီး တစ်ဧက
ရောင်းပြီး ကုသော်လည်း ပြန်ကောင်းမလာပဲ အသက်ဆုံးပါး
သွားသည်။

လယ်သုံးဧက၊ လှည်းတစ်စီး၊ ခွားတစ်ရှဉ့်သာ ကျန်ခဲ့သည်။
နောက်တစ်နှစ်ကြားပြီး ခင်ပွန်းဖြစ်သူ၏ ဖခင် အိမ်ယာ
ထဲ လဲတော့ ဆေးကုသလိုက်သည့်အတွက် လယ်သုံးဧက ကုန်
သွားသည်။ လှည်းနှင့်ခွားသာ ကျန်ခဲ့သည်။ ဖခင်ကြီးလည်း ဆုံး
ပါးသွားသည်။

ထိုအခါ အိမ်ထောင်ကျမှ မရောင်းပဲ ရပ်ထားသည့်
ပဲပြုတ်တောင်းကို ပြန်ရွက်ရတော့သည်။

ခင်ပွန်းဖြစ်သူက ခွားတစ်ရှဉ့်၊ လှည်းတစ်စီးကို လယ်

ဝိုင်ရှိသူက နှစ်ချုပ်နှင့် ငှားရမ်းထားပြီး သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း သူ့ခင်
ငှား ဝင်လုပ်တော့သည်။

မအေးမြိုင် ပဲပြုတ်ရောင်းမည်ဆိုတော့ ညောင်ပင်သာ
မှာ ရောင်းလို့ မဖြစ်၊ သူမရောင်းတော့သည့်ရက်များအတွင်း ငွေ
လယ်မှ မနုတင်က ပဲပြုတ်ရောင်းခဲ့သည်။

ထို့ကြောင့် ပဲပြုတ်သည် မရှိသည့် ရွာနှင့်လည်း သိပ်မသေ
သည့် ကံလှရွာမှာ သွားရောင်းရန် ဆုံးဖြတ်ပြီး ရောင်းခဲ့သည့်
ယခုဆို ဖောက်သည်များစွာ ရှိလာသည့်အတွက် ပဲပြုတ်တစ်တောင်
ရွာတစ်ပတ်လည်သည်နှင့် ကုန်တော့သည်။

အိမ်ထောင်သက်ငါးနှစ်အတွင်း သားတစ်ယောက် သမီး
တစ်ယောက်ရှိသည်။ အိမ်မှာ ကိုဗေတင်၏အမ အပျိုကြီး၊ ငို
သဖြင့် ချက်ရေပြုတ်ရေနှင့် သားသမီးနှစ်ယောက်အတွက်လည်း
စိတ်ချရသည်။

သည်နေ့ မအေးမြိုင် ကံလှရွာကအပြန် အနည်းငယ်
နောက်တူသည်။ တစ်ပတ်လုံး အကြွေးယူပြီး ဝယ်ထားသော
အိမ်များကို အကြွေးလှည့်ပတ်တောင်းရသည်။ အကြွေးကို ထပ်
ပတ်သတ်ပိုပြီး မထားနိုင်၊ ထိုငွေများကို ပြန်ပိုပြီး ပြို့သို့သွား
စားတော်ပဲများကို ဝယ်ထားရသည်။

မြို့နှင့် အနည်းငယ် လှမ်းသဖြင့် ရက်ခြားလည်း မသွား
နိုင်၊ တစ်ပတ်ရောင်းရန် တစ်ခေါက်တည်းသွားပြီး ဝယ်ထားရသည်။
ရွာမှ မြို့အထိ တာလမ်းပေါက်သဖြင့် မြင်းလှည်းနှင့်အသွားအပြန်
လုပ်ရသည်။

ပဲတစ်မျိုးတည်းဆိုလျှင်တော့ မြင်းလှည်းကိတ်သွား၍ မြင်း
လှည်းခပေးပြီး ဝယ်ခိုင်းလျှင်ရသည်။ တစ်ပတ်စာ အိမ်အတွက်
လိုအပ်တာဝယ်ပြည့်ရန် တင်းစားဝယ်ရန် မသွားမဖြစ် သွားရခြင်း
ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ပဲပြုတ် အကြွေးဝယ်သူများကို တစ်ပတ်
အတွင်း ပေးမည်ဆိုက ရောင်းမည်ပြောပြီး ရောင်းပေးခဲ့သည်။

မနက်စာစားပြီး မြို့ကို ဈေးသွားဝယ်ရာ နေ့တစ်နာရီ
ခန့် အိမ်ပြန်ရောက်လာသည်။ ဈေးတစ်ခေါက်သွားပြီး၍ ပြန်လာ
လျှင် တစ်ပတ်စာ အိမ်အတွက်ရော ပဲပြုတ်ရောင်းရန်အတွက်ဟိ
ပြည့်စုံသွားပြီဖြစ်သည်။

x x x x x x x x x

ကံလှရွာသား သာစိန်တစ်ယောက် စပါးများရိတ်သိမ်းပြီး
ဦးစွာ အချိန်မီ ကိုင်းသီးနှံ ပြန်စိုက်ခိုင်းရန် ရိုးပြုတ်များကို ခုတ်ရှင်း
နေသည်မှာ ထီးရက်ကျော်ပြီး

ညက လဆန်းစုနှစ်ရက် လဝင်သွားမှ ရိုးပြုတ်ခုတ်ခြင်း

ကို နားလိုက်သည်။ တစ်ဧကကို တစ်ယောက်တည်း မနက်ည
ည မနားမနေ ခုတ်ရှင်းရာ တစ်ဧကကို သုံးရက်ပင် မခုတ်
ငါးဧကရှိသော လယ်ကွင်းတစ်ဝက်ကျော်မျှ ခုတ်ရှင်းပြီးပြီ။ ရိုးပြတ်
များကို ခုတ်ရှင်းပြီး နေသုံးရက်လှမ်းကာ ထွန်ခြစ်နှင့် ဆွဲရ
မနက်စောစော ပီးရှိရသည်။

ခုတ်ထားသည့် ရိုးပြတ်များက သုံးရက်နေပြီလိုက်လျှင်
ခြောက်သွေ့သွားပြီဖြစ်သည်။ ကိုင်းခုတ်တားကောင်းလျှင် လူ
ပန်းပဲ သက်သာသည်။

သည်ည သူလုံးဝ မအိပ်ရသေး။ ညက လဝင်ကာ
ဆယ်နာရီဝန်းကျင်မှာ အလုပ်ကိုသိမ်းပြီး ရေချိုးအဝတ်အစား
ဝတ်ကာ အိမ်သို့မပြန်ပဲ ရွာထဲက နာရေးအိမ်သို့ တစ်ည
ခွဲသည်။

နာရေးအိမ်မှာ ဗဲဝိုင်းကောင်းသဖြင့် လူစည်သလို
ကြီးသုံးဝိုင်း ဖြစ်နေသည်။ သာစိန်လည်း အိမ်မပြန်ပဲ ဗဲဝိုင်း
ပျားအကဲဝတ်နေသည်။ နှစ်နာရီနှင့်အရောက် သူအနီးက
လူတစ်ယောက် ထွက်သွားသဖြင့် ထိုလူနေရာမှာ အစား
လိုက်သည်။ မနက်လေးနာရီခွဲ ငါးနာရီ ဝန်းကျင်မှာ ဝိုင်းအား
သိမ်းကြသည်။

ကံလှအိတ်ထဲ ပိုက်ဆံ တစ်ဆယ့်သိန်းလောက် ပွားသွား

သည်။ သည်ည နာရေးအိမ် နောက်ဆုံးညဖြစ်၍ စောစောအလုပ်

ပြီး ခိုင်လာသည် ပိုက်ဆံကို ပွားသထက်ပွားအောင် လုပ်

သည်ဟု ဆုံးဖြတ်ထားသည်။

ဖဲရိုက်ရင်း အဖိုးမှာ အရက်ကို အသင့်ထားသည်ကို အပြင်း

တစ်ခွက်ပြီးတစ်ခွက် သောက်နေရာ မိုးလင်း၍ ဝိုင်ဆိမ်း

ညအချိန် အမူးမပြေပဲ ရေချိန်ကိုက်နေသည်။

သစ်နီနှင့် နှစ်ယောက် သုံးယောက်မှ လွဲ၍ ဖဲရိုက်သူ

အောက်များများ ပိုင်းဘေးမှာပင် မူးပူးနှင့် ထိုးအိပ်နေကြသည်။

သစ်နီက လယ်ကွင်းထဲ တန်းပြီး ပြန်လာသည်။ လယ်ကွင်း

မှာ နေရီရန် ယာယီတဲလေး ဆောက်ထားသည့်အတွက် တဲမှာ

အအိပ်ဦးမည်ဟု ဆုံးဖြတ်ထားသည်။

“ပဲပြုတ်”

သစ်နီတစ်ယောက် ရွာမှအထွက် ရွာနှင့်ကိုက်တစ်ရာ

အောက် အကွာမှ ပဲပြုတ်သည်၏ အော်သံကို ကြားလိုက်သည်။

ဆံသာကြားသည် လူကို မတွေ့ရသေး။

ဝန်းကျင်တစ်ခွင်လုံး နှင်းဖြူများ အုံ့ဆိုင်းနေသည်။ လွန်ခဲ့

သော ဆယ်ရက်ခန့်က ပဲပြုတ်သည်ဘေးက သူတစ်ကြိမ် ဖြတ်

စူးသည်။ ပဲပြုတ်သည်က အသက်အစိတ်ဝန်းကျင် လုံးကြီးထော်
လှ ညိုချောချောသူဟု ထိုအချိန်ကတည်းက အသိအမှတ်ပြု
ခဲ့သည်။

ရွာသို့ ညောင်ပင်သာရွာမှ ပဲပြုတ်သည်တစ်ယောက်
နေ့စဉ်မနက်တိုင်း လာရောင်းသည်ကိုတော့ သိသည်။ တစ်ခါ
တော့တော့ဆိုင်ဆိုင် မဆုံစူး။ ဟစ်ခါမှလည်း သူကိုယ်တိုင် ပဲပြုတ်
ကိုမဝယ်စူး။ ဇနီးဖြစ်သူ ဝယ်ကျွေး၍ မကြာခဏ စားဖူးသည်
သို့ကြောင့် ပဲပြုတ်သည်ကို ပြုလား၊ ပဲလား၊ မသိခဲ့။

ယခု... လွန်ခဲ့သော ရက်ပိုင်းက တစ်ကြိမ်တွေ့လာ
သော ပဲပြုတ်သည်၏ အသံကိုကြားပြီး နားထဲမှာ သာယာလို့
တာဟု မူးမူးနှင့် တွေးလိုက်သည်။

မအေးမြိုင်ကလည်း ရွာမဝင်ခင် ပဲပြုတ်ဟု နှစ်ကြိမ်
ကြိမ်ခန့်အော်ပြီး အသံပေးသည်မှာ သူ၏ ပြုနေကျဖြစ်သည်
သူ့အသံကြားမှ ဝယ်မည့်သူက အဆင်သင့် စောင့်နေမည်ဖြစ်သည်

ခဏအတွင်းမှာပင် ရွာပြင်ထွက်လာသည့် သာပိန်း
ရွာထဲဝင်လာသည့် မအေးမြိုင်တို့ မျက်နှာချင်းဆိုင် ဆုံးတော့သည့်
ပေလေးငါးဆယ်လောက် အကွာရောက်မှပင် လူလုံးကွဲစွာ ပြု
ရသည်။

သာစိန်မျက်စေ့ထဲမှာ အတော်လှသော အမျိုးသမီးပဲဟု အတွေးတွေ ဖြစ်ပေါ်လာသလို လမ်းပြည့်အောင် လျှောက်နေသော သာစိန်ကို မြင်လိုက်ကတည်းက မအေးမြိုင် ရင်ထိပ်သွားသည်။ ဆိုအမူသမား မျက်လုံးများက သူ့ကို စိုက်ကြည့်နေသည်ဟု ထင်ရသည်။

“ညီ... ညီမက သိပ်... သိပ်လှတယ်”

“ဖယ်ပါ... ကျုပ် ပဲပြုတ်သွားရောင်းရဦးမယ်”

“ပဲပြုတ်တစ်တောင်း ဘယ်လောက်လဲ ငါအကုန်ဝယ်မယ်”

“မရောင်းဘူး၊ ရှင်ဖယ်ပါ ကျုပ်အော်လိုက်မယ်”

“ဒီအချိန် ဘယ်သူမှ ချမ်းလို့ ရွာမြင်ထွက်မလာသေးဘူး၊ ဒါမှာ ပိုက်ဆံ တောင်းကို လမ်းဘေးမှာချပြီး ပဲပြုတ်ကို ချိန်ပေး”

သာစိန်က လူကို ဘာမှ မလုပ်သေးပဲ ပိုက်ဆံထုတ်ပြ သည့်အတွက် တစ်ကယ်ဝယ်မည်ဟု ထင်လိုက်သည်။

အချို့ ဝေါ်ရိတ်အဖွဲ့များကို အစာပြေကျွေးရန် ပဲပြုတ် ကို တစ်ပိဿာ၊ နှစ်ပိဿာဝယ်သူများ ရှိသည်။ ယခုအမူသမား လည်း အနည်းဆုံး တစ်ပိဿာလောက်ဝယ်ရင် ဆိုသော အတွေး ဝင်လာသဖြင့် ပဲပြုတ်တောင်းကို လမ်းဘေးမှာ ချလိုက်ပြီးချိန်တွင် ကို ကောက်ယူလိုက်သည်။

သာမိန်က ပဲပြုတ်တောင်းကို ရုတ်တရက် ဆွဲမပြီး
တာပေါ့မှ အောက်သို့ ဆင်းပြေသည်။ တာစောင်းနှင့် လယ်အဝတ်
က ပေသုံးဆယ် ပေငါးဆယ် နီးပါး လှုပ်သည်။ ထိုအကြားမှာ
ကျူပင်များ၊ ကိုင်းပင်များ၊ ခြုံပင်များ များပြားစွာ ပေါက်နေသည်။

သာမိန် ပဲပြုတ်တောင်းကို မယူထွက်ပြေသဖြင့် မိမိပစ္စည်း
ပြန်ရလိုစေနှင့် နောက်မှ ပြေးလိုက်ခဲ့သည်။

ကိုင်းတောဝပ်နားအရောက် သာမိန်က ရပ်နေလိုက်သဖြင့်
မအေးမြိုင် ဒီသွားသည်။

“ဘာလုပ်တာလည်း၊ ပဲပြုတ်တောင်းပြန်ပေး”

“မင်းကို ချစ်လို့ အခုလိုကြိုလိုက်တာ”

သာမိန်က အခွင့်ရေးလက်လွတ်မခံပဲ ကိုင်းပင်များအနီး
မှာ မအေးမြိုင်ကို အတင်းဆွဲလှဲပြီး သားမယားပြုကျင့်တော့သည်။
ငါးစပ်ကို လက်တစ်ဖက်နှင့် အတင်းဖိထားသဖြင့် အော်လို့မ
ဖြစ်နေသည်။

လယ်ယာလုပ်နေသူ အမူသေမား၏ သန်ဟသော ဇွန်
ကိုင်းမှုအောက်မှာ မအေးမြိုင်က ကျဆုံးသွားရသည်။

စိတ်ရှိုင်းဝပ်ပြီး သာယာမှုနောက် အာရုံရောက်သွားသော
သာမိန်အား မအေးမြိုင်၏ လွတ်နေသော လက်တစ်ဖက်က ကြည့်

ဆွဲကုတ်ချလိုက်သည်။

သာစိန်၏ ခါးတစ်ဖက် လက်သည်းနှင့် ကုတ်ဆွဲလိုက်သည့် အတွက် စုတ်ပြတ်ကာ သွေးစို့ထွက်လာသည်။

“စောက်ကောင်မ နာချင်လို့ ငါ့ကိုလုပ်တယ် ကဲဟာ ကဲဟာ သေ... သေ...”

လည်ပင်းကို လက်နှစ်ဖက်နှင့် ဆုပ်ကိုင်ပြီး ညစ်ကာ ခေါင်းနှင့်မြွေကြီးကို သုံးလေးကြိမ်မျှ ဆွဲဆောင့်ပစ်လိုက်သည်။ လည်ပင်းရိုးလည်း ကျိုးသွားသလို နောက်စေ့လည်း ကွဲသွားသည်။

“သောက်... ကောင်းကောင်းမနေတဲ့ကောင်မ သေကာ ကောင်းတယ်”

မအေးမြိုင်အပေါ် ခွထိုင်ထားရာမှ မတ်တတ်ရပ်လိုက်သည်။ အသက်မဲ့နေသော ခန္ဓာကိုယ်ကြီးကို ကြည့်ပြီး မည်ကဲ့သို့ ရှင်ပစ်ရမည်ကို စဉ်းစားမရ ဖြစ်နေသည်။

ပတ်ဝန်းကျင်မှာ နှင်းထူမကွဲသေးသဖြင့် ခပ်လှမ်းလှမ်း အထိ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး မမြင်နိုင်သေး။ သို့ကြောင့် သိပ်မဝေးတော့သည့် သူ၏ လယ်တွက်ထဲ သယ်သွားရန် ဆုံးဖြတ်ပြီး ပဲပြုတ်တောင်းကို လုံခြုံအောင်ဝှက်၍ အသေကောင်ကြီး၏ ခါးကို လက်တစ်ဖက်နှင့် ပွေ့ပြီး ကျန်လက်တစ်ဖက်က ခန္ဓာကိုယ်အား

ထိမ်းကာ လယ်ကွင်းထဲသို့ သယ်လာခဲ့သည်။ အလောင်းတော်ကို ရိုးပြတ်ကြားထဲ ပစ်ချလိုက်သည်။ ရိုးပြတ်ခြောက်များ ပုံးလိုက်သည်။

တစ်ကိုယ်လုံး ပုံးဖိပြီးမှ တဲသို့သွားကာ ထွန်ခြင်း ယူလိုက်သည်။ ထွန်ခြင်းနှင့် လယ်ကွင်းထဲမှ ရိုးပြတ်ခြောက်များကို စုပုံလိုက်သည်။ လူကို ပုံးထားသော အပုံအနီးမှာ လေးထောင့်ပုံထားလိုက်သည်။

မီးပရိုခင် ပဲပြုတ်တောင်းနေရာသို့ ပြန်သွားသည်။ အချိန်နှင်းကွဲပြုပြီး နေကတော့ မထွက်သေး။ ပတ်ဝန်းကျင်ကြည့်လိုက်သည်။ လမ်းပေါ်မှာ လူတစ်ယောက်မှ သွားလာသည် မတွေ့ရသဖြင့် ပဲပြုတ်တောင်းကို အလောင်းရှိရာသို့ ယူခဲ့သည်။

ထို့နောက်ရိုးပြတ်များကို မီးစတင်ရှို့တော့သည်။ ရိုးပြတ်များ မီးလောင်သလို လူကိုလည်း လောင်ကျွမ်းနေသည်။ တစ်ကုန်သွားသည်နှင့် နောက်တစ်ပုံကို သည်မီးပေါ်ထပ်ပုံသည် ပဲပြုတ်များကို မီးပုံပေါ် သွန်ချလိုက်သည်။

တစ်နာရီအတွင်းမှာ လယ်ကွက်ထဲမှာ ခုတ်ပြီးလှမ်းထောင့်သမျှ ရိုးပြတ်များ ကုန်သလောက် ရှိသွားပြီး မီးရှို့ထားသော အလောင်းမှ ဦးခေါင်းခွံနှင့် အရိုးအနည်းငယ်သာ ကျန်တော့သည်။

မီးပရိပဲထားသော ပဲပြုတ်တောင်းထဲ ကောက်ထည့်ပြီး ကောက်
လှိုင်းပုံကြားမှာ ဝှက်ထားလိုက်သည်။ ညရောက်မှ မြေကျင်းတူး
ပြီး မြှုပ်ပစ်ရန် ဆုံးဖြတ်ထားသည်။

အနီးနားလယ်များမှ လူများ ရွာထဲမှ ရောက်လာကြသည်။
ပဲပြုတ်ကို မီးရှို့သည်မှာ လယ်သမားတိုင်းလိုလိုဖြစ်သဖြင့် အထူး
အဆန်း မဟုတ်တော့။

တစ်နေ့တာ လယ်ကွင်းထဲမှာ လုပ်စရာရှိတာ လုပ်ပြီး
အိပ်ပြန်ကြမည်ဖြစ်သည်။ သာဓိန်လည်း ထမင်းကားချိန် အိမ်သို့
ပြန်ရမည်ဖြစ်သည်။

ပုံမှန်ဆိုလျှင် လယ်ကွင်းထဲမှ အိပ်ပြန်ရမည်။ အိမ်မှာ
အိပ်ပြီး မနက်လယ်ကွင်းထဲလာရမည်။ ထမင်းထုပ် ပါမလာလျှင်
ပြန်စားရမည်။ ကိုင်းမထွန်ရသေးသဖြင့် အိမ်ကို နေ့ခင်းပြန်စား
နေကျဖြစ်သည်။

သည်နေ့မှ ညက ဖဲရှိုင်းရောက်နေသည့်အတွက် မနက်စာ
အစာပြေ မစားရ။ ဆယ်စာရီခန့် အလုပ်သိမ်းပြီး အိပ်ပြန်ခဲ့သည်။
ခါးမှ လက်သည်းကုတ်ရာက အရှည်တစ်ထွာခန့် နှစ်
နေရာနှင့် နှစ်လက်မခန့် ဖာစ်နေရာ ပေါင်းသုံးနေရာ အက်ရာ
ဖြစ်ကျန်ခဲ့သည်။ အလယ်မှ ဖြစ်ရာက အနည်းငယ်နုတ်သည်။

သွေးများက ခြောက်နေသော်လည်း စင်ပျဉ်ပျဉ်နှင့် နာနေသည့် အိမ်ရောက်တော့ ရေချိုးရန် ပြင်ဆင်နေစဉ် ဝန်းခြင်ချက် ဖြစ်သွားသည်။

“ဟင် ကိုသာစိန် ရှင့်ခါးမှာ ခြစ်ရာတွေ သုံးခုတော့ ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲ”

“ညက အသုဘအိမ်မှာ မူးမူးနဲ့ ထရုံဘက်ကို ရိုင်းတော့ ငါးထရုံအစွန်းနဲ့ ထိုးပိသွားတာပဲ”

“အဲဒီအရေတွေ မသောက်ပါနဲ့လို့ ပြောတာ မထင်တိုက်ကောင်းလို့ ခိုက်မပေါက်တာပဲ ဒဏ်ရာကို ဆေးလေးဘာမှ မထည့်ဘူးလား ရှင့်အနာ ယဉ်းမယ့်ပုံပဲ”

“ခဲပိုင်းမှာ ဘယ်သူက လာပြီး ပြုရမှာလည်း ငါ့မူးမူးနဲ့ သွေးသုတ်ပြီး နေလိုက်တယ်”

“အနာနဲ့ အသုဘ မတည့်ဘူး ဒီညမသွားနဲ့”

“ဟာ ဘာဆိုလို့လဲ အသုဘ သုံးရက်ထဲက ပြီးပြီ မနက်ခြန်ရက်လည်ဆွမ်းကျွေးမှာ”

“အသုဘ ရှိရှိ မရှိရှိ အနားစိမ်းရှိရင် မသွားရဘူး အဖေတို့အဖေတို့ အမြဲပြောတယ် ရှင်လည်းမသိဘူးလား”

“ကဲပါ ငါ့ရေသွားချိုးလိုက်ဦးမယ် ပြန်လာမှ ဆက်”

ဒဏ်ရာကို ထည့်လို့ရမယ့် ဆေးရုံရင် ယူထားဦး”

ကိုသာစိန်က မြဲထောင့်မှာ တူးထားသော ရေတွင်းသို့ သွားပြီး ရေကို အားရပါးရလောင်းချိုးနေလိုက်သည်။

ခဏကြာတော့ ရေချိုးပြီး အိပ်ပေါ်ထက်လာသည်။

“အိပ်မှာလည်း ဘာဆေးမှ အဆင်သင့်မရှိဘူး။ သွေးဆေး ဝဲရှိတယ်။ အနာကို နည်းနည်းဖြစ်ဖြစ် သိပ်ထားလိုက်”

“မင်းလုပ်ပေးလေ ရှေ့ဘက်က သိပ်မမြင်ရဘူး”

အဝတ်အစားမလဲခပ် ဒဏ်ရာများအပေါ် သွေးဆေးအနည်း ငယ်သုတ်လိမ်းပေးလိုက်သည်။

“အား... ပါးပါး စပ်တယ် တာ”

“ငါ... နောက်နှစ်ရက်လောက်ဆို ကောက်လှိုင်းစည်းတွေ လူမခိုးအောင် စောင့်အိပ်ရတော့မယ်”

“စောင့်အိပ်မယ့်ဆိုပြီး ရွာထဲက ဝဲပိုင်းတော့ ရောက်မနေနဲ့။ ခွားတွေထားဖို့လုပ်ဦး”

“မိုးတွင်းလို... တင်းကုတ်နဲ့ အလုံအမြုံ ထားစရာမှ မလိုပဲ ကနားဖျဉ်းထဲမှာပဲ မီးဖိုပေးပြီး သိပ်လို့ရပါတယ်။ နှစ် တိုင်းလည်း ဒီလိုပဲလုပ်နေတာ”

“ကဲ... ထမင်းခူးပြီးပြီ စားတော့”

“ဘာချက်လဲ”

“ဗုဒ္ဓသီးရယ်၊ ငါးမြောက်ရယ်၊ ခရမ်းချဉ်သီးရယ်၊ သောတံဆင်းလေး၊ ချက်ထားတယ်။ တို့စရာကတော့ ဗုဒ္ဓညွန့်ပြုတ် တစ်မျိုးထဲရှိတယ်”

“မှတ်မှတ်ရရ ဗုဒ္ဓသီးချက်တာ သုံးရက်ရှိပြီ မနက်ဖြန် မချက်နဲ့တော့ မကုန်ရင် လွှင့်ပစ်လိုက်”

ဗုဒ္ဓသီးတစ်လုံး၊ စင်ကဗူးလျှင် အနည်းဆုံး သုံးနှစ် လေးနှစ်ချက်ရသည် အိမ်နီးများချင်းပေးရအောင်ကလည်း အိမ်တိုင်းလိုလို ဗုဒ္ဓစင်ရှိကြသည်ပို မည်သူ့ကိုမျှ မပေးဖြစ်။

သို့ကြောင့် ဗုဒ္ဓသီးတစ်လုံး ဗုဒ္ဓလိုက်လျှင် ဟင်းအဖြစ် အမျိုးမျိုးအပုံပုံ ချက်ပြုတ်စားကြသည်။

သာဓိန် ဗုဒ္ဓသီးကို မုန်းစပြုနေပြီဖြစ်သည်။

တမင်းစားပြီး ရေခွေးကြမ်းတစ်ဖွက်နှစ်ဖွက် သောက်ကား ကွမ်းပျစ်ပေါ်မှာ တုံးလုံးလုံးအိပ်လိုက်သည်။

ထိုအခါ သူ့မျက်လုံးထဲမှာ ပဲပြုတ်သည်၏ မုန်းတည်းစက်ဆုတ်သော မျက်နှာကြီး ပေါ်လာသည်။ တော်တော်နှင့် အိပ်မရ။

* * * * *

အပျိုကြီးတစ်ယောက် ကလေးနှစ်ယောက်ကို ထမင်း
စောင့်ကျွေးရင်း အိမ်ရှေ့သို့ တဖျော်ဖျော်ဖြစ်နေသည်။

“ကြီးမေ မေကြီးလည်း လာသေးဘူး”

လေးနှစ်ရှိပြီဖြစ်သည့် သားက ထမင်းစားရင်း အမေကို
မေးနေသလို နှစ်နှစ်ရှိပြီဖြစ်သည့် သမီးငယ်ကလည်း အမေကို
မေးနေသည်။

ကံလှရွာသို့ ပဲပြုတ်သွားရောင်းပြီးကတည်းက အိမ်ပြန်
မရောက်သေး။ အချိန်က နေ့လည်ဖြစ်သည်။

မောင်ဖြစ်သူ ဖေတင်ကလည်း ဦးကံစိန်တဲမှာ သူရင်းငှား
ဝင်လုပ်နေသည်မို့ ရွာမှာမရှိ၊ လယ်ကေများသည့် ဦးကံစိန်က
လယ်ကွင်းထဲမှာ တဲထိုးထားသည်။

ထိုတဲမှာ ဝပါးစရိတ်ကတည်းက သွားနေသည်။ ရွာသို့
အကြောင်းကိစ္စရှိ၍ တက်လဲမှာမှ သားသမီးနှင့် ဇနီးဖြစ်သူကို တွေ့ရန်
ဝင်လာတတ်သည်။

ယခုလို အချိန်မှာ အပျိုကြီးမပုတင်တစ်ယောက် ထိုင်မရ
ထမရ ဖင်တကြွကြွ ဖြစ်နေသည်။

ကလေးနှစ်ယောက်ကို ခေါင်းရင်းအိမ်ကို ကြည့်ထားရန်
အပ်ပြီး ကံလှရွာသို့ လိုက်မေးရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ နေ့လည်

ထမင်းကျွေးပြီးသည်နှင့် ကလေးနှစ်ယောက်ကို ခေါင်းရင်းအိမ်
အပ်ခဲ့ပြီး ကံလှရွာသို့ ထွက်ခဲ့သည်။

ရွာဝင်သည်နှင့် သည်နေ့ ပဲပြုတ်ရောင်းရန် ရွာသို့ရောက်
မလာဟုသာ ကြားရသည်။

ရွာလယ်ထိရောက်သည့်ကိုင် လိုက်ပေးသော်လည်း ပဲပြုတ်
လာမရောင်းဟုသာ အဖြေရခဲ့သည်။ မနက်လေးနားနိုးပြီးကတည်းက
ရွာမှထွက်သွားသည်။ ဘယ်ကိုရောက်သွားသည်ကို စဉ်းစားမ

ပဲပြုတ်ကြွေးများတောင်းပြီး မြို့မှာ မနေ့ကပင် သွားလာ
ထားပြီးဖြစ်ပြီး မြို့သို့ သွားစရာအကြောင်းမရှိ။ သို့ကြောင့် သူ့လမ်း
သူရင်းငှားလုပ်သည့်တဲကိုများ လိုက်သွားလာဟုထင်ပြီး မပုတီး
ကံလှရွာမှ ညောင်ပင်သာသို့ မပြန်သေးပဲ ဦးကံစိန်တဲသို့ လိုက်
သွားခဲ့သည်။

ဦးကံစိန်တဲက ရွာနှင့်အတော်လှမ်းသည် တစ်နာရီခွဲခန့်
လျှောက်လိုက်ရသည်။ လယ်ကွင်းထဲမှာ ဖောင်မြစ်သူနှင့် တန်းတွေ
သည်။ အကျိုးအကြောင်း ပြောပြလိုက်သည်။

“အဆို အစ်မပြန်ရင် ကျွန်တော်ပါ တစ်ခါတည်း လိုက်
မယ်။ ဦးလေးစိန်ကို သွားအသိပေးလိုက်ဦးမယ်”

လယ်ရှင်ဦးကံစိန်ကို ပြောပြပြီး အစ်မမြစ်သူနှင့်အတူ

ရွာသို့ ပြန်လိုက်ခဲ့သည်။

ထိုညတစ်ညလုံးမအိပ်ပဲ ထိုင်စောင့်သော်လည်း မအေးမြိုင်

အိမ်သို့ပြန်ရောက်မလာပါ။

မနက်မိုးလင်းတော့... ကိုဖေတင် မအေးမြိုင်ပျောက်နေ

သည့်အကြောင်း ရဲစခန်းသွားတိုင်သဖြင့် ရဲသုံးယောက်လိုက်လာ

ပြီး ကာယကံရှင်များကို အသေအချာမေးပြီး လိုက်စုံစမ်းသည်။

မသင်္ကာစရာဘာမှ မတွေ့ဟုဆိုကာ သုံးနာရီခန့်ကြာ

အောင် ရွာနှစ်ရွာမှာ လိုက်လံစစ်မေးပြီး စခန်းပြန်သွားကြသည်။

လမ်းနှင့် မနီးမဝေးရှိ လယ်ပိုင်ရှင်များကို လိုက်ပြီး မေး

မြန်းစုံစမ်းသည်။ သာမိန်တဲကို ရောက်လာပြီးမေးသည်။

သာမိန်က နှစ်ညရှိပြီ အသုဘအိမ်က ဖဲပိုင်းမှာ မိုးလင်း

အောင်ထိုင်ခဲ့သည်။ ပိုင်းသိမ်းမှ တဲကိုပြန်သည့်အကြောင်း ရှင်းပြ

သဖြင့် နာရေးအိမ်သို့ လိုက်သွားပြီး မေးမြန်းစုံစမ်းရာ နာရေး

အိမ်ကလည်း သာမိန်ပြန်သည့်အချိန်ကို သေသေချာချာ မသိသော်

လည်း တစ်ညလုံး ဖဲပိုင်းမှာ ရှိသည့်အကြောင်း မိုးလင်း၍ နေထွက်

မှ ပြန်သွားသည့်အကြောင်း ရဲများကို ပြောပြလိုက်၍ အေးမြိုင်

ပျောက်သည့်ကိစ္စနှင့် ပတ်သက်၍ သာမိန်ကို မသင်္ကာမဖြစ်တော့

ရဲများလည်း ပြန်သွားကြပြီး...။

ရဲ့များရောက်လာစဉ် သာစိန်တစ်ယောက် အကို့ဝ်ထား
 သည့်အတွက် ခါးမှ အစ်ရာကို တွေ့မသွား။ အစ်ရာက သွေးဆေး
 ထည့်သော်လည်း ပျောက်မသွားပဲ ပြည်တည်စပြုနေသည်။ နာ
 လည်းနာနေသည်။

ခါးကိုလှည့်လျှင် အနာက တဆစ်ဆစ်နာသည်။ ဇနီးသည်
 ပြောသလို အသုဘအိမ်နှင့် အနာမတည့်၍များ ပိုယဉ်းလာသည်
 လားဟု အတွေးဝင်မိသည်။

အနာအခြေအနေ ဆိုးလာသလို စိတ်က ထင်မိလာသည့်
 အတွက် သာစိန်အိမ်မှာ မနေတော့ပဲ ခွားနှစ်ကောင်ဆွဲကာ တဲမှာ
 မနုရန် ပြောင်းလာသည်။

ပြီးခဲ့သော ညက နာရေအိမ်မသွားခင် ပီးမလောင်
 ကျန်ခဲ့သော အရိုးများနှင့် ခေါင်းခွံကို ဦးချက်ကြီး လယ်ထိပ်နှင့်
 ကိုင်းပင်စပ်နားမှာ တူးပြီး မြေမြှုပ်ပစ်လိုက်သည်။ အားလုံး
 မသင်္ကာတွယ်ရာ မှန်သမျှ ရှင်းလင်းထားပြီးပြီ။ မအေးမြိုင် ပျောက်
 သည့်ကိစ္စ သူ့ကို ထင်စရာ မရှိတော့။

ဝဲပြုတ်သည် မအေးမြိုင်ဆုံးပြီး သုံးရက်မြောက်နေ့မှာ
 ကိုသာစိန်တဲကို ပြောင်းနေလိုက်သည်။ ထိုည တဲမှာ အိပ်မည်
 ဖြစ်သည်။ သူ့ကဲ့သို့ ကောက်လှိုင်းများစောင့်အိပ်ရာ လယ်သမား

တိုင် ကွင်းထဲမှာ ယာယီတဲထိုးပြီး အိပ်ကြသည်။ ကိုသာစိန်တဲ
နှင့် ကိုက်တစ်ရာခန့် အကွာမှာ ဦးပျံ့ကြီးတဲရှိသည်။

နောက်ပေတစ်ရာခန့်အထိ အကွာမှာ ဦးပျံ့ကြီးတဲရှိသည်။
ဆိုတဲနှင့် သိပ်မဝေးသဲဖြင့် ညဗူညာရာ အကူအညီရသည်။ မိုးချုပ်
၍ စားသောက်ပြီးသည်နှင့် ဦးပျံ့ကြီးတစ်ယောက် ကိုသာစိန်တဲသို့
ရောက်လာပြီး ရေခွေးကြမ်းအိုးတည်၍ တစ်အိုးကုန်အောင် ထိုင်
သောက်ပြီး စကားပြောကာ အိပ်ချိန်ရောက်မှ ပြန်သွားတတ်သည်။

ယခုစွပ်မှာ သာစိန်တစ်ယောက်တဲသို့ ပြောင်းလာပြီး
ခြင်သော်လည်း ဦးပျံ့ကြီးက ဝမ်းရိတ်လက်စပို့ ပြောင်းမလာသေး
။ သူ၏ ခြောက်စကဲရှိသော လယ်တစ်ဝက်ခန့် ရိတ်ပြီးမှသာ
ပြောင်းလာမည်ထင်သည်။

ညက... လသာသာနှင့် မျက်လုံးကြောင်ကာ အိပ်၍
မပျော်ဖြစ်နေသည်။

နားထဲမှာ ပဲပြုတ်သည်မ၏ ပဲပြုတ်အော်သံကိုသာ အချိန်
ပြည့်ကြားနေရသည်။ အသံက တိုးရာမှ ကွယ်လာသည်။ အနားမှာ
ကပ်အော်သလိုလို ကြားနေရသည်။

သန်းကောင်ကျော်မှ မှေးကနဲ အိပ်ပျော်သွားသည်။

“ပဲပြုတ် ပူပူလေး”

ဦးစူးရှ အော်လိုက်သည့်အသံကြောင့် အိပ်မောနေနေ
သော သာစိန်နိုးသွားသည်။

၅။... ၅။... ၅။...

အိပ်ပျော်နေသော ခွားနှစ်ကောင်လည်း ရုတ်တရက်ထ
ရပ်ပြီး တ၅၅၅နှင့် နှာမှုတ်နေသည်။

တဲဝမှာ ပဲပြုတ်တောင်းရွက်ထားသည့် မိန်းမကို မြင်နေ
ရသည်။ လဆန်းဆယ့်တစ်ရက် လက ဝင်တော့မယ်။ ပဲပြုတ်သည်
ကို ခပ်မည်းမည်း အနေအထားဖြင့် မြင်လိုက်ရသည်မို့ ထိတ်လန့်
ပြီး အိပ်ယာမှ ထလိုက်သည်။

သရဲမကြောက်တတ်သဖြင့် လူတစ်ယောက်ကို သွေးအေး
အေးနှင့် သတ်ပြီး မီးရှို့အလောင်းချောက်ခဲ့သည့် ထိုအနီးအနား
မှာပင် အထိတ်တလန့် မရှိနေခဲ့သည်။ သရဲဆို ရှိနှင့်လား၊ ထင်
ခဲ့သည်။

ယခု သူ့လက်ဈက်နှင့် သေခဲ့သည့် ပဲပြုတ်သည်မက
သူ့တဲဝရောက်နေသည်။

“ပဲပြုတ် ဝယ်မယ်ဆို”

“မဝယ်ဘူး... သွား... ထွက်သွား”

“မသွားဘူး၊ ဝယ်မယ်လို့ပြောထားလို့ ဝင်လာတာ ဘယ်

လောက်ဝယ်မှာလဲ”

“မဝယ်ဘူး... အခု ငိုတဲက ထွက်သွား”

“ပဲပြုတ်.... ပူပူလေး”

တစ်ချက်အောက်လိုက်ပြီး ပျောက်သွားသည်။

“တောက် ဒီသရဲမ လုပ်တာနဲ့ လူတွေကြားကုန်တော့

မှာပဲ အနီးအနားက တဲတွေမှာ လူမနေသေးလို့ တော်သေးတယ်”

တကယ်တော့ ပဲပြုတ်သည်အောင်သံကို သူမှလွဲ၍

မည်သူမှ မကြားနိုင်။

အူး... ပူး... ပူး...

ခေါင်းချပြီး ပြန်အိပ်မည်ပြင်လိုက်စဉ် ဆွဲဆွဲထင်ထင် အူလိုက်

သည့်ခွေးအူသံက တာလမ်းဘေး ကိုင်းတောစပ်မှ ထွက်ပေါ်

လာသည်။

သည်အနီးအနားမှာ ခွေးဟူ၍ တစ်ကောင်မှ မမြင် ညဘက်

ရွာထဲက ထွက်လာသည့်ခွေးပဲ ဖြစ်မည်။ ဘာကိုမြင်ပြီး ဆွဲဆွဲ

ထင်ထင် အူနေသည်လည်း မသိ။

သံရှည်ဆွဲပြီး အူနေသည်။

“ပဲပြုတ်.... ပူပူလေး”

လာပြန်ပြီ ပဲပြုတ်အော်ရောင်းသံ ပီပီသသ ကြားလိုက်

ရပြန်သည်။ သေကာနီး ပဲပြုတ်ရောင်းရန် ဝိတ်စွဲလန်းပြီး ရောင်း
နေခြင်းဖြစ်မည်ဟု တွေးကာ အိပ်ပျော်အောင် ကြိုးစား
လိုက်သည်။

အချိန်က သုံးစာရီခန့်သာ ရှိသေးသည်။ ခွေးအူသံလည်း
မကြားရတော့ ပဲပြုတ်အော်ရောင်းသံလည်း မကြားရတော့သဖြင့်
ပြန်အိပ်ပျော်သွားသည်။

မနက်နေထွက်လာမှ သာဝိန်မိုးလာသည်။

ခါးမှအနာက ပိုရင်းလာသလို ပြည်များလည်း တည်
သည်။ ခါးကို မလှုပ်ချင်အောင် နာနေသဖြင့် ရိုးပြတ်ဝုတ်နှစ်
ကို ဆက်ပြီး မရုတ်နိုင်ဖြစ်နေသည်။

ရိုးပြတ်မရုတ်နိုင်လျှင် ကောက်ရိတ်ထားသော စပါး
များကို လိုက်စည်းရမည်။ ကောက်လှိုင်းစည်းများ တလင်း
သယ်သွင်းပြီး ရိုးပြတ်ဝုတ်များကို စားကြမ်းတုံးနှင့် လှည့်
မောင်းလိုက်လျှင် အပင်ရင်းမှ ကျိုးကြေပြီး နှစ်ရက်သုံးရက်အတွက်
ခြောက်ပြီးသေကုန်မည်။

ထိုအချိန် ရိုးပြတ်များကို မီးရှို့လိုက်လျှင် လူနှင့်ဝုတ်
လို မပြောင်သော်လည်း ထွက်ယက်စိုက်ပျိုး၍တော့ ရသေးသည်
သို့ကြောင့် နေလုံးထန်းတစ်ဖျားသာသာထို စပါးပုံမှာ

နှင်းစက်များ အပူရှိန်ကြောင့် လွင့်ပျက်ကုန်သည်။ ထိုအချိန်
အနာနေသည်ကို သေးချိုတ်ပြီး ကောက်လှိုင်းလိုက်စည်သည်
ဆုံးဖြတ်ထားသည်။

မနက်ကိုးနာရီ ဝန်းကျင်ခန့် နှင်းများ ကြောက်ပြိုမှန်းကား
သံကွင်းထဲထွက်လာခဲ့သည်။ ရိတ်ထားသော စပါးပင်များကို
ခိုက်စည်သည်။

ကောက်လှိုင်း သယ်လေးငါးလှိုင်းသာ ရသေးသည် ဆက်
ပေးနိုင်တော့ ငါးကုန်လိုက် ငါးဆွန်လိုက်နှင့် အနာက မခံမရပ်
အောင် နာလာသည်။

တဲကို ပြန်ပြီး ထိုင်နေလိုက်သည်။ ကြာကြာမထိုင်နိုင်
အတွင်း တုံးလုံးလှဲနေလိုက်သည်။

သည်လက်သည်းကုတ်ရာကို ဆေးရုံဆေးခန်းလည်း မပြု
အိမ်မှာလည်း ထည့်စရာဆေးမရှိနှင့် အနာက အရည်တက်ခဲ့
ခံလာသည်။

နေ့ခင်း ထမင်းပြန်စားပြီး အိမ်မှာ ကြာကြာမနေပဲ
အာတွက် ချိုင့်နှင့်ထည့်ပြီး ပြန်လာခဲ့သည်။ တပေါ်မှာလည်း
ထိုင်ပြီး မနေနိုင် လှဲနေရသည်။

အိမ်မှာကြာကြာမနေသည်က ဝနီးသည်ပြောလိုက်သော

ကောားကြောင့်လည်းဖြစ်သည်။

“မနက်ငါးစာရှိ မထိုးခင် ရွာထဲမှာ ပဲပြုတ်သည်
လာလို့ ကြားတဲ့လူတွေ လှမ်းခေါ်တာ ဘယ်သူမှ မရှိပဲ
ကြားရတယ်တဲ့”

“မင်းတို့က အိမ်တံခါး မဖွင့်ပဲ အထဲက ခေါ်
မမြင်တာဖြစ်မှာပေါ့”

“မဟုတ်ဘူး၊ ရွာဝင်ထဲက သူ့အော်သံကြားလို့
ခွင့်ပြီး စောင့်နေကြတာ... အိမ်ရှေ့က အော်သံ ကြားလိုက်
လူမတွေ့ဘူးတဲ့”

“အချို့က မကြားပဲ လွန်သွားတယ်ထင်လို့ ခြံပြင်
ကြည့်တာ ဘယ်သူမှ မတွေ့ကြဘူးတဲ့”

“ပဲပြုတ်သည်မိန်းကလေးကို တစ်ယောက်ယောက်
ပစ်လိုက်ပြီ ထင်တာပဲ...”

“မင်းက အထင်နဲ့ လျှောက်ပြောနေပြန်ပါပြီ သူမှ
ကို လျှောက်မပြောနဲ့ တော်ကြာ... ဘာကြောင့်သေပြီလို့
နိုင်တာလဲဆိုလျှင် ရဲတွေ လူကြီးတွေ အပေးအပြန်ထူလာ
မယ်”

ပဲပြုတ်သည် အသတ်ခံရသည်ဟု ကံလှရွာသားတွေ

ကြပြီ။ သူမလုံမလဲဖြစ်လာကာ ထမင်းချိုင့်ဆွဲကာ တဲပြန်လာ
သည်။

တစ်နေ့လုံး နွားခရုတိုက် အစာထည့်ကျွေးသည်မှလွဲပြီး
ထယ်ကွက်ထဲ မထင်းတော့...။

ညနေဘက်သို့ ရောက်လာသည်။
ဦးပြူးတစ်ယောက် သာစိန်တဲသို့ အပြန်လှည့်ဝင်လာ

သည်။
“ဟာ... သာစိန် စောစောစီးစီး ကျောခင်းလို့ပါလား”

“ခါးနာလို့ ကျောဆန့်နေတာ ဦးပြူးရေ”

“ညဘက်အိပ်ရင် ဝိုင်းလယ်ကွက်တွေကိုပါ ကြည့်ရှုပြီး
အိပ်ပါကွာ ဟုတ်လား မနက်ဖြန်ည ဝိုင်းကို ပြောင်းလာ
တယ်”

“စိတ်ချ မအိပ်ခင်ရော အိပ်ယာတ နိုးတဲ့အချိန်ရော
ညပေးမယ်စိတ်ချသွား”

“မင်းနေရော ကောင်းရဲ့လား မင်းဖျက်စွာ ခြောက်ပြုလျော်
နေသလားလို့”

“နေကောင်းပါတယ် ခါးနည်းနည်းနာလို့ စိတ်မကြည်
ချင်မယ်”

“ကိုင်းဝင်ရတော့မယ် သီးနာတာကို ဆေးလေးဝါး
နဲ့ ကုဦးလေကွာ တော်ကြာ နာတာရှည် ဖြစ်သွားဦးမယ်”

“တစ်ရက်နှစ်ရက်ဆို ပျောက်မှာပါ”

“အေးအေး ဂရုစိုက်နေဦး ဦးလေးသွားမယ်”

“တုတ်ကဲ့”

ဦးပြူးတဲကထွက်သွားသည်။

အချိန်က သီးနာရီခွဲခန့်ရှိပြီ ပါလာသော ထမင်းကို
ချင်စိတ်မရှိတော့။

“တောက် သေချမ်းဆိုမ သေတာတောင် ကောင်းသ
မသေဘူး ငါ့ကို ဒုက္ခပေးသွားလိုက်သေးတယ် အား... က
ကျွတ်...”

ကောင်းကင်မှာ လရောင်ထွက်နေပြီ အချိန်က နေ
နာရီခွဲပြီ အပေါ့သွားချင်စိတ် ပေါ်လာသည့်အတွက် ဓာတ်
ယူပြီး တဲပေါ်မှ ကိုယ်ကို ထိန်းပြီးဆင်းခဲ့သည်။

တဲနောက်ဘက်သို့ ထွက်လာခဲ့သည်။

“တင် သ... သရဲမ...”

ပဲပြုတ်တောင် ခေါင်းပေါ်ရွက်ထားသည့် သရဲမက
နောက်မှာ ရပ်နေသည်။

သရဲမကြောင့် အပွေ့သွားချင်စိတ် ပျောက်သွားပြီး တဲတဲ
စင်ရန် ပြန်လှည့်လိုက်သည်။

“ပဲပြုတ် ဝယ်မလို့ဆို”

“မဝယ်ဘူး... မဝယ်ဘူး... သွား...”

“ရှင်ခေါ်လို့ လာခဲ့တာ ရှင်ဝယ်မယ်ဆို”

“သွား... သွား... မလာနဲ့ သံရဲမ မလာနဲ့...”

သာစိန် ဘယ်လိုပဲ အော်ထုတ်အော်ထုတ် ပဲပြုတ်သည်
သရဲမက နောက်ကထုတ်ချပ်မကွာ လိုက်လာသည်။

၅၅... ၅၅... ၅၅...

ခွားနှစ်ကောင် ရုတ်တရက်လန်ပြီး နှာမူတ်ကာ ချည်
ဘိုင်းမှ ရုန်းနေသည်။

“ငါ့နှာတွေ လန်ကုန်ပြီ သွား...”

သာစိန်က သုံးယောက်မြောက်သော နှစ်ယောက်အိပ်သာသာ
ခနဲသာ ကျယ်သည့် ယာယီခင်းလေးပေါ် တက်လိုက်သည်။

သရဲမက နောက်မှ လိုက်တက်မလာပဲ ဝါးကြမ်းပေါ်
တင်ပလွှဲထိုင်လိုက်ပြီး ခေါင်းပေါ်မှ ပဲပြုတ်အတောင်းကို ချလိုက်သည်။

“ပဲပြုတ်ပူပူလေး ဘယ်လောက်ယူမှာလဲ”

ပြောလည်းပြော ပဲပြုတ်တောင်းအပေါ်ကရုံးထားသော

ပိတ်စကို ဆွဲလှုပ်လိုက်သည်။

“ဟင် ခေါင်း... ခေါင်းခွံကြီး”

ပဲပြုတ်သည်ကို ဒီးဂျိုပြီး မြှုပ်ထားသော ခေါင်းခွံအရိုးတွေ တောင်းထဲမှာ တွေ့လိုက်သည်။ တောင်းနှင့်အတူ တစ်တည်းမြှုပ်ခဲ့သည့် ပစ္စည်းအားလုံး သရဲမဆီ ရောက်နေသည်။

“သွား... သွား... သရဲမထွက်သွား”

“ငါထွက်သွားရင် နင်လည်းသေမှာပဲ ငါကုတ်လိုက်အနာက ရင်းနေပြီ မနက်မိုးမလင်းခင် နင်သေတော့မှာ...”

“ငါ့ကို အနိုင်ကျင့်ပြီ သတ်ခဲ့တာ လူမသိလို့ နင်လွတ်ပယ်ထင်လား မနက်လင်းတာနဲ့ နင့်အကြောင်း လူတွေသိစေရမယ်...”

“နင်မသေမချင်း ငါနှင့်နားက ဘယ်မှမသွားဘူး... နင်နဲ့ အတူတူအိပ်မယ်...”

“သွား... သွား... မလာနဲ့ သရဲမ... သွား...”

သာစိန်လည်း ကြောက်ကြောက်လန့်လန့်နှင့် တံပေါ်စုန်ဆင်းလိုက်သည်။ သူ့နောက်က ထရံပွင့်ပြီး လူပါ အရှိန်ပစ်ကျသွားသည်။

ချက်ချင်းထပြီး တာလမ်းဘက်သို့ ပြေးသည်။

လယ်ကွင်းစပ်အဆုံး ကိုင်းတောစပ်သို့ ရောက်သွားစဉ်
ရှုမှား ရပ်နေသော ပဲပြုတ်သည်ကို တွေ့လိုက်ရပြန်သည်။

“ကြောက်... ကြောက်ပါပြီ... ခွင့်လွှတ်ပါ”

“ခွင့်မလွှတ်ဘူး၊ နင်သေရမယ်... နင်သေရမယ်...”

သာစိန်က လယ်စပ်အတိုင်း ရှေ့ကိုထွက်ပြေးသည်။

ဦးချွန်ကြီးလယ်စပ်အစပ်သို့ ရောက်လာသည်။

နောက်ကို ကြည့်လိုက် သရဲမကို မမြင်ရတော့။

သို့အတွက်ကြောင့် အာစိန်လည်း သရဲမနောက်မှာရှိနိုင်
သည်ထင်ပြီး ရှေ့ကို ဆက်လျှောက်လာခဲ့သည်။

သူ့ခြေထောက်တစ်ဖက် ကွဲသွားသည်။

သူ့ခြေနှင်းထားသော နေရာကို ကြည့်လိုက်သည်။ မနေ့က
ညပိုင်း ပဲပြုတ်သည်မ၏ ခေါင်းနှင့် အရိုးများကို ကျင်းတူးပြီး
မြှုပ်ထားသော နေရာဖြစ်ကြောင်း သိလိုက်ရသည်။

သို့ကြောင့် သူ နူးရွှေထောက်ထိုင်လိုက်ပြီး ပြေပွမွများကို
လက်နှင့်ယက်ထုတ်လိုက်သည်။ သုံးပေနီးပါးအနက် ရောက်လာ
တော့ တောင်းနှင့်အတူ ပဲပြုတ်သည်မ၏ ဦးခေါင်းရိုးနှင့် အရိုးများ
ကို တွေ့လိုက်သည်။

“အဲ... အဲဆို တိုသရဲမတောင်းထဲက အရိုးက အစစ်

မဟုတ်ဘူး။ ငါ့ကို ဖန်ဆင်းပြီး ချောက်လှန့်ပြတာ။ ဒီတစ်ညာထီးပြီးမြောက်ရင် ဒီအရိုးတွေ ပြလိုက်မယ်”

ဂူးဂူးခိုက်ခိုက် ဆုံးဖြတ်ပြီး တောင်းကို ဆွဲမကာ တဲထိုပြန်သယ်လာခဲ့သည်။

“တောက် သရဲမ... သူ့တောင်းထဲမှာ ဘာမှမရှိ။ အရိုးခေါင်းတွေ အရိုးတွေပြုပြီး ငါ့ကို ကြောက်လန့်အောင် လာခြောက်နေတယ်။ ဒီတစ်ခါလာမှ ခေါင်းအစစ်အရိုးအစစ်က ငါ့ထဲမှာလို့ ပြလိုက်မယ်... လာပစေဦး”

ထိုကဲ့သို့ ကြူးထီးပြီး ခေါင်းအရိုးထည့်ထားသော ပဲပြွတ်တောင်းကို တဲအပေါ်ခြေရင်းဘက်မှာ ထားကာ သူ့က အိပ်ယာပေါ်တုံးလုံးလှဲနေလိုက်သည်။

ပြေးပြေးလွှားလွှား လှုပ်နေရသဖြင့် အနာကို အမှတ်တမဲ့ ဖြစ်သွားသည်။ အိပ်ယာပေါ် လှဲအိပ်မှ အနာက အသည်းခိုက်မျှ နာကျင်နေသည်။

မျက်လုံးမှိတ်ပြီး အိပ်လို့မရအောင် နာကျင်လွန်းလှသည်။ ထိုအချိန်မှာပင် သရဲမ တဲပေါ်တက်လာသည်။ သူ၏ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်တက်ထိုင်လိုက်ပြီး သူ၏လက်နှစ်ဖက်နှင့် သာစိန်၏ လည်ပင်းကို အတင်းဆွဲညှစ်နေတော့သည်။

သာစိန်တစ်ယောက် ရုန်းရင်းကန်ရင်းနှင့် အသက်ထွက်
ကာ ငြိမ်ကျသွားသည်။ သရဲမလည်း ပျောက်သွားပြီ။

သာစိန်တစ်ယောက် သေဆုံးနေသည်ကို ဦးချွန်ကြီး
တွေ့လိုက်သည်။ မနက်လယ်ကွင်းထဲလာတော့ လယ်ထိပ်မှာ
သုံးပေနီးပါး နက်သည့် ကျင်းတူးထားသည်ကို တွေ့သဖြင့်
ညဘက်အိပ်သည့် လယ်နီးနားချင်း သာစိန်ကို ပေးရန်အလာ
ယခုကဲ့သို့ တွေ့ခြင်းဖြစ်သည်။ တောင်းထဲမှာလည်း အရိုးခေါင်းနှင့်
အရိုးတွေကို တွေ့ရသည်။

ဦးချွန်ကြီးက အားလုံးကို အကြောင်းကြားသဖြင့် မိသား
စုများနှင့် တဲနီးနားချင်းများ ရောက်လာသည်။ ရပ်တွက်လူကြီး
များ ရောက်လာသည်။ မကြာခင် ရဲများလည်း ရောက်လာသည်။
တဲဖေါ်မှ တွေ့ရသော တောင်းက ပဲပြုတ်သည်မအေးမြိုင်၏
တောင်းဖြစ်ကြောင်း ခပ်ပွန်းဖြစ်သူဖေတင်နှင့် အစ်မဖြစ်သူတို့က
ပြောသည်။

အလောင်းကို သေးရုံသယ်သွားပြီး မှုခင်းဆရာဝန်က
စစ်ဆေးရာ ခါးမှ ဒဏ်ရာ ငန်းယန်းဝင်ပြီးသေဆုံးခြင်းဖြစ်ကြောင်း
သိရသည်။ ထိုဒဏ်ရာက လက်သည်းနှင့် ကုတ်ခြစ်ခံထားခြင်း
တူလည်း ရှင်းပြသည်။

နောက်ဆုံးတော့ ပဲပြုတ်သည် မအေးမြိုင်ကို အဓမ္မ
ပြုစဉ် ပြန်ခုခံကာ လက်သည်းနှင့် ကုတ်ခြစ်ခြင်းကို ခံလိုက်ရသည်
အတွက် သတ်ပြီး အလောင်းကို ပီးရို့ခွဲခြင်းဟု ဆုံးဖြတ်ကြသည်။

သာစိန်လည်း ပဲပြုတ်သည်မအေးမြိုင်၏ လက်သည်းနှင့်
ကုတ်ခြစ်ခံလိုက်ရသော ဒဏ်ရာကြောင့် အနာရင်းပြီး ဝိုးဝင်ကာ
သေဆုံးရခြင်းဖြစ်သည်ဟု ဆရာဝန်က ဆေးမှတ်ချက်ပေးခဲ့သည်။

ကယ်သို့ပင် ဆုံးဖြတ်ချက် ချပါစေ ပဲပြုတ်သည်မသရ
၏ မကျေမချမ်းနှင့် လာရောက်ခြောက်လွန်နေခြင်းကြောင့်
အကြောက်လွန်ကာ သေဆုံးရခြင်းလည်း ဖြစ်နိုင်ပါသည်။

* * * * *

လမ်းကြွေခေါ်လာမိလို့

သောင်းပြိုင်တို့ သူငယ်ချင်းသုံးယောက် စားသောက်ဆိုင်
အတွင်း ဘီယာမှာသောက်နေကြသည်။

“တော်တော့ သောင်းပြိုင် မင်းက ကားမောင်းရဦးမယ်
သုံးခွက်ထက် ပိုမသောက်နဲ့ အပြည်တော့ များများစား”

“သုံးခွက်ကတော့ နည်းတယ်ကွာ လေးခွက်ပြည့်အောင်
သောက်မယ် ထပ်မှားလို့က်”

“တကောင် မင်းရန်ကုန်အထိ ခုနှစ်နာရီ၊ ရှစ်နာရီလောက်
မောင်းရဦးမှာ မူးသွားလို့ မဖြစ်ဘူး”

“ဘီယာသောက်လို့ မူးတယ်ဆိုတဲ့ ထုံးစံ ပိုမှာမရှိဘူး။
သောက်ပြီး အပေါ့သွားလိုက်တာနဲ့ ပျောက်ကလေးပဲ”

“မင်းထမင်းစား သွားဦးမလား”

“မစားတော့ဘူး (၁၁၅)ပိုင်ကျမှ ဝင်စားမယ် အဲဒီအချိန်ဆို အတော်ပဲ”

“ကဲ ပိုင်းခြတ်ကြမယ် တင်လှ သောင်းမြင့်အတွက် တစ်ခွက်မှာပေးလိုက်”

“မှာပြီးပြီ ဟိုမှာလာနေပြီ”

စားပွဲထိုးလေး ဘီယာတစ်ခွက်လာချပေးသည်။

“ကဲ ညီလေး အစ်ကိုတို့ပိုင်းကို ဘီလ် သွားယူလာခဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့အစ်ကို”

‘ဘီလ်’ စာရွက်ကြည့်ပြီး တင်လှက ပိုက်ဆံထုတ်ပြီး ရှင်းလိုက်သည်။

“မင်းတို့ ရန်ကုန်ကို ဘယ်ရက်လောက် ဆင်းလာဦးမလဲ”

“ဒီလတော့ မလာဖြစ်တော့ဘူး။ ရွှေ့လရောက်ရင် လိုတဲ့ ပစ္စည်းဝယ်ပြန်ဖို့ ဆင်းလာခဲ့မယ်”

“ကြီးပြီး ဖုန်းဆက်ကွ”

“ဘာလုပ်မလို့လဲ”

“ရွှေ့ခင်နေမလို့”

“ခွေးကောင် ငါတို့ဆီ လာတဲ့နှစ်ရက်လုံး တစ်ပြားမှ မကုန်အောင် လိုလေသေးမရှိ ဧည့်ခံခဲ့တာနော် မပေ့နဲ့။”

“အလကား စတာပါ။ မင်းတို့ကို ဧည့်ခံဖို့ ကြိုတင်ချေး နှားထားရအောင် လာမည့်ရက် ဇွန်းဆက်လို့ပြောတာ”

“ချေးနှားရအောင် အခြေအနေဆိုနေပြီပေါ့ မင်းကျွေး တာ ခြံမကျအောင် လှုပ်နေတယ်။ ကိုယ်စရိတ်နဲ့ ကိုယ်လစာမယ်”

“အထင်သေးလိုက်တာ ငါ့မှာ ကားတစ်စီးလုံး ရှိပါသေး တယ်”

“မင်းစကား မင်းမှတ်ထား လာမှရှောင်မနေနဲ့။”

“ကဲ... သောင်းမြင့် အိမ်ခွက်ပြတ်ပြီ။ သွားတော့ အခုအချိန် သွားမှ ဆယ့်တစ်နာရီလောက် (၁၁၅)မိုင်ရောက်မှာ”

သောင်းမြင့်လည်း ဘီယာလက်ကျန်ကို မော့သောက်လိုက် ပြီး ဆိုင်ထဲမှ သုံးယောက်သား ထွက်လာခဲ့သည်။

တစ်လှနှင့် ခင်ဝင်းက ဌာနတစ်စီးပေါ်ပက်ပြီး သောင်းမြင့် က သူ့ကားပေါ်တက်လိုက်သည်။

စားသောက်ဆိုင်မှ ထွက်တော့ ညနေနှစ်နာရီခွဲရှိပြီး သူ့ငယ် ချင်းများက နေပြည်တော် ပျဉ်းမနားမှာ ကားပစ္စည်းအရောင်းဆိုင် သာပွင့်ထားသည်။

သောင်းမြင့်က ရုံးကိစ္စနှင့်လာရင်း သူငယ်ချင်းများဟော
တည်းခွဲသည်။ မြို့ထဲမှထွက်ပြီး အပြန်လမ်းပေါ် ကားကို မော
ဝင်လိုက်သည်။

နေပြည်တော်မှ ထွက်သည့် အဝေးပြေးကားများ အ
ကားများ ဥဒဟိုဝင်ထွက်နေသည်။ နောက်ပိုင်းရောက်လေ အ
အထွက်ကားများ ပါးသွားလေပြစ်သည်။

သောင်းမြင့်၏ တွန်းဒါကားက အပြန်လမ်းပေါ်ရောက်
သည်။ တစ်နာရီ (၇၀) ကီလိုမီတာနှုန်းခန့်နှင့် မောင်းလာခဲ့သည့်
သူခရီးသွားလျှင် (၇၀-၈၀) နှုန်းခန့်သာ ပုံမှန်မောင်းသည်။

လမ်းပေါ်မှာတော့ သူတစ်ယောက်တည်းလိုလိုရှိနေသည့်
ရှေ့ကား၊ နောက်ကား၊ အလှမ်းဝေးသည် နီးသည်ကို ကာ
ရောင်ကြည့်ပြီး မှန်းရသည်။

ကားလီစာကို ခပ်ဒွတ္တပဲ နင်း၍ ဒိုင်ခွက်ကို မကြာမကြာ
အကဲခတ်ပြီး မောင်းလာခဲ့သည်။ အပြန်လိုသော ကားအချို့
ကို ကျော်တက်သွားကြသည်။

လမ်းဘေးမှာ မီးရောင်မရှိ၊ တစ်ခါတစ်ခါ ရောင်ပြန်လ
ညွှန်များကြောင့် လင်းသလိုထင်ရသည်။ သည်ခရီးသည် လမ်း
မှာ လမ်းကြီးပွင့်ပြီးမှ အကြိမ်နှစ်ဆယ်ထက်မနည်း သွားလာ

၂၅

သူယ်ချင်း၊ မိတ်ဆွေ၊ မိသားစုတို့နှင့် သွားခဲ့လာခဲ့သည်။
ပေမာက်ထဲ သွားလာသည့်က ညဘက်ငါးခေါက်ပင် ပြည့်မည်
ဆင်း နေ့ဘက်ကိုသာ အဓိကထားပြီး သွားခဲ့သည်။

အချိန်တို့ တစ်နာရီပြီး တစ်နာရီ ကုန်ဆုံးသွားသည်
ကလည်း ဆာလာသလိုရှိသည်။ ဆယ့်ငါးမိနစ်ခန့် မောင်းလျှင်
သောက်ဆိုင်များရှိသည့် (၁၁၅)မိုင်ခန့်သို့ ရောက်တော့မည်။
မကြာခင်မှာပင် (၁၁၅)မိုင်ခန့်သို့ ရောက်လာခဲ့သည်။
ကားပါကင်ထိုးရမည့် နေရာ အတော်ရှာရသည်။ သည်
ချိန် ရန်ကုန်မှ အထွက်ကားများ အတော်များများ ဝင်ရပ်ပြီး
တောရပြည့်တင်းနေကြသည်။

ကားထားရမည့် ဝင်းကြီးအတွင်း အဝေးပြေးကားကြီး
က နေရာယူထားသည်။ တစ်ပတ်ခန့် လှည့်မောင်းလိုက်မှ
ကားပါကင်ထိုးရမည့် နေရာကို ရှာတွေ့လိုက်သည်။

ပါကင်ထိုးပြီး ကားပေါ်မှ ဆင်းလိုက်သည်။ ဆိုင်ထဲဝင်
သည်။ စားသောက်ဆိုင်ထဲ မဝင်ခင် ဘီးယာကြောင့် ပြည့်နေသော
ဦးအိမ်ကို သွားလျှော့ချလိုက်သည်။

ရင်ထဲ အလွန်ပေါ့သွားသည်။ ဘောစင်မှာ လက်ဆေး

သန့်စင်ပြီး ဆိုင်ထဲဝင်ခဲ့သည်။

ထမင်းကြော်ကို ကြက်ဥဟတ်ဘွိုင်နှင့် မှာလိုက်သည့် အချိန်လင့်နေပြီပို၊ ဖွယ်ဖွယ်ရာရာလည်း စားချင်စိတ်မရှိတော့။ ထမင်းကြော်ပန်းကန်လာချတော့ ကြက်အူချောင်းကြော်တစ်ပန်းကန်နှင့် လက်ဖက်ရည် ကျဆီသုံတစ်ခွက် ထပ်မှာလိုက်သည့်

ထမင်းကြော်နှင့် ကြက်ဥဟတ်ဘွိုင်ကို စား၍ တစ်ဝက်မရှိမှ ကြက်အူချောင်းကြော်နဲ့ လက်ဖက်ရည်လာချပေးသည်။ စားသောက်ဆိုင်မှာ မိနစ်လေးဆယ်ခန့် ကြာသွားသည် ပိုက်ဆံရှင်းပြီး ကားရပ်ထားရာသို့ ထွက်လာခဲ့သည်။ ကားနားရောက်တော့ ကားဘေးမှာ အသက်သုံးဆယ့်ဝန်းကျင်ရှိ အချို့သမီးတစ်ယောက်နှင့် ငါးနှစ်အရွယ်ခန့် မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရပ်နေသည်။

အချို့သမီးက သောင်းမြင်းကား ကြည့်နေသည်။ အချို့သမီးက သူ့ထက်ငါးနှစ်ခန့်ငယ်မည်။

“ကားငှားမလို့လား”

“မ... မဟုတ်ပါဘူး... ကားကြိုလိုက်ချင်လို့ပါ”

“ညီမတို့ သားအမိနဲ့ အတူပါတဲ့ လူတွေကို ငှားပါလား မတွေ့လို့လား...”

“မတုတ်ပါဘူး... ညီမရယ်... ညီမယောက်ျားရယ်
မီးလေးရယ် မိသားစုသုံးယောက် မန္တလေးက ထွက်လာကြတာ
အသောက်ဆိုင်အတူတူ ဝင်စားရင်း ကျွန်မနဲ့ ယောက်ျား ဝကား
ဦးကြတယ်။ ဝကားများရင်းက မိတ်ဆိုးပြီး ကားမောင်းထွက်
ပေးတာလဲ”

“ထွက်သွားမယ်ပြင်ရင်း မင်းတို့ သားအမိ လိုက်ချင်တဲ့
စားနဲ့ လိုက်ခဲ့၊ ရန်ကုန်ရောက်ရင် ကွာရှင်းမယ်လို့ အပြတ်
ပြောသွားတယ်”

“ကျွန်မလည်း မိတ်ဆိုးလွန်းလို့ သွားချင်သွားပေမ
တားလိုက်ဘူး”

“သူသွားပြီး နာရီဝက်လောက်ရှိမယ်ထင်တယ်။ ကားကြို
လိုက်ခဲ့ လမ်းမှာ စောင့်နေမယ်လို့ ဝုန်းလွမ်းဆက်တယ်”

“သူကားလမ်းဘေးမှာ ရပ်ထားတယ်။ စားသောက်ဆိုင်
ကနေ မိုင်နှစ်ဆယ်ကျော် သုံးဆယ်စာတွင်း ရောက်ရင် သူ့ကား
ကို တွေ့လိပ်မယ်တဲ့ ဒါကြောင့် ကျွန်မယောက်ျား ကားရှိတဲ့
နရာအထိ ခေါ်သွားပေးပါလား”

“အင်း... အခက်အခဲဖြစ်နေတာဆိုတော့ ဒီလောက်အထိ
ကြည့်ပြီး ခေါ်သွားနိုင်ပါတယ်”

သောင်းပြွန်က ရှေ့ကတံခါးဖွင့်ပြီး ဝင်ထိုင်ကာ နောက်
တံခါးကိုပါ ဖွင့်ပေးလိုက်သည်။

“ကဲ တက်တော့ ရပြီ”

သားအမိနှစ်ယောက် နောက်ခန်းအတွင်း ဝင်ထိုင်လို
ပြီး တံခါးပိတ်လိုက်သည်နှင့် ကားမောင်းထွက်ခဲ့သည်။

လမ်းပေါ်ရောက်ပြီးနောက် သောင်းပြွန်က စပ်စုလိုက်သ

“ညီမတို့က ရန်ကုန်ကပဲလား”

“ရန်ကုန်မှာ နေတာပါ။ ညီမယောက်ျားက တောင်
မှာ ဆိုင်ကယ်ပစ္စည်းအရောင်းဆိုင် ဖွင့်ထားပါတယ်။ သူ့မိတာတွေ
စပ်ကိုင်မှာ နေတယ်။ အခု စပ်ကိုင်ကို လာလည်ပြီးပြန်ခဲ့တာ

“ဝီးပွားရေး တိုးချဲ့ဖို့ကိစ္စ တိုင်ပင်ရင်း စကားများကြား
သူနဲ့ ဝီးပွားရေးစပ်တူလုပ်မယ့်သူက သူ့ကို ရိသဲ့သဲ့ လုပ်နေ
အမျိုးသမီးပဲ။ ကျွန်မက သူကလွဲရင် ဘယ်သူနဲ့ဖြစ်ဖြစ် လုပ်
တယ်။ အဲဒီအမျိုးသမီးနဲ့တော့ စပ်တူမလုပ်ရဘူးလို့ ပြော
တစ်လမ်းလုံး စကားများနေတာ”

“သမီးစိုက်ဆာတယ်ဆိုလို့ ဆိုင်ဝင်ထိုင်ရင်း ပိုက်ဆံ
ပြီး မပြောမဆိုထွက်သွားတယ်။ ပြီးတော့ မနက်ဖြန်ကွာရှင်း
လို့ ပြောသွားတယ်”

“ကျွန်မလည်း တောင်းပန်ဝယ်ယူနေပဲ ဆိုင်မှာ ထိုင်နေခဲ့
လိုက်တယ်။ ခဏတော့ ဘယ်လိုပိတ်ပြောင်းသွားတယ်မသိတူး။
ကားကြီးနဲ့ လိုက်ခဲ့ဖို့ ဝန်ဆက်ခေါ်တော့တာပဲ”

အမျိုးသမီး ရှင်းပြသည်ကို နားထောင်ရင်း ကားကို
ခပ်မှန်မှန်မောင်းလာခဲ့သည်။ ဆယ့်ငါးမိနစ်ခန့် မောင်းလာခဲ့ပြီး
နောက် လမ်းဘေးမှာ ရပ်ထားမည့်ကားကို ရှာဖွေကြည့်ရင်း
အရှိုန်ကို လျှော့လာခဲ့သည်။

ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ ကားနှစ်စီးခန့် လမ်းဘေးမှာ ရပ်နေ
သည်ကို ကားမီးရောင်နှင့် လှမ်းမြင်လိုက်သည်။ အောက်မှာလည်း
လှူနှစ်ယောက် သုံးယောက်ခန့် ရပ်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

နောက်မှာလည်း ငါးတန်းကားတစ်စီး လာနေသည်ကို
နောက်ကြည့်မှန်မှ မြင်နေရသည်။ ထိုစဉ် ကားနောက်မှာ စီးလာ
သည့် သားအမိကို သူတို့ကား ရှိမရှိမေးရန် နောက်ကြည့်မှန်မှ
ကြည့်လိုက်စဉ်

“တင်”

သောင်းဖြင့် မျက်လုံးပြူးသွားသည်။

ကားနောက်ခန်းမှာ စီးလာသည့် သားအမိနှစ်ယောက်
ကားပေါ်မှာ မရှိတော့ ကားကလည်း မရပ်ရသေး။ ဘယ်လို

ပျောက်သွားလည်း စဉ်းစားမရ၊ စကားတွင်း ရှေ့မှာ ရပ်ထားသည်
ကားနောက်မှာ ကပ်ပြီးရပ်လိုက်သည်။

သူကားပေါ်ကဆင်းလိုက်သည်။ နောက်မှာတော့ သားတို့
မရှိတော့ သူ့သားအမိပျောက်သွားသည်ကို စိတ်မဝင်စားနိုင်သ
ရှေ့မှာရပ်ထားသော ပါရာဒိုတာ၊ ရှေ့မှာ ရှိနေသည့်ကားကို
ကြည့်လိုက်သည်။

“ဟင် ကားပက်လက်လန်နေတာပါလား”

“ဘာဖြစ်ကုန်တာလဲ”

“အချိန်လွန်ပြီ၊ မှောက်တာဖြစ်မယ် ကျွန်တော်တို့လည်း
ဆင်းကြည့်ပြီးအနီးသို့ ရဲစခန်းကို လှမ်းအကြောင်းကြားသ
တယ်”

“ကားပေါ်မှာ မိသားစု သုံးယောက်တွေ့တယ် က
ယောက်မှ အသက်မရှင်တော့ဘူး”

ထိုစဉ်မှာပဲ... ရဲကားနှစ်စီးရောက်လာသည်။ ရှေ့
မီးတန်းကားဖြစ်ပြီး နောက်မှာ ဟိုင်းလက်ကားဖြစ်သည်။ အား
ရဲအရာရှိနှင့် ရဲတပ်သားခြောက်ယောက် တွေ့လိုက်သည်။

မှောက်ထားသောကားကို တတ်ပုံလှည့်ပတ်ရိုက်လိုက်
ကားတံခါးကိုခွင့်ရန် ကြိုးစားနေကြသည်။ ကားက ဘယ်နှစ်

သည်ပြီးမှ မှောက်သွားသည်မသိ ပိန်ချိုင့်နေသည်။ ကားတံငါး
အလွယ်စွင့်မရသဖြင့် သံချောင်းများနှင့် ကလပ်ပြီး စွင့်မှ
င့်သည်။

အသက်လေးဆယ်ခန့်ရှိသည့် ယောက်ျားတစ်ယောက်
ဆယ်ဝန်းကျင် အမျိုးသမီးတစ်ယောက် ငါးနှစ်ခန့် မိန်းကလေး
တစ်ယောက် သုံးယောက်လုံးသေချေပြီဖြစ်သည်။

သောင်းမြှုပ်လည်း ကားမီးသိုးထားသော ရှေ့မှ အလောင်း
ကို သွားကြည့်လိုက်သည်။

“ဟင်... ငါ့ကားပေါ်မှာ ဝါးလိုက်လာတဲ့ သားအမိပါလား။”

“ဒီမှာ ကားမှောက်လို့သေတဲ့ ဝိညာဉ်သရဲဘားအမိက
စားသောက်ဆိုင်ကို ဘယ်လိုရောက်သွားတာလဲ”

သူ့ကားပေါ်မှာ ပါလာစဉ် အမျိုးသမီးပြောသလို တစ်
သောင်းလုံးရန်ဖြစ်ပြီး ရန်ကုန်ကို အတူမသွားဘူး စားသောက်ဆိုင်
ကို ပြန်ပို့လို့ပြောပြီး သေဆုံးသွားလို့ပဲ စားသောက်ဆိုင်ကို
ပြန်ရောက်နေသည်လား။

စားသောက်ဆိုင်မှာ နေခဲ့မယ်ဟုပြောဆိုစဉ် အတင်းဆွဲ
ခေါ်၍ ပါသွားရသည်လား။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ စားသောက်ဆိုင်များကို
လွန်ပြီးမှ ကားမှောက်သေသွားသောလူ၏ ဝိညာဉ်က စားသောက်

ဆိုင်ကို ပြန်ရောက်နေသည်ကတော့ ထူးဆန်းသည်။

ရဲများက သောင်းမြင့်ကို ခေါ်ပေးသည်။ ကျွန်တော်
ဆရာတို့ကားရှေ့ရောက်လာပြီး ရပ်ကြည့်တာဟု အဖြေပေး
မယ့် ကျေနပ်အောင် ကားကို လှည့်ပတ်ကြည့်လိုက်သေးသော်
ပိန်ရာချိုင့်ရာ ရှိနေလျှင် ရှင်းရပေဦးမည်။

ရှေ့မှာရပ်ပြီး သတင်းပို့သည်ကားကတော့ အ
အကြောင်းရှင်းပြနေသည်။ ထိုကားမှာ ဘုန်းကြီးတစ်ပါး၊ ယောက်
နှစ်ယောက်၊ အဒေါ်ကြီးတစ်ယောက်ပါသည်။ ဘုန်းကြီးက က
ပေါ်မှ မဆင်းသဖြင့် မမြင်ခြင်းဖြစ်သည်။

သောင်းမြင့်လည်း ရဲများ တာဝန်အရ ပေးပြန်ခြင်းကြောင့်
သည်နှင့် ဆက်ပြီးမောင်းလာခဲ့သည်။

ထိုအမင်းဖြစ်သည့်နေရာက ထွက်လာ၍ ငါးမိနစ်ခန့်
ရှိဦးမည် ကားက သိမ့်ကနဲဖြစ်သွားသည်အတွက် နောက်ကြ
မှန်မှ နောက်ကို ကြည့်လိုက်မိသည်။

“တင်”

“ဘုရား... ဘုရား... ငါ့ကားပေါ်မှာ သရဲပသာ
ရော သူ့ယောက်ျားသရဲပါ ပါလာပြီ... ဒုက္ခပါပဲ”

အချိန်က ဆယ့်တစ်နာရီကျော်ပြီး ရန်ကုန်ကို တက်

နှစ်နာရီမှ ရောက်မည်။ အချိန်ညည့်နက်လာလေ သရဲသုံးကောင် နှင့် ရှေ့ခရီး၊ ဘယ်လိုဆက်ရမည် မစဉ်းစားဝံ့တော့...။

“အစ်ကို ပြန်ပြန်လေးမောင်းပေးပါလား။ ရန်ကုန်ကို အဝင် နောက်ကျမှာ စိုးလို့”

“သည့်ထက်ပြန်အောင် မမောင်းဝံ့ဘူး... နှစ်နာရီဆို ရန်ကုန်ရောက်မှာပဲ...။ ဒါနဲ့ ကျုပ်ကားနဲ့ ဘာဖြစ်လို့ လိုက် တာလဲ ဒီပြင်ကားနဲ့ လိုက်ကြပါလား”

“ဤက လိုက်ခဲ့တာ... လမ်းမှာ ကျွန်မတို့ကားပျက် နေလို့ ယောက်ျားကို တင်ခေါ်လာခဲ့တာ။ အိမ်ကကားသားမပျက် ရင် အစ်ကို့ကားနဲ့ မလိုက်ပါဘူး”

“ဤက ထွက်ကတည်းက လိုက်လာတာမို့ ဆက်ပြီး လိုက်လာတာတဲ့ ဒီအတိုင်းဆို သူတို့နေတဲ့ တောင်ဒုံအထိများ လိုက်ဖို့ရဦးမလား မသိဘူး”

ကားကို မောင်းနေရပေမယ့် ကားနောက်မှာ ပါလာသူ သုံးယောက်က လူမဟုတ်ဘဲ သရဲပြန်သိနေသဖြင့် သွေးပျက် ခြောက်ချားနေသည်။

သရဲမက သူ့ကို ခေါ်တင်လာလို့ သူ့ယောက်ျားကိုပါ ဆင်းခေါ်လာခဲ့သည်တဲ့...

တရိုက်ရိုက်ပြေးနေသော လမ်းပေါ်မှာ ကားအသွားအလာ နည်းလှသည်။ ရန်ကုန်ဘက်သို့ အဝင်ကား အနည်းငယ်သာ ရှိသည်။ သည်အချိန် ကိုယ်ပိုင်ကားလေးများသာ အသွားအလာ ရှိသည်။

ရန်ကုန်ဘက်က အထွက်တာ အနည်းငယ်သာ တွေ့နေ ရသည်။ တစ်လမ်းလုံး သရဲသုံးကောင်နှင့် သူတစ်ယောက်တည်း ဖြစ်နေသည်။ ယောက်ျားဖြစ်သူက စကားတစ်လုံးမှ ပပြောပဲ ငေးတိငေးနိုင်နှင့် ကားပေါ်ပါလာသည်။

ကလေးပလေးက သူ့အဖေနှင့် စကားပြောနေသည်။ သူ့ကိုတော့ ခြောက်ခြင်း၊ လှန်ခြင်း မပြုသေး၍ တော် သေးသည်။

မကြာခင် အမြန်လမ်းအဝင်မှာ ရှိသော တိုးဂိတ်ကို လှမ်း မြင်လိုက်သည်။ ဒီးရောက်တွေ ဝင်ထိန်နေသော မန္တလေးလမ်း၊ တောင်းနှင့် အမြန်လမ်းဆုံရာ အမှတ် (၃)လမ်းမကြီးကို မြင်နေရ သည်။ ကြောက်မိတ်အနည်းငယ် လျော့သွားသည်။

သရဲသုံးကောင်က ရှိနေတုန်းပင်။

“ကျုပ်က ပြောက်ဥက္ကလာပမှာနေတာ ခင်ဗျားတို့ကို ဘယ်မှချပေးရမလဲ”

“ရန်ကုန်ထဲတောင် မဝင်သေးဘူး၊ စဉ်းစားဦးမယ်”

“ကြုံတဲ့နေရာမှာပဲ ဆင်းနေခဲ့ပါတော့ဗျာ တောင်းပန်
ပါတယ်”

“ဆင်းခိုင်းတိုင်း ဆင်းရဲမှာလား၊ အချိန်မတော်ကြီး”

သရဲက အချိန်မတော်ကြီးဟု ဆိုလာသဖြင့် သောင်းမြင့်
ဘာမှ ဆက်မပြောနိုင်တော့ တိုးဂိတ်ဝင်တန်းစီလိုက်ပြီး ပိုက်ဆံ
ပေးလိုက်သည်။

တိုးဂိတ်မှာ တန်းစီတော့ သူ့ကို ကျော်တက်သွားသည့်
ကား တစ်စီးသာရှိသည်။

လမ်းဆုံမရောက်ခင် ရှောင်တခင်စစ်သည့် အဖွဲ့က တား
သဖြင့် ရပ်ပေးလိုက်သည်။ ထိုအချိန်ထိ သရဲသုံးကောင် ကားထဲ
မှာ အခန့်သာထိုင်နေသည်ကို တွေ့နေရသည်။

ကားကို လိုင်စင်စစ်သည်။ လူဆင်းခိုင်းပြီး ကားတံခါး
များ ဖွင့်ခိုင်းကာ မီးထိုးရှာသည်။ နောက်ပုံးကို ဖွင့်ခိုင်းသည်။

နောက်ခန်းတံခါးဖွင့်ပြီး ဓာတ်မီးနှင့် ထိုးရှာနေစဉ် သရဲ
သုံးကောင်ကို မမြင်ရတော့။ သောင်းမြင့် စိတ်ထဲ ဆင်းသွားပြီ
တုထင်ကာ စစ်ဆေးသည့် ရဲများ လူကြီးများကို ကျေးဇူးတင်
မိလိုက်သည်။

ပိတ်တိုင်းကျ စစ်ဆေးပြီးသည်နှင့်

“ကဲ... သွားလို့ရပြီ”

ထိုနေရာမှ မောင်းထွက်ခဲ့ပြီး အမှတ် (၃) လမ်းထဲဝင်လာခဲ့သည်။ ထိုစဉ်မှာပဲ ကားနောက်ခန်းမှာ သရဲသုံးကောင်ကို အခန့်သားထိုင်နေကြသည့်တန် မြင်တွေ့လိုက်သည်။

သောင်းမြင့်လည်း ဘာမှမပြောပဲ ဆက်ပြီးမောင်းလာခဲ့သည်။ လမ်းပေါ်မှာ ကားရှင်းသဖြင့် မြန်မြန်လေးမောင်းလာခဲ့သည်။

အဝေးပြေးဂိတ်ရောက်တော့ ကားဝင်ဘက်သို့ ချိုးတွေ့ဝင်လိုက်သည်။

“အောင်မင်္ဂလာဝင်းထဲ ဘာဝင်လုပ်မလို့လဲ”

သရဲမက စပ်စပ်စုစု မေးလိုက်သည်။

“ရောက်ပြီလေ ဒီမှာဆင်းပြီး ကြုံတဲ့ကားနဲ့လိုက် အနက်ဆို တောင်ခုံသွားတဲ့အမှတ် (၂) ဝိုင်ဘီအက်ကားလည်း ရှိတယ်။ စောင့်ပြီးလိုက်သွား”

“ရှင်က ဒီအတိုင်းထိုင်နေတော့မှာလား ဝင်ပြောဦးလေ ဒီမှာ ဆင်းလို့မဖြစ်ဖူးဆိုတာ ပြောဦး”

“တုတ်တယ် ကျုပ်မိန်းမပြောသလိုပဲ ဒီကားဂိတ်မှာ”

ဆင်းလို့ မဖြစ်ဖူး”

“ကျွန်က ဒီတကားဂိတ်က တည်းခိုခန်းမှာ အိပ်မှာ ခင်ဗျား တို့ လင်ယော၊ ကားပေါ်မှာ အိပ်လေ မနက်လင်းရင် လိုက်ပို့ ပေးမယ်။ အခု ဆက်မောင်းလို့ မရတော့ဘူး။ တစ်နာရီနှစ်နာရီ လောက် အိပ်လိုက်မှ ဖြစ်မယ်”

“မင်းအိပ်ချင်အိပ်လေ ငါက ကားမောင်းတတ်တာ မင်း ကားကို ငါမောင်းသွားမယ်။ မင်းအိပ်မယ်ဆို ကားပေါ်ကဆင်း”

“ခင်ဗျားတို့က ဝိညာဉ်တွေ ကားကို ဘယ်လိုမောင်း သွားမှာလဲ မဖြစ်နိုင်ဘူး”

“ဖြစ်နိုင်လား မဖြစ်နိုင်လားကြည့်”

“ဝူ”

သောင်းမြင့်က ကားစက်ရပ်ပြီး စကားပြောနေခြင်းဖြစ် သည်။ သရဲယောက်ျား၏ စကားအဆုံး ကားစက် ရုတ်တရက် နှိုးသွားသည်ကို သောင်းမြင့်သိလိုက်သည့်အခါမှာတော့... သရဲ တူ၍ အထင်မသေထုံတော့။

ထိုစဉ် ကားထဲမှာ ပုပ်ဟောင်သော အနံ့ဆိုကြီး နံ့လာ သည်။ ကားမှန်များ ဖွင့်လိုက်ရသည်။ မှန်တံငါးများ ဖွင့်လိုက် သဖြင့် အနံ့အနည်းငယ် သက်သာသွားသည်။

“ငါတို့အိမ်ကို လိုက်ပို့ပေး”

“ဟာ ဒီအချိန်ကြီး မသွားတတ်ဘူး”

“အပုပ်နံ့ကြီး ဈေးကလိုက်ရာ အသက်ရှူမဝတော့ဘူး”

“ငါတို့ကို ပို့ပေးမလား ပို့ပေးမယ်ဆို အပုပ်နံ့ လုံးဝ မနံ့စေရဘူး”

“ကျွန်ဘယ်လိုသွားရမှာလဲ လမ်းညွှန်ပြ”

သောင်းမြင့်လည်း အဝေးပြေးကားဝင်းမှ သုဓမ္မလမ်းမ ကြီးပေါ် မောင်းတက်လိုက်သည်။ တောင်ဒုံကို ဘယ်လမ်းက သွားသွား သွားတတ်သည်။ တမင်မသွားတတ်ဟုပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ဇေကျောဝင်းအတွင်းမှ မောင်း၍ ရွှေပေါက်ကိုဝင်ကာ ကျန်စစ်သားလမ်းအတိုင်း မောင်းပြီးကျောက်လမ်းဆုံကို ကျော် သည်နှင့် တောင်ဒုံသို့ စေ့ပြန်ဖြစ်သည်။ ကျောက်လမ်းဆုံမှ တောင်ဒုံ (၇၀/၇၁)သို့ သွားလည်းရသည်။

မောင်းမကန်လမ်းဆုံ နတ်စင်ထိပ်မှ ဝင်လည်း ရသည်။ ယခု သုဓမ္မလမ်းအတိုင်းမောင်းလာပြီးဆိုတော့ ပြောက်ဥက္ကလာ အတိုင်းမှ စထူးလမ်းထဲ ချိုးဝင်ပြီး လမ်းပေါ်ရောက်မှ တောင်ဒုံ ဘယ်ကိုပို့ရမည်ကို မေးလိုက်သည်။

“စည်ပင်လမ်းပေါ်ရောက်ရင် ကျောင်းရှေ့မှတ်တိုင်အလွန်

မှာ ရုပ်ပေး”

သောင်းပြိုင်လည်း လူမှန်းမသိ သရဲမှန်းမသိ ကူညီချင် သည့် စိတ်နှင့် တင်ခေါ်လာမိကာမှ လူမဟုတ်ပဲ သရဲများ ဖြစ်နေ သည်ကို သိခဲ့ရသည်။

သရဲကလည်း သူတို့အစွမ်းအားနှင့် မသွားပဲ အိပ်တိုင် ယာရောက် ပို့နိုင်နေသည်။ လူဆိုရင် မလိုက်ချင် အတင်းနှင့် ချစ်ရသည်။

သရဲတစ္ဆေတွေမှန်း သိနေသဖြင့် နှင်မချတဲ့ မကျေနပ်၍ ခြောက်လှန့်ပြနေလျှင် လိပ်ပြာလွင့်သွားနိုင်သည်။ ကားကို (၄၆) လမ်းဆုံမှ ပြည်ထောင်စုလမ်းမပေါ် ချိုးကွေ့ဝင်ပြီး မဝတလမ်းဆုံ မှ တောင်ဒဂုံဘက်သို့ ထွက်လာခဲ့သည်။ မကြာခင် မောင်းမကန် လမ်းဆုံမီးပျံ့သို့ ရောက်လာသည်။ မောင်းမကန်လမ်းအတိုင်း မောင်းလာခဲ့ပြီး (၁၈)ကွေ့ မီးပျံ့ရောက်တော့ မီးစိမ်းနေသဖြင့် စည်ပင်လမ်းထဲ ချိုးကွေ့ဝင်လိုက်သည်။

ကျန်းမာရေးမှတ်တိုင် ကျော်သည်နှင့် ကျောင်းရှေ့မှတ် တိုင် ရောက်လာသည်။

“တောက် သက်သက်မဲ့ လူပျားဝတဲ့သရဲတွေ”

ကျောင်းရှေ့ရောက်သည်နှင့် ဝကားပေါ်မှာ သရဲတင်ကောင်

မှ မရှိတော့ ဆင်းမည့်နေရာမရောက်ခင် ကျေးဇူးတင်စကားပင် ပြောမသွား။ နှုတ်လည်း မဆက်၊ ပျောက်ခြင်းမလှ ပျောက်သွားသည်။

သည်နေရာ သည်ပတ်ဝန်းကျင်မှာတော့ သူတို့နေထိုင်သည့်အိမ် ရှိမှာ သေချာသည်။

သေသေချာချာ ပြန်စဉ်းစားတော့လည်း ခရီးသွားရင်း မိသားစုတစ်စုလုံး ကားမှောက်ပြီး အသက်သေဆုံးကုန်သည်။ ရန်ကုန်မှာ မိသားစု၊ ဆွေမျိုး ကျန်မကျန် မသိ၊ သူတို့မှ ဆုံးရှုံးမှုကြီးမားစွာ ဖြစ်ခဲ့သည်။

ထိုသနားစရာကောင်းသည့် မိသားစုသုံးယောက်ကို ဆိုသွားဟန်လွှဲ သွားချင်သည့်နေရာရောက်အောင် ကူညီပေးနိုင်ခဲ့သည်။ အစက မကျေမနပ်နှင့် တင်ပေါ်လာမိသည်ကို အကြိမ်ကြိမ် နောင်တရမိသည့်စိတ် ဖြစ်ပေါ်ခဲ့သည်။

သွေးအေးသွားသည့်အချိန် တပြည်ပြည်၊ စဉ်းစားမိတော့ သူတို့ဖြစ်ချင်သည့်ဆန္ဒကို ပြည့်စည်းပေးနိုင်လိုက်သည့်အတွက် ဝမ်းသာစိတ်တွေ ဖြစ်ပေါ်လာသည်။

သူတို့ဖြစ်ချင်သည့်နေရာအရောက် ပို့ပေးနိုင်ခဲ့သည်။ သူ့ကားပေါ်မှာ လိုက်လာပြီး အခြောက်အလှန့်မရှိပဲ ရိုးရိုးလူများ

ကဲ့သို့ လိုက်လာခဲ့ကြသည်။

အောင်မင်္ဂလာအဝေးပြေးကွင်းမှာ သူ့ကားကို ရပ်ပြီး ဆိုပေးတဲ့ ငြင်းဆန်မှ သူတို့သရဲမှန်သိအောင် အပုပ်နဲ့တွေ့ ဆိုးဝါးစွာပေးခဲ့သည်။

လိုက်ပို့သည့်အချိန်ကစပြီး အပုပ်နဲ့များ ပျောက်သွားသည်။ ကံဆိုးမိုးမှောင်ကျပြီး ဘဝတစ်ပါး ကူးပြောင်းသွားတဲ့ သိသာစရာသုံးယောက် ကောင်းရာမွန်ရာ ရောက်ရှိပါစေလို့ အခါအဆုတ်တောင်းပေးရင်း တောင်းခံမှု မြောက်ဥက္ကလာသို့ ကားကို ပြန်မောင်းလာခဲ့တော့သည်။

x x x x x x x x x x

မီးသင့်တၢ်စွဲ

ထန်သုံပင်ရွာကြီးက ထန်စလရောင်အောက်မှာ ပြိုင်သင်
စွာ ရှိနေသည်။ ကိုကျော်ညွန့်တစ်ယောက် လှေတစ်စီးကို လှေ
ပြီး ရွာပြင်သို့ ထွက်လာခဲ့သည်။

ရွာသားအများစုက လယ်ယာလုပ်ခြင်း ဈေးရောင်းခြင်း
ငါးဖမ်းခြင်းတို့ဖြင့် အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းပြုကြသည်။ ကျော်ညွန့်
ကတော့ ငါးဖမ်းခြင်းဖြင့် အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းပြုခဲ့သည်။

ကိုကျော်ညွန့်က အိမ်ထောင်ကျပြီး ရွာပြောက်ဘက်တ
ရောင်းကမ်းစပ်ဘေးမှာ သုံပင်အိမ်လေးဆောက်ပြီးနေထိုင်ခဲ့သည်။
ညဘက်မှောင်သည်နှင့် ရောင်ဆာတွင်း လှေတစ်စင်းနှင့် ငါးဖမ်းထွက်
လေ့ရှိသည်။ ညဘက်ငါးထွက်ရွာပြီး မနက်စောစော အိမ်ပြန်

ဘက်လာသည်။

ရလာသည့် ငါးများကို ဖျီခြင်သူ ခင်ထွေးက ဈေးတောင်း
ခင်းရွက်ပြီး ရွာထဲလှည့်ရောင်းသည်။ ငါးက ပုံမှန်ရသည်မတုတ်။
တစ်ခါတစ်ရံ များများရတတ်ပြီး တစ်ခါတစ်ရံဖေ(၁) ဈေးဖိုးရသည်
ခိုရံ ရသည်။

ယခု ညစာ ထမင်းစားပြီးသည်နှင့် လှေကိုလှော်ပြီး
ချောင်းထဲထွက်ခဲ့သည်။ ချောင်းရေကလွှပ်ရှားမှုကင်းမဲ့ကာ ငြိမ်သက်
သည်။

သူ၏လှော်စက်သံကသာ ရေမျက်နှာပြင်မှာ အသံထွက်
သည်။

ချောင်းကမ်းစပ်မှာ သံပပ်ကြီးအချို့ ပေါက်ရောက်နေ
လို ကိုင်းပင်များကလည်း ဟိုတက်သည်ဘက် အတော်ဝေးဝေး
ရောက်သည့်အထိ ပေါက်ရော့စုံနေတတ်သည်။ ကိုင်းတောကြီး
စပ်ဖက်ရှိနေသည့် ချောင်းထဲရော့ဖန်တော့ ခါတိုင်းလိုမဟုတ် ရင်
အထိတ်ထိတ် ခုန်နေမိသည်။

ခါတိုင်း သည်ချောင်းထဲ ငါးရှာခဲ့သော်လည်း ကြောက်
နစ်မှု ရင်ထိတ်မှု မဖြစ်ပေါ်ခဲ့။ ပြီးခဲ့သော လက သည်ချောင်းထဲ
ကိုင်းတောစပ်မှာ အချို့သမီးအလောင်း တစ်လောင်းကို သူ ဆယ်ယူ

ရရှိခဲ့သည်။

မြစ်ပုံက သူပုံမှန် ညရွှပ်နာရီ ချောင်းထဲမှာ ကွန်ပစ်
သည်။ အိမ်မှ တဖြည်းဖြည်း ကွန်ပစ်လာခဲ့ရာ တစ်ပိုင်ခန့်အထိ
သို့ ရောက်လာခဲ့သည်။ ကောင်းကင်မှာ လဆန်းငါးရက်လောက်
အနောက်ဘက်မှာ မေးတင်နေပြီ။

ထိုအချိန် ရေထဲ ပစ်ချထားသော ကွန်ကို ဆွဲတင်
သည် တော်တော်နှင့် ကွန်က ဆွဲ၍မရ။ ကြီးမားသော ငါး
ကို ဖိထားသလို လေးနေသည်။

ကွန်ကလေးနေပေမယ့် ငါးတိုးသလို လှုပ်ရှားမှုက
သို့ကြောင့် ငါးမိသည်ဟု စိတ်ထဲက မသတ်မှတ်တော့ပဲ ချော
နေသောသစ်တိုသစ်တော်ခုခု ကွန်နှင့်ညီနေသည်ဟု ထင်လိုက်သည်။

ထို့ကြောင့် တဖြည်းဖြည်း ထိမ်းပြီး ဆွဲတင်လိုက်သ
ရေထဲက အရာဝတ္ထုက ကွန်ထဲမှာ ပါလာသည်။

“မည်းမည်းကြီး..... ဘာပါလိမ့်”

ရေထဲ ပေါ်တက်လာသောအရာက ပဲနေသဖြင့် ဝက်
ကောင် ရေထဲကျသေသည် မှတ်လိုက်သည်။ ကျော်ညွန့်လည်
သေချာအောင်လက်နှင့် ဆွဲတင်လိုက်သည်။

အသားများ လက်ထဲပဲ့ပါလာသည်။

“အမလေး လူသေအလောင်းကြီး”

ကြောက်လန့်စွာ ထအော်ပြီး ကွန်ကို လွှတ်ချလိုက်
ည်။ ထိုအခါ အလောင်းကောင်က ရေထဲ ပြန်မြုပ်သွားပဲ
လောပေါ်နေသည်။

ကျော်ညွန့်သည် ကွန်ကိုထားပစ်ခဲ့ပြီး ရွာသို့အပြန်လှေ
လှော်လာခဲ့သည်။ ရွာသို့ မပင်သေးပဲ အိမ်ရှေ့မှာ လှေကို
ကပ်ကပ်လိုက်ပြီးမှ ရွာထဲသို့ ပြေးဝင်လာခဲ့သည်။

အချိန်က ကိုးနာရီခွဲ ဆယ်နာရီခန့်ရှိပြီ။

“ဦးမြမောင် ဦးလေးမြမောင်”

“ဟဲ့ ဘယ်သူလဲ”

“ကွန်တော် ကျော်ညွန့်ပါ။ အရေးကြီးလို့ ထပါပြီ”

ရွာလူကြီးဦးမြမောင်လည်း ဒီးထွန်းပြီး အိမ်တံခါးဖွင့်
က်သည်။

“ခင်ထွေးယောက်ျား ကျော်ညွန့်လား”

“ဟုတ်ကဲ့ ဦးလေး”

“အရေးတကြီး ဘာဖြစ်လာတာလဲ”

“ဟို... ချောင်း ချောင်းထဲမှာ လူသေအလောင်းတွေ

“ဟေ... ဘယ်နားမှာလဲ”

“မအူတန်းအလွန် ကိုင်းပင်တန်းတွေ ကြားကနေတစ်
ကွန်ပစ်နေတုန်း ကွန်ထဲပါလာတာ”

“ယောက်ျားလား မိန်းမလား”

“ယောက်ျားလား မိန်းမလားတော့ မသိဘူး တစ်စုံ
လုံး မီးလောင်ထားသလို မည်းချိတ်နေတယ်”

“ကဲ... လှဝင်းတို့ တင့်ဆန်းတို့ ခေါ်ပြီး အလေး
တွေ့တဲ့နေရာ သွားကြမယ်။ ငါတို့ရွာမှာတော့ လူပျောက်တဲ့သတင်း
မကြားမိဘူး”

“အရှေ့ရွာကများ ဖြစ်မလား”

ရွာလူကြီးလည်း ဓာတ်မီးတစ်လက်ဆွဲပြီးအိမ်အေး
ဆင်းလာသည်။ ကိုလှဝင်းနှင့် ကိုတင့်ဆန်းတို့က ရာအိမ်
ဆယ်အိမ်များများဖြစ်သည်။

ဦးမြဟောင်းအိမ်နှင့် ပဝေသေဖြင့် ကျော်ညွန့်တို့ လိုက်
လိုက်သည်။ ကိုတင့်ဆန်းက အိမ်နီးနားချင်းများကိုပါ ခေါ်လာ
ချောင်းစပ်သို့ ဆင်းလာခဲ့သည်။

သူတို့အုပ်စုက လူရှုပ်ယောက်ခန့်ရှိပြီး မီးတုတ်နှစ်တုတ်
ဓာတ်မီးလေးလက်နှင့် လှေသုံးစီးနှင့် ချောင်းထဲအတိုင်းလှေကား

လာခဲ့ကြသည်။

ကိုင်းပင်တန်းထိပ် အရောက်မှာပင် ရေထဲ ဟောလော
မျောနေသော အလောင်းကောင်ကို တွေ့လိုက်သည်။

ရေထဲမှာ နှစ်နေသည့်အတွက် အပုပ်နံ့မရသော်လည်း
ညှို့ဖို့ဖို့ အနံ့တော့ ရနေသည်။

“ကဲ... လေးမိုင်နဲ့ တင့်စန်းတို့ ကျော်ညွှန်ရဲ့ ကွန်
ကိုရေထဲမှာပဲ ဖယ်လိုက်”

လှေကို အလောင်းကောင်အနီးကပ်ပြီး လှော်တက်များ
နှင့် လှေမှာ ခြနေသော ဝိုက်ကွန်ကို ဖယ်လိုက်သည်။

“အလောင်းကောင်က ရေထဲမှာ မြှုပ်နေတာ သုံးလေးရက်
လောက်ရှိမယ် အဘားတွေ ပဲ့ချင်နေတယ်”

“ကဲ... မအူပင်တန်းအထိ ဆွဲယူသွားကြမယ်။ ရဲစခန်း
သွားဆောင်ပေးတဲ့ လှုပ်ငန်း ဖြိုးအောင်တို့ အလာကို ဖော်ပြကြမယ်။
အလောင်းကတော့ အမျိုးသမီး အလောင်းပဲ”

“သူတို့ အသွားအပြန် ဖော်ဖော်ကြာလိမ့်မယ်”

“စက်ဘီးနဲ့ သွားကြတာ စခန်းပျား အဆင်သင့်ရှိရင်
အသွားအပြန် တစ်နှာရုံလောက်ပဲ ကြာလိမ့်မယ်။

သူတို့အလောင်းကို ရေစပ်သို့ ဆွဲလာပြီး ဆယ်ငါးစိတ်

ခန့်အကြာ ရဲသုံးယောက်အပါ စက်ဘီးလေးစီး ရောက်လာသည်
ရဲများက အလောင်းကို ရေပေါ်ဆွဲတင်၍ အသေအရာ
စစ်ဆေးသည်။

“တေးနဲ့ထိုးပြီး မီးရှို့သတ်ထားတာ”

အမျိုးသမီးအလောင်းမှန်း ပြင်လိုက်သည်နှင့် သိနိုင်သော်
လည်း မျက်နှာတပြင်လုံး မီးလောင်ထားသည့်အတွက် မည်သူ
မည်ဝါ ငြစ်သည်ဟု မပြောတတ်။

“သည်ရွာမှာ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ယောက် ပျောက်
ကွဲသတင်း မကြားဘူးလား”

“မကြားမိပူး ခခန်းပျားကြီး တိုဘက်ကြောင်လျှာပင်ရွာ
ကများလား”

“မနက်ဖြန်မှ သတင်းရုံစမ်းရမှာပဲ ခခန်းမှာလည်း လူ
ပျောက်တိုင်တဲ့ သတင်းမရှိသေးဘူး”

ရဲများက အသေအရာ စစ်ဆေးပြီး အလောင်းကို ပလပ်
စတစ်နှင့် ပတ်စေပြီး မြို့ကဆေးရုံကို ပို့စေသည်။

လူသတ်မှုဖြစ်၍ အလောင်းကို ရင်ခွဲစစ်ဆေးပြီးမည်ဖြစ်
သည်။ အသားများက ထိရုံနှင့်တော့ မပဲ့သေး။ ဆွဲညှစ်ဆွဲကိုင်
လျှင်တော့ ပဲ့ထွက်သည်။

သို့ကြောင့် ရေထဲရောက်နေသည်မှာ ငါးရက်ခန့်ရှိပြီဟု
ခံယူရက မှတ်ချက်ပေးသည်။

ကျော်ညွန့်လည်း လူသေကို ပတ်နေသည့် ပိုက်ကွန်
တို့ ရေထဲမှာ အကြိမ်ကြိမ်ဆေးပြီး လှေပေါ်တင်ကာ အိမ်ပြန်ယူ
ခဲ့သည်။

အိမ်ပြန်ရောက်တော့ ညနှစ်နာရီကျော်ပြီ။

ခင်ထွေးက အချိန်မတော် ပြန်ရောက်လာသော လင်ဖြစ်
သူအား ငါးတွေအတော်ရလို့ ပြန်လာတာလားဟု မေးသည်။

“ငါးကတော့ ကွန်သုံးခါပစ်ထားတာ ငါးဆယ်သားတောင်
ပြည့်ရဲ့လား မသိဘူး။ ပလိုင်းထဲမှာ ရှိတယ်။ ကံကောင်းလို့
မသာအသာပစ်ရတယ်”

“ဟင်... ဘယ်လို... တော်တာဖြစ်လာလို့လဲ”

လင်တော်မောင်၏ အရင်းမရှိ အဖျားမရှိစကားကြောင့်
ခင်ထွေးမျက်လုံးပြူးပြီး မေးလှူတော့သည်။

ကျော်ညွန့်လည်း ဖြစ်ခဲ့သမျှကို အကုန်ပြောပြလိုက်သည်။

“ငါတော့ နောက်ညတွေ ချောင်းထဲ ကွန်ပစ်မသွားသေး
ဘူး ဖြစ်တယ်မဟုတ်လား”

“ဖြစ်ပါတယ်၊ သုံးလေးရက်စာတော့ ရှိပါသေးတယ်...”

ကျွန်တော့ ရွှင်ကို ညဖက်ကွန်ပစ်မထွက်စေချင်ဘူး။ ငါ့အရုဏ်
တယ်ဆိုပေမယ့် နေ့ဖက်ပဲ ငါ့ထွက်ရှာစေချင်တယ်”

“နေပါကွာ... စိတ်တည်ငြိမ်သွားအောင် သုံးလေးရက်
လောက် နားပြီး အထက်ဘက်တက်မရှာပဲ ချောင်းအောက်ထဲ
ဆင်းပြီးရှာမယ်”

“ခေါင်းရင်းအိမ်တွေ ခြေရင်းအိမ်တွေကလည်း ညဉ့်
တာ အားပေးရဘူး။ ပိုးချုပ်တာနဲ့ တံခါးပိတ်ပြီး အိပ်ကုန်ကြ
တာ ညဘက်ကျုပ်တစ်ယောက်တည်း”

“မင်းကလည်း တံခါးပိတ်ပြီးအိပ်ပေါ့”

သို့ဖြင့် အလောင်းတွေ့ပြီး သုံးရက်ခန့် ချောင်းထဲမဆင်း
ပဲ နေခဲ့သည်။

ထိုသုံးရက်အတွင်း ချောင်းထဲမှာ သေနေသော အလောင်း
မည်သည့်ရွာမှ မည်သူ့ဖြစ်သည်ကို မသိရသေးဟု ဆိုသည်။ အား
လုံးက ဝပ်ဝေးဝေးရွာမှ ခရီးသွားလာသည့် အမျိုးသမီးဟု ထင်
ကြေးပေးကြသည်။

ရက်ရက်စက်စက် ဓားနှင့်ထိုးပြီး မီးရှို့သတ်သူ တရားမ
သည် အနီးအနားရွာများက ဖြစ်လေမည်လားဟုလည်း ကျော်ညွှန်
တွေ့နေမိသည်။

ကျော်ညွန့်၊ ငါးဝမ်းပထွက်သည့် ခုတ်ယနေ့ မနက်ပိုင်းမှာ သတင်းဆိုးတစ်ခုကို ကြားလိုက်ရသည်။

ရွာက တစ်လှိုင်နှင့် ဝင်းမြိုင်တို့ ညီအစ်ကို ချောင်းဘေး လမ်းအကိုင်၊ နဘဲပင်ရွာမှ ပြန်လာကြသည်။ ရွာစားရောက်တော့ မှောင်နေပြီ။

ထိုအချိန် လမ်းပေါ်ကို တစ်ကိုယ်လုံး ပီးစွဲလောင်နေသည့် အမျိုးသမီးတစ်ယောက် ရုတ်တရက်ပြေးတက်လာသည်။

ပါးစပ်ကလည်း ကယ်ကြပါ၊ ကယ်ကြပါဟု နာနာ ကျင်ကျင် အော်ဟစ်ရင်း သူတို့ရှေ့မှာပင် ချောင်းထဲထိုးကျသွား သည်ကို မြင်လိုက်သဖြင့် ကြောက်ကြောက်လန့်လန့်နှင့် ရွာထဲ အရောက်ပြေးလာကြသည်။

လွန်ခဲ့သော ရက်က ပီးလောင်သေထားသော အမျိုးသမီး အလောင်းကို ချောင်းထဲမှ ဆယ်ယူရရှိထားသည်ကို သူတို့ ညီ အစ်ကို သိထားသည့်အတွက် သရဲခြောက်သည်ကို သိပြီး ပြေး လာကြခြင်းဖြစ်သည်။

သုံးလေးရက်ခန့် အိမ်မှာနေပြီး စားဝတ်နေရေးကြောင့် ကျော်ညွန့်၊ ငါးရွာထွက်ခဲ့ရသည်။

အထာမကျခင်တော့ အိမ်မှထွက်သည်နှင့် သွားနေကျ

ချောင်းအထက်ပိုင်း၊ မသွားပဲ ချောင်းအောက်ဖက် ဆင်းခဲ့သည်။ သွားနေကျ နေရာလောက် ထီးပရသော်လည်း အသင့်အတင့်တော့ ရသေးသည်။

ကျော်ညွန့်၊ ချောင်းအထက်ဖက် ထီးဖမ်းမထွက်သည်ကို သိသော သံချောင်းနှင့် သာပြိုင်တို့ နှစ်ယောက် လှေတစ်ယောက် တစ်စီးနှင့် ချောင်းအထက်ပိုင်း တက်ခဲ့ကြသည်။

နှစ်ယောက်လုံးက သရဲမကြောက်ဟုဆိုသည်။ သူတို့ ထွက်ခဲ့သည်အချိန်က လဆုပ်ရက်၊ ညရှစ်နာရီကတည်းက ထွက်လာခဲ့သည်။

သန်းကောင်ချိန် ရောက်လာသည်။ သံချောင်းလှေနှင့် သာပြိုင်လှေနှစ်စီး အတော်စေသွားသည်။ တစ်ယောက်ကိုတစ် ယောက်တော့ လှမ်းပြင်နေရသည်။ အရှေ့ဘက်မှ လဆုပ်ရှစ်ရက် လက ထွက်နေပြီ...။

ရေပြင်ပေါ်မှာ လရောင်ရွှပ်ပြီး ကျနေသဖြင့် တဖျပ်ဖျပ် နှင့် လှချင်တိုင်း လှနေသည်။

လှေကို ငြိမ်ငြိမ်ထားပြီး သံချောင်း ကွန်တစ်ချက်ပစ် လိုက်သည်။

“ဗွမ်း”

ကွန်ချက်ပစ် ကျွမ်းကျင်သဖြင့် လက်ကလွတ်လိုက်သည်
နှင့် ကွန်ပြန်ကျယ်အရှိအတိုင်း ရေထဲသို့ ဝိုင်းပြီး ကျသွားသည်။
ရေအနက်က ရောင်းအလယ်မှာ ဆယ်ပေခန့်သာ ရှိသဖြင့် ခဲသီး
အလေးချိန်နှင့် အောက်ခြေသို့ မိနစ်ဝက်ခန့်အတွင်း ကွန်ထိသွား
သည်။

ခေတ္တတောင့်ပြီး အောက်ခြေကွန်ပျက်စွာပြင် စုသွားရန်
ပြည်ပြည်ချင်းဆွဲယူနေသည်။

ထိုစဉ်မှာပင် လင်းထိန်သော အရောင်တစ်ခုက ရေပြင်
နှင့် လှေခုံရုံကို လာထိတွေ့သဖြင့် ကွန်ကို အာရုံစိုက်ပြီး ဆွဲတင်
နေသော သံချောင်း ဘေးသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

“ဟင်... သ... သရဲမ”

တစ်ကိုယ်လုံး မီးခွဲလောင်နေသော သရဲမ တာပေါ်တက်ပြီး
ချောင်းဘက်ဆင်းလာနေသည်ကို တွေ့လိုက်သည်။

“ပူလိုက်တာ ပူလိုက်တာ ကယ်ကြပါ...”

“ကယ်ကြပါ...”

မီးလောင်နေသော ခန္ဓာကိုယ်ကြီး သူ့လှေဘေးနားသို့
ခုန်ချလာသည်။

“ဗွမ်း”

သံချောင်းလည်း မျက်လုံးအပြူသားနှင့် လိုက်ကြည့်
နေပြီးမှ သတိဝင်လာပြီး ကွန်ကို နှစ်ကြိမ်သုံးကြိမ်တည်းနှင့်
လှေပေါ်ရောက်အောင် ဆွဲတင်လိုက်သည်။

ကွန်ထဲမှာ ငါးပါးပါ မကြည့်အား လှော်တက်ကို ကိုင်
ပြီး သာမြိုင်လှေရှိရာသို့ လှော်ခတ်လိုက်သည်။

“ဗွမ်း... ဗွမ်း...”

ကြောက်ကြောက်နှင့် လှေကို အားကုန်လှော်ပေမယ့်
လှေက ရှေ့ကို တိုးမသွား။

ထိုစဉ်မှာ လှေနှုတ်ခမ်းကို မည်းနက်နေသည့် လက်ကြီး
တစ်ဖက် လှမ်းကိုင်လိုက်သည်ကို တွေ့ရသည်။

တပြည်းပြည်း သရဲမခေါင်းကြီးပေါ်လာသည်။ သရဲမခေါင်း
က ဆံပင်မရှိတော့... မီးလောင်ထားသည့် ခေါင်းမည်းမည်းကြီး
ဖြစ်သည်။

သရဲမက လှေပေါ်ကုတ်ကပ်တွယ်တက်လာသည့် အချိန်
ခံချောင်း ရေထဲခုန်ချလိုက်တော့သည်။

“ဗွမ်း...”

ဗွမ်း ဗွမ်း ဗွမ်း

လှေနှင့် ဆယ်ပေသာသာခန့်သာဝေးသည့် ရှောင်းကမ်း

ဆို လက်ပစ်ကူးပြေးသည်။ ကုန်ပေါ်တွယ်တက်ရင်း သံချောင်း
သူ့လှေကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

သရဲမက လှေပေါ်မှာ ရပ်နေသည်ကို တွေ့လိုက်သည်။
တပြည်ပြည် လက်ကြီးနှစ်ဖက်မျှော်လာပြီး သူ့ကို
လာခဲ့ရန် ခေါ်နေသည်။

သံချောင်းလည်း ချောင်းကမ်းစပ်အတိုင်း သာမြိုင်လှေ
ခိုရာသို့ ပြေးလာခဲ့သည်။

“သာမြိုင်... သာမြိုင်...”

“ငဲ့ကိုစောင့်ဦး... တော့ကောင် သာမြိုင် လှေရပ်ပေးဦး”

“မင်း... မင်း... သရဲမမြောက်ခံလိုက်ရလို့လား”

“အေး... ဝီးလောင်ပြီး သေတဲ့သရဲမ ငါ့လှေအူနားကို
ခုန်ချလာတယ်။ ဧရထဲခုန်ချရုံနဲ့ မပြီးဘူး၊ ငဲ့လှေပေါ်တက်လာလို့
ခုန်ဆင်းပြီး မင်းဆီပြေးလာခဲ့တာ”

“ငါလည်း မင်းအသံကုန်အော်လိုက်သံကြားလို့ ကွန်ကို
ဆွဲတင်ပြီး လှော်ပြေးတာ”

“အတော်အားကိုးရတယ် ငဲ့ကိုလာပြီး အကူအညီပေး
ဘူး...”

“သရဲ မကြောက်ပါဘူးလို့ ကြွေးကြော်နေတဲ့ကောင်က

ယ်သံပါအောင် အော်နေမှတော့ ငါ့ပြေးပြီပေါ့ကွ”

“အဲဒီအချိန်ကတော့ အသက်ထွက်မတတ်ကြောက်တာ အခုပြန်တွေ့ကြည့်တော့ သနားစရာ အတော်ကောင်းတဲ့ သရဲပဲ... လူတွေကို ခြောက်လှန့်တာတောင် မီးလောင်ခံနေရပြီး ခြောက်ရတယ်လို့ ကွာ ရေထဲက တက်လာတော့ သူ့ခေါင်းမှ ဆံပင်တစ်ပင်မှ မရှိတော့ဘူး”

“ငါ တာစောင်းက လှေကို ပြန်ကြည့်တော့ အဝတ်အစား မပါပဲ ရပ်ပြီး ငါ့ကို လက်ယပ်ခေါ်နေတယ်”

“သရဲမ ရပ်နေတယ်ဆိုတော့ အကုန်ပြင်လိုက်ရမှာပေါ့”

“ဟကောင် မီးလောင်ထားလို့ တစ်ကိုယ်လုံးမည်မေတာ... မည်မည်ကြီးပဲ မြင်ရတာပေါ့”

“သိပါဘူး အဝတ်အစား မပါဘူးဆိုလို့ မေးကြည့်တာ”

“မနက်မှပဲငါ့လှေ ပြန်ယူတော့မယ်”

“လူမတွေ့လို့ ကွန်ကို ဆင်းယူသွားရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ သရဲက တစ်ညလုံးတော့ လှေပေါ်မှာ မနေနိုင်ပါဘူး။ ရွာထဲဝင်ပြီး အေးမြင့်တို့၊ တင်လှတို့ကို ခေါ်ပြီး မင်းလှေကို သွားယူကြမယ်... မင်းယူချင်လား”

“မင်းတို့ပါ လိုက်ပေးမယ်ဆို သွားပြန်ယူချင်တာပေါ့”

ကွန်တင်လက်ရရှိ လွယ်တာမှ မဟုတ်ပဲ”

သို့ဖြင့် ရွာသို့ လှော်ခတ်သွားပြီး သံချောင်းကို သူငယ်ချင်း
အားဖြင့် တင်လှူတို့ကို ခိုးပြီး တာရိုးအတိုင်း လမ်းလျှောက်သွား
ကာ လှေရှိရာသို့ သွားကြသည်။

လှေရှိရာသို့ ရောက်တော့ သရဲမလည်း မရှိတော့။ လှေက
သရဲခြောက်ခံရသည့် နေရာမှ ကိုက်တစ်ရာခန့်ထိ မြှောက်ပြီး
အမ်းမှောက်နေသည်။

လှေပေါ်တက်ပြီး လေးယောက်သား ရွာသို့ ပြန်ပြီး
ဆုတ်ခတ်လာခဲ့သည်။ နောက်နေ့ရောက်တော့ ရွာသူကြီးဦးမြဟောင်
တိုက်တိုင်ဦးစီး၍ သရဲမခြောက်လှန့်တတ်သည့်နေရာအနီးမှာ
ဆန်းကြီးငါးပါး ပင့်ကာ အကျွတ်အလွတ်အနွဲ့လေး စီစဉ်ပြီး
သရဲမအတွက် ကောင်းမှုကုသိုလ် အလှူလေးလုပ်ပေးလျက် အမှု
ပေးပေးလိုက်ကြသည်။

ထိုကဲ့သို့ သရဲမ ကျွတ်လွတ်သွားစေရန် အလှူလုပ်
အမှုအတန်းဝေခဲ့ကြသော်လည်း သုံးရက်ခန့်အကြာမှာပင် မီးလောင်
နေသော သရဲမခြောက်လှန့်ခံရသည့်သတင်း ရွာထဲမှာ ကြားရ
နိုင်သည်။

သို့ကြောင့် ထိုလမ်းမှ အတတ်နိုင်ဆုံး မသွားမဖြစ် သွား

ရသည့်အခါ အဖော်နှင့်သွားရန် မှာထားသည်။ မှောင်သည့်အချိန်
မသွားရန်လည်း မှာထားသေးသည်။

သရဲမကြောင့် ချောင်းအထက်ပိုင်းကို ညဘက် ငါးရွာသို့
မရှိတော့... သရဲမက မည်သည့်အရပ်၊ မည်သည့်ဒေသ
မိန်းကလေး ဖြစ်ကြောင်းလည်း မသိရသေး။

ထန်သုံးပင်ရွာနှင့် နီးစပ်သည့် ရွာလေးငါးရွာအတွင်း
လူပျောက်သည့် သတင်းမရသဖြင့် ဗိုလ်ရှင်မှူးအလောင်းအဖြစ် ရဲဝန်
မှာ မှတ်တမ်းဝင်သွားသလို လူသတ်တရားခံလည်း မပေါ်
အလောင်းတွေ့သည်ရက်မှ နှစ်လနီးပါး ကြာသွားခဲ့ပြီ။

လိုရက်ပိုင်းအတွင်း ထန်သုံးပင်ရွာ အရှေ့ဘက် ချောင်းလှ
မှာ သရဲကတော့ ကြုံလွှင့် ကြုံသလို ခြောက်လှန့်နေတုန်းဖြစ်
သည်။ ထိုသရဲမ ခြောက်လှန့်ခံရသည့် လူတော်တော်များများ
ရှိသော်လည်း တင်လှိုင်နှင့် မအေးရီကို နှစ်ယောက်သား လှ
ဈား ဈားကုန်သည်။

တင်လှိုင်က သုံးရက်လောက် ကြောင်စီစီဖြစ်ပေါ်ပြီး
မအေးရီကတော့ အကြောက်လွန်ကာ အိပ်ယာထဲ တစ်ပတ်ခန့်
လဲသွားသည်။ ဆရာကောင်းနှင့်တွေ့ပြီး... ကျန်းမာရေး ပြန်
ကောင်းလာခဲ့သည်။

စွေရာသီ ကုန်ဆုံး၍ မိုးရာသီ ရောက်တော့မည်။ ကိုင်း
နံ့သိမ်းသည်ပြီး ရောင်းချကာ ငွေပိုငွေလုံ ရှိသူများက အလှူ
တန်းလုပ်ကြသည်။ အချို့က အိမ်ဟောင်းများ ဖျက်ကာ အိမ်
ခပ်ဆောက်ကြသည်။

ကြောင်လျာပင်ရွာမှ ဦးခင်ရွှေလည်း သူနှင့်သူရင်းငှား
ခပ်ယောက် ငွေငွေမိုးမိုး နေထိုင်နိုင်မည့် လယ်ကွင်းထဲမှ တဲ
တောင်းကို ဖျက်ပြီး တဲအသစ်ဆောက်ရန် လုံးပမ်းနေသည်။

ခန်းပွင့် ကိုးပေခန့်ရှိ သုံးပင်ပတ်လည် တဲတစ်လုံး ပြန်
ဆောက်နေသည်။ မျောတိုင်နှင့် သစ်တောင်း ငါးနှင့် ဆောက်မည်
ဦးခင်ရွှေနှင့် ဒီနှစ်မှ ခေါ်ထားသည့် သူရင်းငှား အောင်စိုးတို့
ခပ်ယောက် တိုင်တိုင်ပင်ပင် ဆောက်နေကြသည်။

ဒါတိုင်းနှစ်တွေ လယ်ကွင်းထဲမှာ မနေ၊ တစ်ပိုင်ခွဲခန့်
ပေးသည့် အိမ်မှ မနက်လာညင်နေပြန် လုပ်ကိုင်ခဲ့သည်။

လယ်က ခြောက်ဒေက ရှိစည်ပို့ တစ်ယောက်တည်း
ချိန်ပိပပြီးမှာစိုးသည့်အတွက် သူရင်းငှားကို ငှားလိုက်ခြင်းဖြစ်
သည်။ ဒါတိုင်း ဦးခင်ရွှေတစ်ယောက်တည်း နွားတစ်ရွှားနှင့်
အယ်ထွန်ဝပါးပိုက် လုပ်ခဲ့သည်။ အချိန်ပိပပြီးခဲ့၊ မိုးပြတ်ရေခန်း
ဝပါးအတွက် မကောင်းခဲ့။

စွေရာသီ ကိုင်စိုက်ချိန်မှာလည်း တစ်ယောက်တည်း
လုပ်ကိုင်သဖြင့် ကိုင်းသီးနှံစောစော မစိုက်နိုင်၊ စမ်းပြတ်ပြေပြေ
သဖြင့် အသီးအနှံအထွက်နည်းကာ အခြေအနေဆိုးခဲ့သည်။

သို့ကြောင့် မိုးရောစွေပါ အချိန်မီ စိုက်ပျိုးနိုင်ရန် သူရဲ
ငှားတစ်ယောက်ကို ခေါ်ထားခဲ့သည်။ အိမ်မှာ မနေပဲ လယ်ကွက်
ထဲမှာ နေထိုင်ကြမည်ဖြစ်သည်။ ဦးခင်ရွှေက အသက် (၄၅)နှစ်
ရှိကာ မုဆိုးဖိုဖြစ်သည်။

အိမ်ထောင်သက် ငါးနှစ်အရောက် ဇနီးဖြစ်သူ သေဆုံး
သွားသည်။ သားလေးတစ်ယောက် မွေးဖွားခဲ့သည်။ ယခုရှစ်နှစ်
အရွယ်ရှိကာ ဦးခင်ရွှေ၏ မိဘများက ကြည့်ရှုပေးထားသည်။
ဦးခင်ရွှေတို့ လယ်က ကြောင်လျှာပင်ရွာနှင့် ထန်သုံးပင်ရွာ အလယ်
လောက်မှာရှိသည်။

သို့ကြောင့် သူတို့ အရှေ့ဘက်လယ်ကွက် ငါးဧကမှာ
ထန်သုံးပင်ရွာသား ဦးပေါက်စ ပိုင်သည်။

သက်ကယ်မိုး ထရုံကာ၊ ငါးကြမ်းခင်းနှင့် သုံးပင်ပင်
လည်တဲက ငါးရက်အတွင်းပြီး သွားသည်။ တဲနှင့်ကပ်ရက် နှစ်
နှစ်ကောင်ထားရန် တင်းကုတ်တစ်လုံးဆောက်ကြရဦးမည်။

ချောင်းဘေးမှာ ဝေါက်နေသော ကိုင်းပင်များကို ဦးခင်ရွှေ

နှင့် အောင်စိုးတို့ နှစ်ယောက် သွားရုတ်ပြီ။ နေလှမ်းထားခဲ့သည်။
ဘဲနှင့်ချောင်းက မိုင်ဝက်နီးပါးဝေးသည်။ နွားတင်းကုတ်ပတ်လည်
ကို ကိုင်းပင်များနှင့် ကာမည်ဖြစ်သည်။

ကိုင်းများ နေနှစ်ရက်ခန့် ပြုလိုက်သည်နှင့် ခြောက်သွေ့
သွားသည်။ ကိုင်းပင်များကို စည်းကာ လှည်းတင်ပေးတိုက် အပြည့်
တင်ပြီး နွားတင်းကုတ်ဆောက်မည့်နေရာအနီးမှာ ပုံထားလိုက်သည်။

“အခုတလော ညှော်နဲ့တွေ့ရတယ်။ အနီးနားမှာ ဘာမှ
ဒီးရှိထားတာ မတွေ့ဘူး။”

“ဝီတော့ မရပါဘူး... မင်းစိတ်ထင်လို့ ဖြစ်မှာပါ။”

“ဒီနဲ့... ဦးခင်ရွှေကို မေးမယ် မေးမယ်နဲ့ မမေးဖြစ်
ဘူး။ ကျွန်တော်အလုပ်ဝင်တာ စာယရက်နီးပါး ရှိပြီး ဒီမှာလာ
အိပ်တာ တစ်ပတ်လောက်ကြာပြီ ညည ဦးခင်ရွှေ ထ ထအော်
တာ သုံးညဆက်တိုက် ကြားလိုက်တယ်။”

“မင်း... မင်း... ဘာတွေကြားလို့လဲ။”

“အစအဆုံး ကြားတာ မဟုတ်ဘူး။ ကျွန်တော်လည်း
တစ်နေ့လုံး အလုပ်ချိုးပုံ လုပ်နေတာ ညရောက်တော့ ထမင်း
စားပြီးတစ်ချို့ထဲ အိပ်ပျော်သွားတယ်။ ဦးခင်ရွှေ အသံကြားမှ
လန့်နိုးလာတာ နှစ်ညကတော့ ဗလုံးဗထွေး အသံဝဲ ကြားလိုက်

တယ်၊ ပြီးခဲ့တဲ့ ညကတော့ သုံးလေးစွန်းအသေအရာ
လိုက်တယ်”

“ဘယ်လိုကြားတာလဲ ပြောပါဦး”

“ရှေ့ပိုင်းမှာ ဘာတွေပြောလဲ မသိဘူး ကျွန်တော်
လာပြီး ကြားလိုက်တာကတော့ ကြောက်ကြောက်ပါပြီ
မမြောက်ပါနဲ့တဲ့... ပြီးတော့ တစ်ခွန်းရှိသေးတယ်၊ မီး... မီး
မမြောက်ပါနဲ့လို့လည်း ကြားလိုက်မိတယ်”

“ကျွန်တော် ထမင်းလုံးတစ်စွဲခြောက်တာပဲထင်ပြီး
ဦးခပ်ရွှေလက်မောင်းကို လှုပ်လိုက်ရော နီးမလာပဲ ပြန်အိပ်ပျော်
သွားတယ်”

“ငါက... မကြာ မကြာ အိပ်မက်တွေ မက်ပြီး အိပ်မက်
ထဲက အကြောင်းအရာအတိုင်း ထထပြောတတ်တယ်”

“အကြောင်း... ကျွန်တော်လည်း ဦးခပ်ရွှေ ထယောင်း
ကြားတာနဲ့ လှုပ်လိုက်တာ သုံးကြိမ်လုံး ပြန်အိပ်ပျော်သွားတာပဲ”

“မင်းအိပ်ပျော်မယ်ထင်ရင် ခပ်လှမ်းလှမ်းခွာပြီး အိပ်
ကြတာပေါ့”

“ရပါတယ် ကိုယ့်ခြင်ထောင်နဲ့ ကိုယ်အိပ်တာပဲ ခပ်ထေ
ဝေး ဓာအိပ်စရာမလိုပါဘူး”

“အိပ်မက်က ဘာတွေမက်လို့ ထထအော်ရတာလဲ”

“တစ်ည တစ်မျိုးလို မက်နေတာဆိုတော့ သိလည်း ပြောမပြောတတ်ပါဘူးကွာ။ အိပ်မက်ထဲ အရမ်းကြောက်စရာ ကောင်းတဲ့ အခါမျိုးမှ ထအော်မိတာ ခြစ်နိုင်တယ်။ မင်းလည်းသွားဖြုတ်တော့ ငါ့ရေခွေးကို သွားတည်လိုက်ဦးမယ်”

ဦးမင်ရွှေက ကိုင်းပုံအနီးက တဲသို့ ထွက်သွားသလို အောင်စိုးက ခွားနှစ်ကောင်ကို လှည်းမှ ဖြုတ်ပြီးရေတိုက်လိုက်သည်။

ညစာကို ညစုနှစ်နာရီမှ စားဖြစ်ကြသည်။ ထမင်းစားပြီး ရေခွေးထိုင်သောက်ကာ စကားပြောနေကြသည်။

ခွစ်နာရီခွဲခန့် မျက်ကြောစင်းလာသည့်အတွက် အိပ်ယာ အသိသိ ပြင်ကာ ဝင်အိပ်လိုက်ကြသည်။

ညဆယ်တစ်နာရီခန့် အရောက် နားခေါင်းထဲ ဧည့်နံ့တွေ ပွန်ထူအောင် နံလာသဖြင့် ဦးမင်ရွှေ လန့်နိုးသွားသည်။

“ဟင်... မီး... မီး... ကိုင်းပုံကြီး မီးတွေလောင်နေပြီ ဟာ... သတ်ဟယ်ပျစ်ပုံပါ မီးကူးသွားပြီ အောင်စိုး အောင်စိုး ထပါဦး မီး... မီးလောင်တုန်ပြီ မရှိနဲ့ မရှိပါနဲ့”

“ဦးမင်ရွှေ ဦးမင်ရွှေ မီးလောင်လို့ ဟုတ်လား ဘယ်မှာ

လဲ ဒီး..."

အောင်စိုးက ဦးခင်ရွှေအား လှုပ်နှိုးရင်း မေးလိုက်သည်။ သူ့အော်ဟစ်နေသလို သက်ကယ်ပျစ်ပုံ ကိုင်းပင်ခြောက်ပုံများ မီးလောင်နေခြင်းမရှိ၊ လှုပ်နှိုးလိုက်မှ ပြန်အိပ်ပျော်သွားသည်။

အောင်စိုးလည်း ပြန်အိပ်ပျော်သွားသည်။

"ကြောက်ပါပြီ... ကြောက်ပါပြီ... ငါ့ကို ဒီးနဲ့မရှိပါနဲ့၊ ကြောက်ပါပြီ... သရဲမ... ငါ့ဆီမလာနဲ့ သွား... သွား..."

အသံကုန်အော်ဟစ်နေသဖြင့် အောင်စိုး ဇောက်ကနဲ ထထိုင်လိုက်သည်။ အိပ်ပျော်သွားသည်မှာ ဘယ်လောက်ကြာသွားသည်မသိ။ ဒုတိယအကြိမ် ဦးခင်ရွှေ ထအော်လိုက်သည့်အတွက် လန့်နိုးသွားရသည်။ ဦးခင်ရွှေလည်း နိုးလာသည်။ သူတစ်ကိုယ်လုံး ရွေးတွေ့ပြည့်နေသည်။

"ဦးခင်ရွှေယောင်တာ ဒီညကတော့ ဝံ့ပါပဲဗျာ"

"ဒါနဲ့ ဦးခင်ရွှေကို ခြောက်တဲ့ထမင်းလုံးတစ်စွက်က သရဲမနဲ့ တူတယ်။ သရဲမ ငါ့ဆီမလာနဲ့လို့ အော်ဟစ်နေတယ်"

"သရဲထီးလား သရဲမလား မသိပါဘူး။ ကြောက်တဲ့မိတ်နဲ့ အော်မိလိုက်တာပဲ"

"ဟိုး လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်လကျော် သုံးလလောက်က ဒီး

လောင်လို့သေနေတဲ့ မီးသရဲမများ လာခြောက်နေတာလား ထန်းသုံးပင်ရွာနားမှာတော့ မီးသရဲမမြောက်တာ နာမည်ကို ကြီးနေတာပဲ”

“အဲဒီသရဲမ ဒီအနီးမှာ ရောက်လာလို့လားမှ မသိတာ ဒီတဲနဲ့ ချောင်းနဲ့က သိပ်ဝေးတာမှ မဟုတ်ပဲ ရောက်ချင်လည်း ရောက်မှာပဲ...”

“ပြန်အိပ်ကြမယ် အခု သုံးစာရီလောက်ပဲ ရှိဦးမယ်”
အောင်စိုးက ကောင်းကင်မှ ဝှံ့ကြယ်ကို လှမ်းကြည့်ပြီး

အချိန်ခန့်မှန်းနေသည်။

ဦးခင်ရွှေတစ်ယောက် ညဘက်ကောင်းကောင်း မအိပ်ရသည်မှာ တစ်ပတ်နီးပါးရှိပြီ။ အိပ်မောကျပြီဆိုသည်နှင့် သရဲမရောက်လာသည်။ သရဲမကြောင့် သူ့ပိတ်တွေ ခြောက်ချားနေခဲ့သည်။ မှောင်သည်နှင့် သူ့ငရဲရောက်နေသလို ခံစားနေရသည်။ ထို့ကြောင့် သူ့ဆုံးဖြတ်ချက် ချရာတော့သည်။ ထိုသို့မလုပ်မချင်း သူ့ထံမှ သရဲမ ထွက်ခွာမည် မဟုတ်မှန်းသိသည်။

ဦးခင်ရွှေ မနက်မိုးလင်းသည်နှင့် အောင်စိုးအား တဲကို အပ်ကာ မြို့ကို သွားစရာရှိသည်ဟုပြောပြီး ထွက်လာခဲ့သည်။ သူ့မြို့က ရဲဝန်းထဲ ဝင်ခဲ့သည်။

ရဲတပ်ကြပ်တစ်ယောက်က ပြီးခင်ရွှေအား လှမ်းပေးသည့်

“ဆရာကြီး ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ”

“စခန်းဖျူးနဲ့ တွေ့ချင်လို့ပါ”

“စခန်းဖျူးအခုပဲ ရောက်လာတယ် ဝင်သွားလိုက်ပါ”

ပြီးခင်ရွှေလည်း အခန်းတွင် စခန်းဖျူးကို တွေ့သဖြင့်

စားဖွဲ့ရှေ့မှာ သွားရပ်သည်။

“ဦးကြီးကိစ္စရှိလား”

“ဖြောင့်ချက်ပေးချင်လို့ပါဆရာ”

“ဗျာ... ဘာကိစ္စကို ဖြောင့်ချက်ပေးချင်တာလဲ”

“လူသတ်မှုပါ ဆရာ”

“ဗျာ... လူသတ်မှု ဘယ်ကလူသတ်မှုလဲ ဘယ်ရွာမှာ ဖြစ်တာလဲ”

“လွန်ခဲ့တဲ့ သုံးလလောက်က ထန်းသုံးပင်ရွာနဲ့ ကြောင် လျာပင်ရွာကြားမှာ မီးလောင်ပြီးသေသွားတဲ့ လူသတ်မှုပါ”

ထိုအချိန် အခန်းတွင်း ရဲတပ်ကြပ်တစ်ယောက်ရောက်လာသည်။

“ကဲ... ဆရာထက်အောင်မှိုင်း မှတ်တမ်းရေးဗျာ”

“ကျွန်တော်ပေးမယ်... သူပြောသမျှ အားလုံးလိုက်ရေး”

“ကဲ... ဆရာကြီး ဖြစ်ပျက်ပုံအလုံးစုံပြောပါ။ ဒီနဲ့

ဒီအမှုကို ဘယ်သူမှ စုံစမ်းမရပဲ ဆရာကြီးက ဘာကြောင့် ဖြောင့်ချက်လာပေးရတာလဲ”

“ဒီလိုဆရာ ရွာမှာနေစဉ်က ဘာမှမဖြစ်ပဲ လယ်ကွင်းထဲ တဲအသစ်ဆောက်ပြီး ပြောင်းနေတဲ့ တစ်ပတ်အတွင်း ညတိုင်း သရဲမရောက်လာပြီး သတ်မယ် ဒီးရှို့မယ် လုပ်နေတာ တစ်ညမှ ကောင်းကောင်း မအိပ်ရဘူး”

“သူ့ကိုသတ်တဲ့အကြောင်း ဝန်မခံမချင်း ညတိုင်းလာမယ် တဲကိုလည်း ဒီးရှို့မယ်၊ လူ့ကိုလည်း ဒီးရှို့မယ် ညတိုင်း လာခြောက်လှန့်မယ်တဲ့”

“သူ့ခြမ်းခြောက်တဲ့အတိုင်း လယ်ကွင်းထဲပြောင်းတဲ့ည ကစပြီး ညစဉ်လာ ခြောက်လှန့်နေတယ်၊ ကြာတော့ ကျွန်တော် လည်း ဖြောင့်ချက်မပေးမချင်း ခြောက်လှန့်မယ်၊ သတ်မယ်၊ ဖြတ်မယ်၊ ဒီးရှို့မယ် ဆိုတဲ့ ဒဏ်ကို မခံနိုင်တော့လို့ လာပြီး ဖြောင့်ချက်ပေးရတာပါ”

“ဟုတ်ပြီ ဆရာကြီးအဖြစ်အပျက်ကို ပြောပြလို့ရပါပြီ”

“အဖြစ်က ဒီလိုပါဆရာ ကျွန်တော့်ဇနီးက ကျွန်တော် တို့ရွာနဲ့ ဆယ့်ငါးမိုင်လောက်ဝေးတဲ့ သဲကွင်းရွာကပါ သူဆုံးသွား တာ လေးနှစ်လောက် ရှိပါပြီ”

“ကျွန်တော်သားက သူ့အမေတက်က အဘိုးအဘွားတွေ ဆွေမျိုးတွေဆီ သွားလည်ချင်တယ်ဆိုလို့ လှည်းနဲ့ လိုက်ပို့ခဲ့ပါတယ်။ သူ့အဘွားကလည်း မရောက်တာကြာပြီဖြစ်တဲ့ မြေကို ပျော်သလောက်ထားခဲ့။ သူပြန်ချင်မှ လိုက်ပို့မယ်ဆိုတာနဲ့ သားကိုထားပြီး သဲကွင်းရွာမှာ တစ်ညအိပ်ပြီး ပြန်ခဲ့ပါတယ်”

“အဲဒီရွာကအပြန် ခွားနေပူတာနဲ့ သစ်ပင်ရိပ် ကောင်းကောင်းမှာ ခွားတွေဖြုတ်ပြီး နေခိုနေတဲ့အချိန် အသက်နှစ်ဆယ် ငါးလောက်ရှိတဲ့ အမျိုးသမီးတစ်ယောက် သဲကွင်းရွာဘက်က လမ်းလျှောက်လာတာ မြင်လိုက်တယ်”

“ကျွန်တော်နေခိုနေတဲ့ ကုက္ကိုပင်အောက်ကို သူလည်း နေခိုမလို့ ဝင်လာတယ်။ အချိန်တစ်နာရီလောက်ရှိပြီ”

“နေဝင်ခိုရင်း ခရီးဆက်မယ်ဆို လှည်းကြိုလိုက်ပါရစေဆိုတာနဲ့ ဘယ်ရွာကို သွားမှာလဲမေးတော့ ကျောင်းသစ်ရွာကို သွားမှာလို့ ပြောတယ်။ ဦးကကြောင်လျှာပင်ရွာအထိပဲသွားမှာ ကြောင်လျှာပင်ရွာကို ညခုနှစ်နာရီလောက်ရောက်မှာ အသိရှိရင် ဝင်အိပ်ပြီး မနက်လင်းမှ ခရီးဆက်ပေါ့လို့ ပြောရင်း နေ့နှစ်နာရီခန့်မှာ လှည်းကောက်ပြီး ခရီးဆက်ခဲ့တယ်”

“လှည်းပေါ်မှာ လိုက်လာရင်း လွန်ခဲ့တဲ့လက ယောက်ျား

ပြင်သူနဲ့ စကားများပြီး အိမ်ပေါ်ကဆင်းခဲ့တာတဲ့... သူ့ယောက်ျားက လိုက်ခေါ်တော့ ချက်ချင်းမလိုက်သေးပဲ စိတ်ဆိုးချင်ယောင်ဆောင်ပြီး ပြန်ခိုင်းလိုက်တယ်တဲ့။ အခုမှ.... လူကြီးစောင့်ရင်းမတွေ့တာနဲ့ လူကြီးတွေကို လှည်းကြိုတယ်လို့ ညာပြောပြီး အရဲစွန့်ထွက်လာခဲ့တာတဲ့”

“ဒီလိုနဲ့ ကြောင်လျှာပင်ရွာကို မခေါ်ပဲ ကျွန်တော်တဲအတောင်းရှိတဲ့နေရာကို ခေါ်သွားပြီး သူ့ကို တစ်ညအိပ်ခိုင်းတယ်။ ကျွန်တော်စဉ်းစားတယ်။ သူ့ယောက်ျားက သူပြန်လာမယ်ဆိုတာကို မသိဘူး။ သူသွားမခေါ်မချင် သိပြီးမှ မဟုတ်ဘူး။ သဲကွင်းရွာက မိန်းကလေးရဲ့ မိဘတွေကလည်း သူ့လင်လာခေါ်တဲ့အချိန်မတွေ့လို့ လင်ရှိရာပြန်သွားတဲ့ သမီးကို ကျောင်းသစ်ရွာပြန်ရောက်ပြီလို့ မှတ်နေမှာပဲ...”

“အဲဒီအတွေ့ ဝင်လာတာနဲ့ အိပ်ပျော်နေတဲ့ မိန်းကလေးကို မတော်မတရား ကြံစည်စိုက်မိတယ်။ ကိုယ့်ဆန္ဒပြည့်သွားပေမယ့် မိန်းကလေးက အေးအေးချမ်းချမ်း မနေပဲ ဆဲဆိုအော်တစ်နေတယ်။ ရဲတိုင်မယ်၊ လူကြီးတိုင်မယ်နဲ့ ဘယ်လိုမှ ခြောင်းဖျလိုမရဘူး။ ဒါနဲ့ ကြက်သွန်လှီးတဲ့ခါနဲ့ တစ်ချက်ထိုးလိုက်တယ်။ ဓားက ချက်ကောင်းမထိတော့ ထန်သုံးပင်ရွာက လူကြီးကို

သွားတိုင်မယ်ဆိုပြီး ပြေးထွက်သွား တာနဲ့...”

“အသင့်တွေ့တဲ့ ရေနံဆီပုလင်းနဲ့ သူ့ကျောကို လှမ်း ပေါက်လိုက်တယ်။ ပုလင်းကွဲပြီး ရေနံဆီတွေ စိုကုန်တယ်။ မီးရှို့ ပစ်ရင် အလောင်းဘယ်သူဘယ်ဝါမှန်း သိတော့မှာ မတုတ်ဘူး ဆိုတဲ့ အတွေးဝင်လာတာနဲ့ တာလမ်းဆီ ပြေးထွက်သွားတဲ့ မိန်းကလေးနောက် မီးခြစ်ဆွဲပြီးပြေးလိုက်ခဲ့တယ်။ ရင်ဝမှာ စားက စိုက်နေတာမို့ ကြောက်ကြောက်လန့်လန့်နဲ့ စွတ်ပြီးပြေးပေမယ့် ပြေးလိုက်၊ လဲလိုက် ခြစ်နေတော့ ချက်ချင်းသူ့ကို မိသွားတယ်”

“မိလည်းမိ မီးခြစ်ခြစ်ပြီး မီးရှို့လိုက်တယ် မီးက တစ်ကိုယ်လုံး ချက်ချင်းလောင်သွားတယ်။ အော်ရင်းတစ်ရင်း တာပေါ်ပြေးတက်သွားတယ်။ တာပေါ်ကနေ ချောင်းထဲထိုးကျ သွားမှ တဲကို ပြန်ခဲ့တာ...”

“နောက်နေ့ အလောင်းပေါ်လာပြီလားလို့ မသိမသာ သွားရှာကြည့်သေးတယ်။ ချောင်းထဲက ကိုင်းပင်အဖြစ်တွေနဲ့ ပြီး နေလို့လား မသိဘူး အလောင်းပေါ်မလာဘူး”

“ကျွန်တော်လည်း ယောက္ခမရွာက အခုမှ ပြန်လာသလို နဲ့ ရွာထဲ လှည်းမောင်းပစ်ပြီး ဘာမှမသိသလို နေလိုက်တယ်”

“ရွာမှာ တစ်လနှစ်လကြာတဲ့အထိ ဘာမှ မြောက်ခြင်း

လှန်ခြင်း မရှိဘူး။ တဲအဟောင်းကို ဈေးပြို၊ တဲအသစ်ဆောက်
ပြီးနေတဲ့ညကလို့ ဘယ်လိုမှ အိပ်မရအောင် လာခြောက်လှန်
နေတာနဲ့ စိတ်ဖြောက်ခြား၊ ကြောက်လန့်ပြီး အခုလို ပြောချက်
ပေးရတာပါဆရာ”

“ကျွန်တော်တို့ ခုံစမ်းရှာဖွေပြီး ဒမ်းမိမှ ပြောချက်ပေး
တာထက် အခုလို ကိုယ်တိုင်လာပြီး ပြောချက်ပေးတော့ ခင်ဗျား
အတွက် အပြစ်လျော့ပေါ့သွားတာပေါ့”

ဦးခင်ရွှေလည်း ဝန့စဉ်နှင်အမျှ ရင်ထဲ တအံ့တစွေဖြစ်
နေသော တိစ္ဆကြီးကို ပွင့်ပြောလိုက်ရသည့်အတွက် ရင်ထဲပေါ့
သွားသလို ဖြစ်သော်လည်း အချုပ်ထဲ အသွင်းခံလိုက်ရသည့်
အခါမှာတော့ စိတ်ကိုအလိုလိုက်မိသည့်အတွက် နောင်တရသည့်
အချိန်က အလွန်ကို နောက်ကျနေခဲ့ပါပြီ။

ကေနိမ်း

